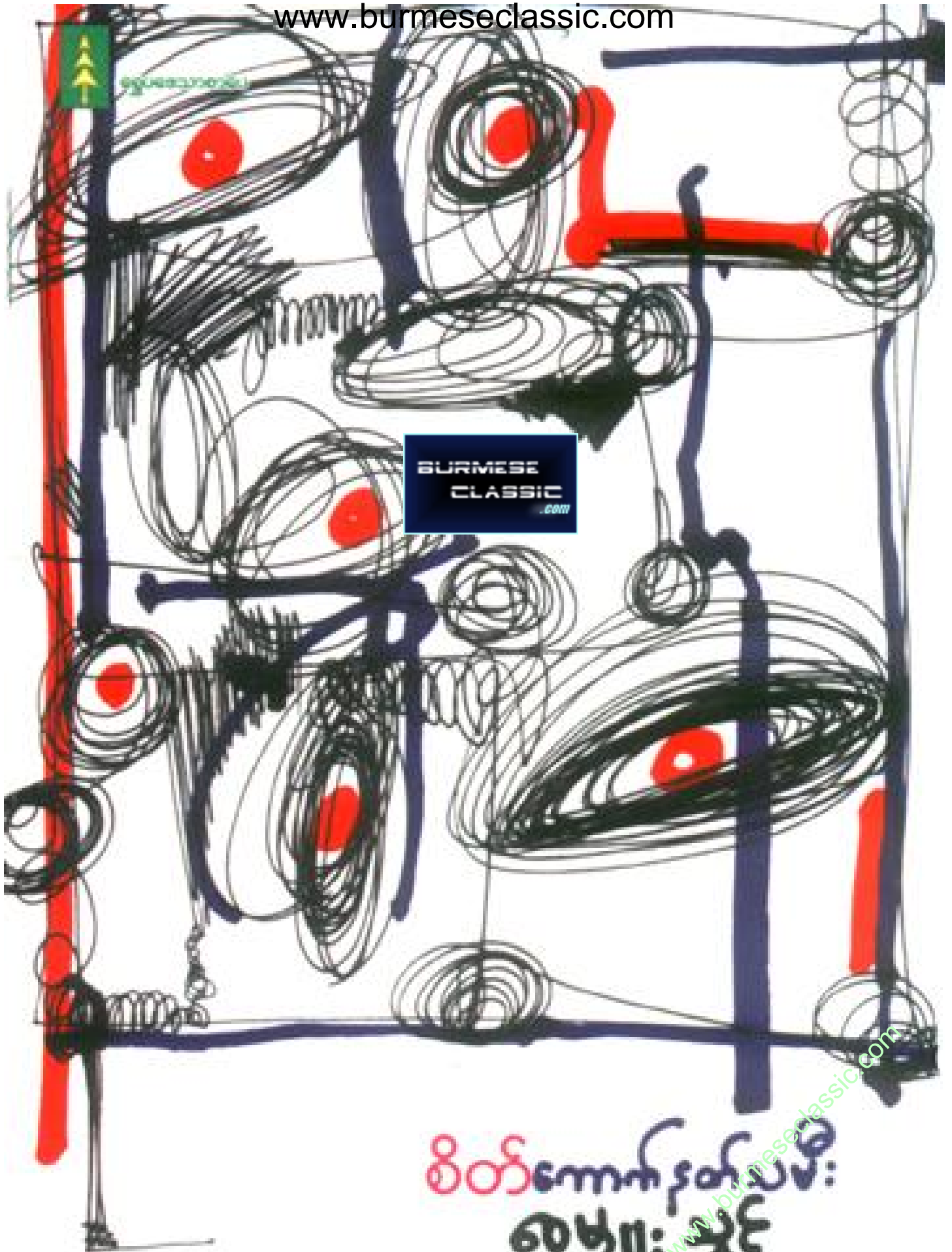
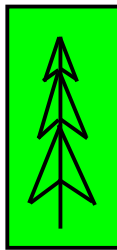

ဝိတ်ကောက်နုတ်လုပ်
စေ့ရိုး နှင့်

အောင်နိုင် စီ စဉ် သည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊ ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း-၂၀၁၆၃၁

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၁၃၅၆/၂၀၀၁ (၁၁)]
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၂၉၃/၂၀၀၂ (၄)]

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂၊ သြဂုတ်။ အုပ်ရေ (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်မိုးစိန် (အောင်သာအောင်ဆက်) (၀၃၁၃၇)
အမှတ် (၁၇၂)၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်မြတင် (ဝင်းမြန်မာအောင်ဆက်) (၀၅၃၀၅)
အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

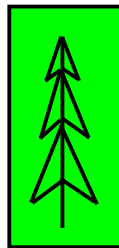
ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေတိုက်) (၀၉၃၂)
အမှတ်(၂)၊ ချွန်း (၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းဖလင်	-	ဇေယျရာဇ်
စာအုပ်ချုပ်	-	ကိုတင်လှ
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	-	နေမျိုးဆေး
ကွန်ပျူတာစာစီ	-	သူသူ
တန်ဖိုး	-	၄၀၀ ကျပ်

ဧဝံ မှူး သွင်

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး :

ရွှေပဒေသာစာပေ

တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊ ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း-၂၀၁၆၃၁

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ
စည်းကမ်းရှိတိုးတက်မည်
စည်းမျဉ်းကိုက်ညီဘေးကင်းသည်

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော
တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ဝတ္ထုရှာဖွေ

(၁)

ကျွန်တော် အချစ်အကြောင်းရေးတာ များလာတဲ့အခါမှာ မိတ်
ဆွေတချို့က ပြောကြပါတယ်။ အဲဒါတွေချည်းပဲ ရေးမနေနဲ့တဲ့။ တခြား
ဟာလေးတွေ လုပ်ပါဦးတဲ့။ စာမရေးသော်လည်း စာဖတ်နာကြသူတွေမို့
ကျွန်တော်က သူတို့ရဲ့ အသံလေးကို လေးလေးစားစား နားထောင်မိပါ
တယ်။

ကြည့်ရတာ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဝတ္ထုတိုတွေ၊ ကဗျာတွေမှာ
အားနည်းသွားမှာ စိုးရိမ်ကြဟန်တူပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကဗျာမှာပေါ့။
ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်တော်က သူတို့စကားကိုတော့ ဘာမှမတုံ့ပြန်ခဲ့ပါဘူး။

၆ ပျေးသွင်

သူတို့ကသာစိုးရိမ်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီအချက်
ကို လုံးဝ မစိုးရိမ်မိခဲ့ဘူး။

ကျွန်တော့် စာရေးသက်နဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင် ထိုက်သင့်တဲ့အရေ
အတွက်ရှိတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ၊ ကဗျာတွေ ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်။ ပုံနှိပ်ဖို့
အဆင်မပြေသေးလို့ လောလောဆယ် သိမ်းထားရတဲ့သဘောပါပဲ။
တကယ်တော့ အချစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဝပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အသိတရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမှန်
တရားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကဗျာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝတ္ထုပဲဖြစ်ဖြစ် . . . အားလုံးက ဝေဒနာ
ကို ရေးနေကြတာပဲလို့ ကျွန်တော်နားလည်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
ကိုယ့်ဝေဒနာနဲ့ကိုယ်ပေါ့။

(၂)

အခု ဒီဝတ္ထုဟာလည်း သူတို့ပြောနေတဲ့အတိုင်းဆို အချစ်ဝတ္ထု
ပါပဲ။ နတ်သမီးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်းပါ။ ကျွန်တော့်
နားမှာ သူမရှိတော့ပေမယ့် သူမရှိရခြင်း အကြောင်းအရင်းကတော့ လုံ
လောက်တဲ့ ခိုင်မာမှုမရှိခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ ကြားမှရှိတဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူကိစ္စတွေမှာ
ခံစားမှုအကြောင်းဟာ ငြင်းခုန်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ပါရဲ့။ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်တွေ
ရဲ့ အဖြစ်အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်တာဝန်ဆို၊ အပျက်တွေအားလုံးဟာ သူ
တာဝန်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်တာကို ကြိုက်နှစ်သက်ပေ
မယ့် သူ့ပွင့်လင်းမှုကိုတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် မနည်းကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။

၈ ဝေပျံးသွင်

ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်းတွေကို အခုလို ဝတ္ထုရေးဖြစ်သွားတာ သူသိရင် အံ့သြနေမလား၊ ဝမ်းနည်းနေမလား၊ ပျော်ရွှင်နေမလား၊ နာကျင်နေမလား . . . ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို မခန့်မှန်းတတ်ခဲ့တဲ့ လူညံ့တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမှန်တရားမှန်သမျှကို အသိဉာဏ်ရှိသလောက် ရှာဖွေနေမိဆဲ။ အချိန်မတန်သေးတဲ့ သူ့ရဲ့ အေးစက်မာကျောမှုတွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေဆဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားက မမြင်နိုင်တဲ့ အဆုံးအရှုံးတွေကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကာကွယ်ပေးထားနိုင်ဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လူ့ဘဝကို ပျင်းစရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်မြောက်ဖို့ ဆိုတာ အချစ်တစ်ခုထဲနဲ့ လုံလောက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်မိဘူး။

(၃)

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြားမှာ သစ်ရွက်
လှုပ်သံကိုတောင် ကြားရနိုင်တဲ့ ငြိမ်သက်မှုဟာ ရှိခဲ့တယ်။ ကံ့ကော်ပန်း
ခြောက်တွေ၊ ရဲရင့်တဲ့အထိအတွေ့၊ အဝေးကြီးဆီက သီချင်းသံ၊ သူချည်
ပေးနေကျ လက်ပတ်လေးတစ်ခု၊ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်က လောင်ကျွမ်းခြင်း၊
အမျိုးအမည်မသိတဲ့ ရှန်ပူရနံ့၊ မြဝတီဘဏ်ရှေ့က ခုံပုလေးများ အစရှိတဲ့
အမှတ်တရတွေကို ကျွန်တော်က မမေ့မလျော့ ဖွဲ့နွဲ့မိပါရဲ့။

ပြိုင်ပွဲဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ မလိုလား
အပ်တဲ့ အသုံးအနှုန်းတစ်ခုပါ။

အရုံးဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ ရင်ဆိုင်ရတဲ့
ဝေါဟာရပါ။

၁၀

ဝေမျိုးသွင်

ကဗျာဆရာ ခင်အောင်အေးကတော့ သူ့ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ
“လျှောက်တော့မေးရမှာပဲ . . .

“ပြိုင်ပွဲဆိုတာ အရုံးတစ်မျိုးထဲလားလို့” ဆိုပြီး ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။
လူဟာ ကိုယ်ဆုံးရှုံးတာကို ကိုယ်မမြင်ရင် မဆုံးရှုံးဘူးလို့ပဲ ထင်
တတ်ကြတယ်။

သူရော . . . ကျွန်တော်ရော ဒီလိုပါပဲ။ ဘာမှန်းမသိလိုက်ရ
ခင် အားလုံး ပြိုင်တူ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ပျော်ရွှင်မှု၊ အံ့သြမှု၊ ဝမ်းနည်းမှု၊ စိတ်ကျေနပ်
မှု . . .အားလုံးဟာ ကွဲကွဲပြားပြား မရှိသေးလောက်အောင် အချိန်တွေက
တိုတောင်းမြန်ဆန်လွန်းခဲ့တယ်။ ဒီဝတ္ထုဟာ မလိုအပ်ပေမယ့် ကျွန်တော်
ပြောချင်လို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားလုံးတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ဒါပေမယ့် အလွယ်
တကူတော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူးပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းနေထိုင်တဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ မတော်
တဆ ကိစ္စတွေဟာ များပြားလွန်းလှပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာမှ သူဟာ
ကျွန်တော့်အတွက် မက်မောဖို့အကောင်းဆုံး မတော်တဆမှုတစ်ခုလည်း
ဖြစ်ခဲ့လေရဲ့။

နွေဦးဇာတ်လမ်းက အခုတော့ ပြီးသွားခဲ့ပြီ။

အရေအတွက် များလာတာလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် အရည်
အချင်းတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။

ဝေမျိုးသွင်

(၁)

ထိုနေ့သည် ဖေဖော်ဝါရီ၏ တိမ်တွေမလှသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ရှားရှားပါးပါး ညနေခင်းတိမ်တွေက ညိုပုတ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်က ဘေးတွင် အဖော်အဖြစ်ပါလာသော မျိုးထူးကို ပြောလိုက်သည်။

“မျိုးထိုး . . . မင်း ဒီနေ့ ငါ့အိမ်လိုက်အိပ်မလား”

“ဟင့်အင်း . . . ကျော်ဝေ၊ ငါမလိုက်တော့ဘူး၊ ရေးလက်စ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဒီည ပြီးအောင်ရေးချင်လို့ . . . ၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ စာမူတွေ ပရဖတ်ရဦးမယ်”

မျိုးထူးက တောက်ပမဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာလုပ်နေသူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကဗျာဆရာ။ မျိုးထူးက မြောက်ဒဂုံတွင်

၁၂ ဝေပျံးသွင်

နေပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ သုခလမ်းရှိ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် လိုက်အိပ်တတ်သည်။ ဆူးလေဘုရားလမ်းပေါ်တွင် ညနေစောင်းပြီမို့လူတွေက အိမ်ပြန်ဖို့ တရုန်းရုန်းနှင့် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ မျိုးထူးက ဘတ်(စ်)ကား စောင့်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေ၍ ကျွန်တော်က သူ့ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် တစ်ချက်လှမ်းပုတ်လိုက်ပါ၏။ မျိုးထူးက ကျွန်တော့်ဖက် လှည့်ပြီး မကျေနပ်သံနှင့်ပြောသည်။

“ကျော်ဝေ . . . မင်း တော်တော်နောက်ယှက်တဲ့ကောင်ကွာ၊ သွားသွား . . . မင်းအိမ်ကို မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လဲ နေပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော့် တုံ့ပြန်စကားကြောင့် မျိုးထူးသည် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရင်းမြောက်ဒဂုံသွားမည့် ဘတ်(စ်)စကားတွေကို လူချောင်မလားဆိုပြီး လိုက်ကြည့်နေလေသည်။ နောက် . . . မပြောမဆိုနှင့် ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်လက်ကို မယူပြီး နာရီကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ . . . ကျွန်တော့်လက်ကို ဖြစ်သလို လွှတ်ချကာ . . .

“ကားကလဲ ကြာလိုက်တာ”

ဟု တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးပြီးတွားပါသည်။

အဲဒီမှာ နာရီနှင့်အတူ ပတ်ထားသော Fancy လက်ပတ်ကြိုး အနက်ရောင်လေးမှာ ကြိုးလျော့ပြီး ပြေကျသွားသည်။ ထိုလက်ပတ်ကြိုးလေးသည် ခေါက်တုပ်ချည်ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် မျိုးထူး . . . ကျွန်တော့်

လက်ကို လွှတ်ချလိုက်ချိန်တွင် မျိုးထူးလက်နှင့်ငြိပြီး ဖြည်သလိုဖြစ်သွား
ဟန်တူသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မျိုးထူး၊ ဒီမှာ ငါ့ကို လက်ပတ်ပြန်ချည်ပေး”

မျိုးထူးသည် ကျွန်တော့်စကားကို အလေးမထားဘဲ အသစ်ထိုး
ဆိုက်လာသော မြောက်ဒဂုံဘတ်(စ်)ကားဆီသို့ပြေးတက်သွားသည်။ ကား
ပေါ်ရောက်မှ ပလက်ဖောင်းပေါ်ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို လက်လှမ်း
ပြု၏။

ကျွန်တော် . . . သူ့ကို တိတ်တိတ်လေး ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး အင်းစိန်
သွားမည့်ကားတွေဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲတွင်တော့ ပြေသွား
သော လက်ပတ်ကြိုးအနက်လေးကို ကိုင်ထားမိ၏။ ဒီလက်ပတ်ကြိုးလေး
ကို လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက ညီမလေး သိမ့်သိမ့်သည် ကျွန်တော့်ကို
မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မပတ်ချင်
ဘဲ . . .

“နင့်ဥစ္စာက . . .ကလေးကလားနဲ့၊ ငါက စာရေးဆရာဟ၊ လူကြား
ထဲမှာ ရှက်စရာကြီး”

လို့ပြောတော့ သိမ့်သိမ့်က . . .

“ဟာ . . . ကိုကြီးကလဲ၊ ကိုကြီးက စာရေးဆရာ ဆိုပေမယ့် လူငယ်
ပဲ ဥစ္စာ၊ ကိုကြီးထက်ကြီးတဲ့ လူတွေတောင် အဲဒါမျိုးတွေ ပတ်သေးတာ...
မရဘူး ပတ်ထား”

၁၄ ဝေပျံးသွင်

ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် လက်ပတ်ကြိုးကလေးကို ပတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို လက်ပတ်ကြိုးလေးမှာ ခေါက်တုပ်ချည်ရသော အမျိုးအစားဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်က ချည်ပေးမှ ကျွန်တော့်မှာ ပတ်ဖို့ အဆင်ပြေပါသည်။ အဲဒီတာဝန်ကို သိမ့်သိမ့်က ယူထားပြီး မနက် ကျွန်တော်အပြင် ထွက်ခါနီးတိုင်း သူက ကျွန်တော့်ကို ချည်ပေးတတ်၏။

ကျွန်တော့်အကျင့်က ဘာပဲပတ်ပတ် ဘယ်ဘက်လက်မှာ ပတ်တတ်တာမို့ သိမ့်သိမ့်ကိုလည်း ထိုလက်ပတ်ကြိုးအား ဘယ်ဘက်လက်မှာပဲ နာရီနဲ့အတူ ပတ်စေပါသည်။ ညာဘက်လက်ကိုတော့ အဓိက လှုပ်ရှားရသောလက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်က ဘာမှမပတ်ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ညနေခင်း၌ အင်းစိန်ကားလိုင်းများတွင် လူစည်ကားလျက် ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်က တခြားလူတွေနှင့် အတင်းဝင်မတိုးချင်သဖြင့် လူတွေလျော့ပါးသွားအောင် ကားဂိတ်မှာပဲ ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရင်း စောင့်နေမိသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ လူတွေလည်း အတော်နည်းသွားပြီး ကျွန်တော်လည်း လုယက်တိုးဝှေ့စရာမလိုဘဲ ထိုင်စီးရန် အဆင်ပြေမည့် ၄၅ ဘတ်(စ်)ကားကြီးတစ်စီးက ရောက်ရှိလာသည်။

ကျွန်တော်က ခပ်မြန်မြန်ပဲ ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်တွဲ ခုံတစ်ခုတွင် ပြတင်းပေါက်နှင့်ကပ်လျက် နေရာယူလိုက်သည်။ အင်းစိန်လိုင်းကားများသည် လူချောင်သည်ဆိုပေမယ့် အနည်းဆုံး ထိုင်စရာခုံများ

တွင်တော့ လူပြည့်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်နှင့်ကပ်ပြီး ထိုင်စရာရသွားသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ညနေစောင်းသွားခြင်းကို အရသာခံပြီး ကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ဘေးရှိ လွတ်နေသော နေရာတွင် ကောင်မလေး တစ်ယောက် လာထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထောင့်စွန်း၌ အဝါရောင်တွေ သမ်းသွား၏။ သူသည် အဝါရောင်တွေ အများကြီးပါသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပုံရသည်။ ကျွန်တော်က ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကို သေချာကြည့်ပစ်ဖို့ အားနာတတ်သူဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်း သူ့ဆီမှ ခပ်သင်းသင်းရနံ့တစ်ခုသည် မွှေးပျံ့လာ၏။ အဲဒီရနံ့ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာပြီး ဘာမှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲတွင် အပျော်တစ်ခုက စီးသွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘယ်လို ခိုးကြည့်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ ဒါပေမယ့် ... အဖြေမရ။

သူ့ဆီမှ ရနံ့တစ်မျိုးကလည်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ဖျားယောင်းနေဆဲ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် လက်ပတ်ကြိုးအနက်ရောင်လေးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ချည်ဖို့ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ကြိုးကို ခေါက်တုပ်ချည်ရသော ကိစ္စသည် အမှန်တော့ တော်တော်ခက်လေ၏။ ကျွန်တော်သည် လွတ်နေသောကြိုးတစ်စကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ရင်း ထိန်းလိုက်သည်။

၁၆ ဝေပျံးသွင်

ထိုအခါ အဆင်ပြေသလို ဖြစ်သွားသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် ကျန် သည့်ကြိုးတစ်စကို လိုအပ်သလို ကွင်းထဲမထည့်နိုင်သဖြင့် ပြန်ပြောသွား ပြန်သည်။

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းရမ်းလိုက်မိသည်။

ဘေးနားတွင် ရောက်နေသော ရနံ့တစ်မျိုးနှင့် အဝါရောင်လေးဆီ မှ ရုတ်တရက် စကားသံတွေ ထွက်လာသည်။

“ပေးပေး . . . အဲဒီ လက်ပတ်လေးကို မီး ချည်ပေးမယ်”

ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော်လည်း အံ့သြသွားပြီး ဖျက်ကနဲ သူ့ကို လှည့် ကြည့်မိသည်။

နတ်သမီး . . . ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အလင်းများ ကြွေကျသွားသည်။

ပထမဦးဆုံး သူ့ကို သတိထားလိုက်မိသည်မှာ အရည်လဲ့နေသော မျက်လုံးလှလှများပေါ်မှ မျက်တောင်ရှည်ရှည်လေးတွေ ဖြစ်ပါသည်။ လေ က ဝှေ့ကနဲ တစ်ချက်တိုက်လိုက်သဖြင့် သူ့ဆံပင် မတိုမရှည်များက ခပ် ဝဲဝဲ လွင့်သွားသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်မက်မက်နေသူ တစ်ယောက်လို လက်ပတ်ကြိုး လေးကို သူ့ဆီ ပေးလိုက်မိ၏။ သူက ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်မှာ အဲဒီ လက်ပတ်ကို ချည်ဖို့ ဟန်ပြင်တော့... ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလက်ပတ်ကို ချည်ဖို့ ညာဘက်လက်ကို သူ့ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်ရသည်။ သူ့အသားစ

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၇

လေးတွေသည် လက်ပတ်ကြိုးကို ချည်ပေးနေစဉ် ကျွန်တော့်လက်ဖမိုးနှင့် လက်ကောက်ဝတ်ကို နှစ်ခါ၊ သုံးခါလောက် ထိခတ်သွားပါသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် သတိရလိုက်သည်မှာ စောစောတုန်းက သူ့ဆီမှရသော ရနံ့တစ်မျိုးကိုဖြစ်သည်။

ထိုရနံ့ကို ကျွန်တော်က အခုမှ သဘောပေါက်တော့သည်။ သူ့ဆံပင်တွေဆီမှလာသော အမျိုးအမည်မသိသည့် ရှန်ပူရနံ့...။ အဲဒီ ရနံ့ကလေးနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ဘယ်သူ့မှာမှ မရှိနိုင်သည့် သူ့ကိုယ်ပိုင်ရနံ့တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် အဲဒီလက်ပတ်လေးကို ကျွန်တော့်လက်မှာ သေသေချာချာပင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချည်ပေးနေသည်။ ချည်ပေးပြီးသွားတော့ သူ့ခေါင်းကို မော့ကာပြီးသွားပြီဆိုသည့်သဘောဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ကျေးဇူးပဲဟု ပါးစပ်ကပြောရင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ရှေ့မှာ စကားတွေပြောဖို့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ဝန်လေးနေမိ၏။

နတ်သမီးတစ်ပါးလို လှပသော သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ပေါင်ပေါ်တွင်တင်ထားသော စာအုပ်တွေဆီ မျက်လုံးက ရောက်သွားသည်။ “ခေတ်ရောင်စုံ” ဆိုသည့် ဂျာနယ်များနှင့် စာရေးဆရာ

၁၈ ဝေပျံးသွင်

မြတ်သစ် ဘာသာပြန်သော Joyceဂျွိုက်(စ်)၏ လင်းပွင့်မှုများစာအုပ်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် နည်းနည်းအံ့သြသွားသော်လည်း ဘာမှမဖြစ်သလို နှင့် ကားပြတင်းပေါက်ဆီ အကြည့်ကို ပြန်ပို့ထားလိုက်မိသည်။ သူ့ဆီမှ ဘာသံမှ မကြားရ။

အဲဒီ အခြေအနေမှာပင် နတ်သမီး ဆိုသော နာမည်ကို စိတ်ထဲမှ တိတ်တိတ်လေး ခေါ်ကြည့်နေမိ၏။

၄၅ ဘတ်(စ်)ကားကြီး ထိုအချိန်တွင် စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ သည်။ ဘတ်(စ်)ကားကြီးသည် နူးလာလိုက်၊ မြန်သွားလိုက်၊ မီးပွိုင့်မိလိုက် မှတ်တိုင်များတွင် ရပ်လိုက် စသဖြင့် အမျိုးမျိုးဖြစ်နေသည်။ ဘရိတ်ဖမ်း လိုက်ချိန်များတွင်လည်းကောင်း၊ အချိုးအကွေ့များတွင်လည်းကောင်း သူ နှင့် ကျွန်တော်တို့ မသိမသာ ထိခိုက်မိကြသည်။ ကျွန်တော်က သူနှင့် မထိစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားသော်လည်း အနည်းဆုံးတော့ ထိဖြစ် အောင် ထိမိပါသည်။

ကျွန်တော်က ကားအတွင်းဖက်တွင် နေရာယူထားသူ ဖြစ်သဖြင့် ကားနံရံကြီးနှင့်မို့ တစ်ဖက်ကပ်နေရန် နေရာမရှိချေ။

သူသည် အမြင်မတော်၍ ကျွန်တော့်လက်ပတ်ကြိုးကို ချည်ပေး ခဲ့သော်လည်း ကားပေါ်မှ နောက်ထပ် ဘာစကားမှ မပြောတော့ . . .။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို တစ်ကြိမ် ခိုးကြည့်မိတာကလွဲပြီး ထပ်မကြည့်ဖြစ် ပါ။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၉

ရင်ခုန်သံများနှင့် သူ့ဆီမှရသော အမျိုးအမည် မသိသည့် ရှန်ပူရန် တို့ကသာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ ရောထွေးနေခဲ့သည်။ လှည်းတန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်တွင် သူနှင့် ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းတစ်ခုက ဝင်လာသည်။ တစ်ခြားတော့ မဟုတ် . . .။ နတ်သမီးလေး ဘယ်မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းမှာပါလိမ့် . . . ဆိုသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အိမ်ရှိသော သုခမှတ်တိုင် ရောက်သည့်တိုင်အောင် မဆင်းတော့ဘဲ သူနှင့်အတူ ကားဆက်စီးလာခဲ့သည်။ အုတ်ကျင်းမှတ်တိုင်ရောက်တော့ သူက ကြိုထွက်ထားသည့် သဘောဖြင့် ထိုင်ခုံမှထသွား၏။

ဒါဆို . . . သူ သမိုင်းလမ်းဆုံမှာ ဆင်းတော့မှာပဲဟု ကျွန်တော် ကြိုတင်တွက်ဆမိလိုက်သည်။

သမိုင်းလမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် လိုက်ဆင်းပါသည်။ သူက ဘာကိုမှ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူသွားချင်သည့်နေရာကို ဖြောင့်တန်းစွာသွား၏။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် ကျွန်တော်က သူ့ဣန္ဒြေအတွက် ဘာမဆိုင်၊ ညာမဆိုင် ဂုဏ်ယူမိသွားသေးသည်။

သူ့အိမ်ကို သိချင်သော်လည်း သူ့နောက်ကို လိုက်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် မဝံ့ရဲပါ။ သူ ရိပ်မိသွားလျှင်မကောင်း . . .။ ကျွန်တော်သည်

ဆံပင်တွေကြားထဲ လက်ကို ထိုးဖူးရင်း

၂၀ ပျေးသွင်

သူကွေ့ဝင်သွားသောလမ်းကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်မိသည်။ နောက်
တော့ . . . သမိုင်းလမ်းဆုံမှ သုခမှတ်တိုင်ဆီသို့ ကားပြန်စီးလာခဲ့သည်။

အိပ်ရာဝင်သည်တိုင် သူ့ဆံပင်များဆီမှ ရှန်ပူရနံ့သည် မပျောက်
တော့။

ထိုညက ရေးစရာရှိသည့် စာတွေရော၊ ဖတ်စရာရှိသည့် စာတွေ
ရော ဘာမှမရေးဖြစ်၊ မဖတ်ဖြစ်တော့ဘဲ သူ့အကြောင်းတွေကိုသာ ထိုင်
စဉ်းစားနေခဲ့သည်။

“ပေး ပေး . . . အဲဒီ လက်ပတ်လေးကို မီး ချည်ပေးမယ်” ဆိုသည့်
သူ့အသံလေးက နားထဲတွင် ကြားယောင်လာသည်။ ကျွန်တော် ယောင်
ရမ်း၍ ညာဖက်လက်တွင် ပတ်ထားသော လက်ပတ်လေးကို ကြည့်လိုက်
မိသည်။ ဒီညအဖို့ အဲဒီလက်ပတ်လေးကို မဖြုတ်တော့ဘဲ ကျွန်တော်
အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် ဘယ်လိုသဘောမျိုးဖြင့် လက်ပတ်လေးကို
ပတ်ပေးခဲ့သလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မသိချင်ပါ။ ညတော်တော်
နက်မှ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွား၏။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ သူ ချည်ပေးခဲ့သော လက်ပတ်ကလေး
သည် ပြေကျနေလေသည်။

(၂)

ကျွန်တော် . . . မျိုးထူးဆီ ရောက်ဖို့ စိတ်လောရင်း (၃၅) လမ်းဖက်
ကို မြန်မြန်ပင် လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ (၃၅) လမ်းထိပ်တွင် ကျွန်တော်တို့
ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ အဲဒီဆိုင်မှာ မျိုးထူးနှင့်ဆုံ
ဖို့ ကျွန်တော်က ချိန်းထားသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုလမ်းထဲကို ကျွန်တော်
ရောက်တော့ ချိန်းထားသည့်အချိန်ထက် နာရီဝက်ခန့် နောက်ကျနေပြီမှန်း
ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်၏။ ဟိုကောင် မျိုးထူးတော့ ကျွန်တော့်ကို
ဒေါက်ကန်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေရောမည်။

အဲဒီဆိုင်ကို ရောက်သွားသောအခါ မျိုးထူးက ထူးထူးခြားခြား ဘာ
အပြစ်မှမဆိုဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

၂၂ ထွေးသွင်

“ဟေ့ကောင် . . . လာ၊ မင်းကို ငါ စောင့်နေတာ”

ကျွန်တော်က သူ့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လန်ဒန်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်၏။ ဆေးလိပ်ကို ပထမဦးစွာ အားရပါးရ ရှိုက်လိုက်ပြီး မျိုးထူးကို လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်း . . . ဒီနေ့ ဘာတွေ သဘောကောင်းနေတာလဲ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ . . . ချိန်းထားတာမှာ နာရီဝက်လောက် ငါ နောက်ကျပြီး ရောက်လာတာကို အရင်ဆို . . . မင်း ပူညံ့ပူညံ့ လုပ်နေကျပဲ၊ အခုတော့ မင်းက ဘာမှမပြောလို့ပါ”

“ဒါကတော့ကွာ . . . တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲပေါ့။ နောက်ကျရခြင်း အကြောင်းအရင်း အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အခုဟာက မင်း ချိန်းထားတာ နော်၊ ကဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲ”

ကျွန်တော်သည် မျိုးထူး မေးခွန်းကြောင့် နောက်ကျရခြင်း အကြောင်း စဉ်းစားရင်း အဝါရောင်နတ်သမီးလေးကို သတိရသွားသည်။ သူ့ကြောင့် ညတုန်းက ကျွန်တော် တော်တော်နှင့် အိပ်မရ။ မိုးလင်းခါးနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ဒါကြောင့် မနက်ကျတော့ အိပ်ရာထနောက်ကျရသည်။ ဒါပဲ။ ဒါပေမယ့် မျိုးထူးကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြမနေတော့ဘဲ . . .

“မနက် အိပ်ရာထနောက်ကျသွားလို့ကွ။ မင်းနဲ့ ချိန်းထားတာက

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၂၃

ကိုးနာရီ၊ ငါလဲ အဲဒီ ကိုးနာရီထိုးမှ နိုးတယ်။ သုခလမ်းကနေ ဒီမြို့ထဲကို ဘတ်(စ်)ကားစီးတာက နာရီဝက်၊ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး နောက်ကျသွားတာကွ”

“ဟာ . . . မင်းကလဲကွာ . . . အဲဒီလောက် အိပ်ရအောင် အိပ်မက် ထဲမှာ နတ်သမီးတွေ၊ ဘာတွေနဲ့များ တွေ့နေလို့လား”

မျိုးထူးစကားကြောင့် ကျွန်တော်က ပြုံးဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကို ရမ်း မိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ညိုမာတို့ အိမ်ကိုမသွားဖြစ်တော့လို့ပါ။ ညိုမာကို မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်တာပါ။ အဲဒါ . . . မင်းကို ညိုမာတို့အိမ် ခေါ်သွား မလို့၊ နောက်မှ အစီအစဉ် ဖျက်ပစ်လိုက်တာ”

“အေး . . . မင်း အစီအစဉ်ပျက်သွားရင် ငါ့အစီအစဉ်ရှိတယ်။ အခု ဒီလမ်းထဲမှာ ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်တိုက်ရှိတယ်။ မနေ့တုန်းက အဲဒီဂျာနယ် ရဲ့ အယ်ဒီတာ ကိုဇော်ကြီးက ငါ့ကို ကဗျာတောင်းထားတာ၊ အခု . . . ငါ အဲဒီကို ကဗျာသွားပေးမှာ . . . မင်းလိုက်ခဲ့ရမယ်”

ကျွန်တော်က မျိုးထူးစကားကို လွယ်လွယ်ကူကူပင် လက်ခံလိုက် သည်။

“အေးပါကွ . . . လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

နောက်တော့ မျိုးထူးနှင့်အတူ ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်တိုက်သို့ ကျွန် တော် လိုက်လာခဲ့မိ၏။ ဂျာနယ်တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်တော့ လှေကားရှည် ကြီးတစ်ခုကို တက်ရဖို့ရှိသည်။ ကျွန်တော်က မျိုးထူးကို မေးရသည်။

၂၄ လေးသွင်

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း အခုသွားမှာ ဘယ်နှစ်ထပ်ကိုလဲ”

“လေးထပ်ထဲပါ”

ကျွန်တော်က တိုက်ကို မော့ကြည့်ပြီး အထပ်များကို ရေကြည့်တော့
လေးထပ်ပဲဖြစ်နေသည်။ မျိုးထူးကို ဆဲရ၏။

“ခွေးကောင် . . . လေးထပ်ထဲရှိတာကို၊ အပေါ်ဆုံးထပ်ဆိုလဲ ပြီး
တာပဲ။ ပြီးတော့ . . . လေးထပ်ထဲပါပဲ။ အစကတော့ ငါက အပေါ်ထိ
လိုက်ပေးမလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် . . . မင်းက မရိုးသားလို့ငါအပေါ်ထိ မလိုက်
ပေးတော့ဘူး။ ဒီအောက်မှာပဲ စောင့်နေမယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ သွား
ပေတော့ . . . ၊ မြန်မြန်တော့ ပြန်လာခဲ့နော်”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ မျိုးထူးက အပေါ်ကိုလိုက်ဖို့ ထပ်မခေါ်
တော့ဘဲ အိုကေ . . .အိုကေ ဆိုပြီး ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်တိုက်ပေါ် ပြေး
တက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း တိုက်အောက်မှာ တစ်ယောက်ထဲထိုင်
စောင့်နေစဉ် ရနံ့သင်းသင်းလေးတစ်မျိုးက ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်ကိုဖြတ်
တိုက်ပြေးဝင် သွားလေသည်။

ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ နတ်သမီး။ ဘေးမှာ
အဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါသည်။

ကားတစ်စီးက ကွယ်နေ၍ ရုတ်တရက် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို
မမြင်ကြချေ။ နတ်သမီးသည် နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲကို သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် သပ်သပ်
ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆိုးထား၏။ ပုံမှန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည်

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၂၅

နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ ဆိုးတတ်သည့် ကောင်မလေးများကို ကြည့်မရတတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ကို ကြည့်ရတာကျတော့ အဆင်ပြေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ် လှေကားအတိုင်း တက်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်အထိ သူတို့ ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်တိုက်ကို သွားကြလိမ့် မည်ဟု ကျွန်တော် ဘယ်ထင်ပါမည်နည်း။ လေးထပ်တိုက်မြင့်ကြီး၏ လှေကားတစ်လျှောက်တွင် စုစုပေါင်း ခြောက်ခန်းရှိရာ တခြားအခန်းတွေကိုလည်း သူတို့သွားနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။

စိမ်းစိုလတ်ဆတ်နေသောဥတုနှင့် သစ်ပင်များကြားတွင် ကျွန်တော့် ခံစားမှုတွေက ရော်ဝါကြွပ်ဆတ်နေတော့သည်။ နတ်သမီးသည် ကွယ်ဝှက်ထားသည့် ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေကို စတင်လှုံ့ဆော်နိုင်စွမ်းရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အောက်မှာ ဆက်စောင့်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ . . . ။ ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်တိုက်ပေါ် လိုက်တက်ချင်လာသည်။ အဲဒီမှာ နတ်သမီးကို မတွေ့ရတော့လည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ . . . မျိုးထူး ရှိနေတာပဲ။ အတွေးတို့ မဆုံးသေးခင်မှာပဲ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတွေက ပထမထပ်ကို ရောက်နေပြီမှန်း သတိထားလိုက်မိသည်။ အရင်ကဆို လှေကားမြင့်မြင့် တွေတက်ဖို့ ဝန်လေးတတ်သော ကျွန်တော်သည် လေးထပ်ပေါ်သို့ ဘယ်လို ရောက်လာခဲ့သည်ပင် မသိလိုက် . . .။

၂၆ ပျေးသွင်

ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်ဟု စာတမ်းကပ်ထားသော အခန်းတံခါးကို ဘဲ(လ်)နှိပ်လိုက်တော့ အယ်ဒီတာ ကိုဇော်ကြီးကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်ပေး သည်။ ကျွန်တော်က ရောက်ရောက်ချင်း မျက်လုံးကို ရှေ့ရမ်း၍ နတ်သမီး ကို ရှာကြည့်မိသည်။ ဟော . . . တွေ့ပြီ။ နတ်သမီးသည် ကျွန်တော်ထင် ထားသည့်အတိုင်းပင် ဒီခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်တိုက်ကို လာတာဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ထင်မြင်ချက် မှန်သွားသဖြင့် ပျော်သွားပြီး နတ်သမီးရှိရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နတ်သမီးက သူ့အဖော်ကောင် မလေးကို စကားပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားသည်။ ပြီးတော့ . မှတ်မိဟန်ဖြင့် သူ့အဖော်ကောင်မလေးကို လက်တို့လိုက်၏။ ကျွန်တော်က မျက်နှာလွဲရင်း မျိုးထူးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၏။

“မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လိုက်လာတာလဲ၊ စောစောကတုန်းကကျ တော့ လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တာ သေတော့မယ့်အတိုင်းပဲ”

“မင်းက ကြာနေတော့ ငါတစ်ယောက်ထဲ ပျင်းလာလို့ပါ”

“မျိုးထူးကလဲ ဟုတ်သားပဲကွ . . . သူတစ်ယောက်ထဲ ပျင်းမှာပေါ့”

ကိုဇော်ကြီး ဝင်ပြောရင်း မျိုးထူးကို အပြစ်တင်သည်။ မျိုးထူးက သူ့ဘေးနားမှာ ထိုင်နေသော တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုမိတ်ဆက်ပေး ၏။

“ဒါက စိုင်းသီဟတဲ့ . . . ပန်းချီဆရာပေါ့၊ မဂ္ဂဇင်းသရုပ်ဖော်ပုံတွေ လဲ ဆွဲတယ်။ စိုင်းသီဟ . . . ဒါက ကျော်ဝေလေ၊ စာရေးဆရာ . . .”

ကိုဇော်ကြီးကိုတော့ သိပြီးသားမို့ ထပ်မိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုတော့။
စိုင်းသီဟက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြ၏။ ပြီးတော့ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် . . . ခင်ဗျားဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်
တောင် တစ်ခါ သရုပ်ဖော်ပုံဆွဲပေးဖူးတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်”

အနုပညာသမားချင်းက ဒီလိုပဲ လူချင်းမသိကြပေမယ့် အနုပညာ
ချင်းတော့ ကြိုသိနေတတ်ကြသည်။

နတ်သမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူတင်မဟုတ်ဘဲ သူ့အဖော်
ကပါ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်၊ မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟ
တို့သည် အနုပညာအကြောင်း၊ စာပေလောက အခြေအနေအကြောင်း၊
ပြီးတော့ အားလုံးနှင့် သိကျွမ်းကြသော လူတစ်ချို့အကြောင်း ပြောဆိုရယ်
မောနေစဉ် နတ်သမီးနှင့် သူ့အဖော်က ကိုဇော်ကြီးကို စကားအချို့ ပြော
နေလေသည်။

ခဏကြာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်တွေ
ယူပြီး ပြန်ထွက်သွားကြပြန်သည်။ ဒါကို ကျွန်တော်က မသိချင်ယောင်
ဆောင်ပြီး မျိုးထူးတို့၊ စိုင်းသီဟတို့ဖြင့် စကားတွေ ဆက်ပြောနေမိ၏။

ဒီဂျာနယ်တိုက်မှာ သူတို့ ဘာလာလုပ်သည်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်
တော် သဘောပေါက်သွားပြီ။ တခြားတော့ မဟုတ်နိုင်။ ဂျာနယ်ကြော်ငြာ
များအတွက် Marketing ဆင်းနေသူတွေဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်မိ
သည်။

၂၈ ဝေပျံသွင်

ကျွန်တော် ဖြစ်ပျက်နေသည်များကို မျိုးထူး၊ စိုင်းသီဟနှင့် ကိုဇော်ကြီးတို့ တစ်ယောက်မှ မရိပ်မိကြပါ။ ဘယ်သူမှ မသိခြင်းကလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲဟု တွေးမိပြီး ကျွန်တော် ကျေနပ်မိပြန်သည်။

ညနေရောက်တော့ (၃၅) လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ရင်း နတ်သမီးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ထပ်မံ ကံကောင်းပြန်သည်။

နတ်သမီးသည် မနက်တုန်းက တွေ့ရသော သူ့အဖော်နှင့်အတူ လမ်းထဲသို့ ဝင်လာတာတွေ့ရ၍ ဖြစ်သည်။ နတ်သမီးရော၊ သူ့အဖော်ရောက ကျွန်တော့်ကို မမြင်ပါ။ ကျွန်တော် ထိုင်နေသော ဝိုင်းက နည်းနည်းချောင်ကျ၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့၏ ဘေးဘီကို လှည့်မကြည့်တတ်သော အကျင့်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့မမြင်တော့ ကျွန်တော်က အားနာစရာမလိုဘဲ ပိုမိုလွတ်လပ်စွာ နတ်သမီး၏အလှကို ခံစား၍ရသည်။

နတ်သမီးက သူ့လုံချည်ကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် အနည်းငယ်မကာ လမ်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်နေပုံသည် ရုပ်မြင်သံကြားမှလာသော အိုရှင်းနှင့် တော်တော်တူပါသည်။ နတ်သမီးအတွက် အိုရှင်းဝတ်သည့် ကီမိုနိုဝတ်စုံတစ်စုံလောက် ဝယ်ပြီး လက်ဆောင်သွားပေးရင် သူတော်တော် စိတ်ဆိုးသွားမှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် သူက ပျော်ရွှင်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်ပြောင်မှုကို ရယ်မောနေမှာလား။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၂၉

စဉ်းစားရင်းနှင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိလေသည်။

ခဏကြာတော့ နတ်သမီးတို့က ကျွန်တော် မြင်နိုင်သော မြင်ကွင်း
ရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်တော့ နတ်
သမီး ပျောက်မသွား . . .။ ညအိပ်တဲ့အချိန်ထိ ကျွန်တော့်ကို စိုးမိုးနေဆဲ
ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အိပ်မက်ထဲအထိ ရောက်မလာတာကိုတော့ ကျွန်တော်
ကျေးဇူးတင်ရပါလိမ့်မည်။

(၃)

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲ”

“ငါ ပေးထားတဲ့ လက်ပတ်လေးရော . . . မပတ်တော့ဘူးလား”

“ဪ . . . ပတ်ပါတယ်ဟ”

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကို သိမ့်သိမ့် မကျေနပ်သေးဟန်ဖြင့် ထပ်
မေးသည်။

“ငါမှ ပတ်မပေးဘဲနဲ့ . . . ကိုကြီးက အဲဒီလက်ပတ်ကို တစ်ယောက်
ထဲ ဘယ်လိုပတ်သလဲ”

သိမ့်သိမ့်၏ မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော်က ရယ်ဖြစ်သည်။

“နင့်ကိုယ်စား ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးထား
တယ်”

၃၂ ဖျော့သွင်

“ဘယ်သူလဲ . . . မညိုမာလား”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်က မျက်နှာကို တမင်ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်ပြီး
ငြင်းရ၏။

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဟာ . . . နင်ကလဲ၊ ငါနဲ့ ညိုမာက သူငယ်ချင်း
တွေပါဟ၊ အခုဟာက . . . နတ်သမီး”

“နာမည်က နတ်သမီး . . . ဟုတ်လား”

တအံ့တဩနှင့် ပြန်မေးနေသော သိမ့်သိမ့်ကြောင့် ကျွန်တော်က
သေချာရှင်းပြရ၏။

“နာမည်အရင်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ငါ့ဘာသာငါ တစ်ယောက်
ထဲ ကျိတ်ပြီး ပေးထားတဲ့နာမည်၊ ဒါပေမယ့် . . . သူက စကားပြောရင်
သူ့ကိုယ်သူ “မီး” လို့ စကားထဲ ထည့်ပြောတတ်တယ်”

“ဪ . . . အခြေအနေက အဲဒီလောက်ပဲ ရှိသေးတာလား။ ဒါနဲ့
များ လက်ပတ်ကြိုးလေးကိုချည်ဖို့ တာဝန်ပေးထားသလေး . . . ဘာလေး
နဲ့ သိပ်ကြွားတာပဲ”

“ဪ . . . ဒါကတော့ဟာ . . . မောင်နှမအချင်းချင်းပဲဥစ္စာ”

ပြောပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်
မိကြသည်။

“ဟဲ့ . . . ကိုကြီး . . . အဆင်ပြေရင် အိမ်ကိုခေါ်လာခဲ့ဦးနော်၊ ငါ
ကော်ဖီဖျော်တိုက်မယ်”

“အေးပါ . . . ကဲကဲ . . . ငါ စာသွားရေးလိုက်ဦးမယ်”

“ကိုကြီး . . . ဝတ္ထုတွေ၊ ကဗျာတွေချည်းပဲ ရေးမနေနဲ့၊ ကျောင်းစာ တွေလဲလုပ်ဦး . . . Class ရော မှန်မှန်တက်ရဲ့လား။ ပြီးတော့ . . . မညှိမာ က ကိုကြီးအတွက် စာတွေအမြဲကူးပေးနေရတာ အားနာစရာကြီး”

“နင်ကလေး သိမ့်သိမ့် . . . အငယ်ဖြစ်နေလို့ပဲ . . . အကြီးသာဆို ရင် မလွယ်ဘူး။ ဆရာ သိပ်လုပ်တာပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သိမ့်သိမ့်က ရယ်သည်။ ထိုစဉ် မေမေက ဝင်လာပြီး . . .

“မောင်နှမ နှစ်ယောက် ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲ”

ဟု မေးသည်။

သိမ့်သိမ့်က . . .

“မေမေ့သားက ရည်းစားအသစ်ထားမလို့တဲ့။ အဲဒါကို . . . သမီးက စာကြိုးစားဖို့ ဆုံးမနေရတာ”

သိမ့်သိမ့်က မေမေ့ကို မျက်နှာရအောင် ပြောဆိုရယ်မောပြီး အခန်း ထဲ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွား၏။

“ခွေးစုတ်မလေး . . . မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သိမ့်သိမ့် လျှောက်ပြော သွားတာ”

မေမေက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ကြည့်သည်။ ပြီး တော့ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးပါသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောပါသည်။

၃၄ ပျေးသွင်

“သားလဲ အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ စာရေးဆရာ လုပ်နေတာ၊ သားမှာ လူ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းဖို့ လုံလောက်တဲ့ အသိဉာဏ်၊ အတွေးအခေါ် ရှိပြီးသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် မေမေက သားကို မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းစိတ်ပူမိတယ်။ ဒီမှာ . . . သား၊ ဘယ်မိန်းကလေးကြောင့်မှ သား ဘဝမပျက်စေနဲ့၊ သားကြောင့် ဘယ်မိန်းကလေးမှာ ဘဝမပျက်စေနဲ့ . . . သိလား”

“စိတ်ချပါ မေမေ၊ သား နားလည်ပါတယ်”

“အေးအေး . . . သားလေး စာရေးဆရာ၊ စာဖတ်စရာတွေရှိရင် သွားလုပ်ချေတော့ . . . မေမေတော့ သွားအိပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက အိပ်ခန်းဖက်ကို ထွက်သွား၏။ မေမေ အိပ်ပျော်ဦးမှာ မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။ အဝေးကြီးက သင်္ဘောတစ်စင်း ပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော ဖေဖေကို မေမေသတိရနှင့် လွမ်းနေပါလိမ့်မည်။ မေမေက မေတ္တာတရားကြီးမားသူ၊ ဖေဖေ၏ အလုပ်တာဝန်တို့ကို နားလည်ပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ထက်မြက်လွန်းသည့် မိန်းကလေးမျိုးကို အသိဉာဏ်အရ သဘောကျမိသော်လည်း ခံစားမှုအရတော့ မေမေလို မေတ္တာတရားကြီးမားသူကိုသာ မြတ်နိုးမိပါသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်သည် နတ်သမီးနှင့် ညှိမာကို တစ်ပြိုင်နက် ထဲ သတိရသွားမိ၏။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၃၅

ဒါ . . . မဖြစ်သင့်ဘူးဟု တွေးမိကာ ကျွန်တော်ခေါင်းကို ရမ်းလိုက်
သည်။

သို့သော် . . . အခြေအနေနှင့် အကြောင်းအရာများကို ခေါင်းရမ်း
ပစ်တတ်ရုံဖြင့် ငြင်းဆန်၍မရမှန်း နောင်အခါတွင် ကျွန်တော်သိလာခဲ့
ရလေသည်။

(၄)

ဖေဖော်ဝါရီ၏ညနေခင်းတွင် ဆောင်းခိုငှက်တချို့က ပန်းဆိုးတန်း
ဖက်သို့ ပျံသန်းသွားကြသည်။

ကျွန်တော်က (၃၅) လမ်းထိပ်တွင် ထိုင်၍ နတ်သမီး၏ ရုံးဆင်းချိန်
ကို ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ ငါးနာရီကျော်သည်အထိ နတ်သမီးက ရောက်
မလာသေး...။ မျိုးထူးက ဒီနေ့ ကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး စောစောအိမ်ပြန်သွား၏။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးသုံးယောက်က ကိုဇော်ကြီးနှင့်အတူ လမ်းထဲမှ
ထွက်လာသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရ၏။ ထိုမိန်းကလေးသုံးယောက်တွင်
နတ်သမီးနှင့်တွဲသော အဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာ
သည်။

ဒါဆို နတ်သမီးရော...။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်သွား၏။

၃၈ ပျေးသွင်

ကိုဇော်ကြီးကလည်း ကျွန်တော်ကို မမြင်ဘဲ ကျော်သွားကြသည်။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မျှော်လင့်ခြင်းတွေက ပြိုကျသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး
နွမ်းနယ်သွားသလို ခံစားရ၏။

ဒါဆို . . . ငါ နတ်သမီးကို ဒီနေ့မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။ တွေးရင်း
ကျွန်တော်သည် ဝမ်းနည်းလာလေသည်။ မြင်ရသောအရာရာသည် ဝေဝါး
မှုန်ရီလာ၏။ ကျွန်တော်က လမ်းထိပ်ကို ကြည့်နေရာမှ လမ်းထဲကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်သည် ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် သတိ
လက်လွတ် ပျော်ရွှင်သွားတော့သည်။

နတ်သမီးသည် သူ့ပုံစံအတိုင်း အိုရင်းလမ်းလျှောက်ဟန်ဖြင့် ခပ်
ဖြေးဖြေး လျှောက်လာလေသည်။ သူ့အကြည့်တွေက ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော့်
ဆီ ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားတော့ နှုတ်ခမ်းနီရဲနေသော
သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရပုံပေါ်သည်။

သို့သော် ထိုပုံစံကလေးကိုပင် ကျွန်တော် စွဲငြိသွားခဲ့ရပါသည်။
နောက်တော့ နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်ကို ကျော်သွားပြီး (၃၅) လမ်း
အတိုင်း စုန်ဆင်းသွား၏။

ကြိုတင်ကြံစည်ထားခြင်း မရှိသော်လည်း ကျွန်တော်က လက်ဖက်
ရည်ဖိုးကို ရှင်းပြီး သူ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့မိသည်။ ဆောင်း၏ အအေး

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၃၉

ဓာတ်တို့က မကုန်သေးသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်၌ အေးစိမ့်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်သွေးတို့မှာ ပူနွေးနေလေသည်။

နတ်သမီးသည် နောက်ကို လှည့်မကြည့်သော်လည်း ကျွန်တော် သူ့နောက်လိုက်တာကိုတော့ သိဟန်တူသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက တမင် သတိထားပြီး လှမ်းနေမှန်း သိသာလှ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့နားသို့ နီးကပ်လာလေ ရင်တွေခုန်လာလေဖြစ်သည်။

“ဟိတ် . . . မီးမီး”

ကျွန်တော်က ကြိုတင်သိနှင့်ထားသော သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက် တော့ သူက ဆံပင်တွေဝဲသွားအောင် လှည့်ကြည့်ပါသည်။ သူ့နာမည်ကို ကျွန်တော် သိနေတာကိုတော့ သူက သိပ်အံ့သြဟန်မပြပါ။ ကျွန်တော်က ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်မှ ကြော်ငြာအဖွဲ့စာရင်းကို ဖတ်ထားတာမို့ သူ့ နာမည်ကို သိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အခုတော့ ကျွန်တော်သည် သူနှင့်ပရုံးချင်းယှဉ်၍ လမ်းလျှောက် နေမိပြီ။

“ကျွန်တော် . . . မီးမီးကို စောင့်နေတာ ညနေ လေးနာရီလောက် ကတည်းက . . . သိလား”

“စောင့်နေတာ . . . ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလိမ့်”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ခြေလှမ်းတွေက သိသိသာသာ နှေးကွေးသွားကြသည်။

၄၀ ဝေပျံးသွင်

“ကိစ္စက ကျွန်တော် . . . မီးမီးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ချင်လို့”

ကျွန်တော့်စကားကို ကြားတော့ သူက သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။ ပြီးတော့ . . .ချိုမြသော မျက်နှာပေးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြော၏။

“သူငယ်ချင်းနော် . . . တကယ်ပြောတာလား”

ကျွန်တော်က အလျင်အမြန် ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်”

သူက ရယ်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲဟင်”

ကျွန်တော်က နားမလည်စွာ မေးမိတော့ သူက ခေါင်းကိုရမ်းပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ နောက်တော့ မဟာဗန္ဓုလမ်းပေါ်ကို ရောက်လာကြပြီး မြို့တော်ခန်းမဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ လေစိမ်းစိမ်းတွေက ကျွန်တော်တို့၏ ခြောက်သွေ့မှုများကို လန်းဆန်းသွားစေ၏။

“မီးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်တာလဲ”

သူ့စကားများ၊ မေးခွန်းများကို မထစ်ငေါ့ရအောင် ကျွန်တော်က သတိထားပြီး တုံ့ပြန်ရသည်။

“ကျွန်တော်က . . .မီး ဘေးမှာ နေချင်လို့”

မီးမီးဟု ခေါ်နေရာမှ ကျွန်တော်သည် ‘မီး’ ဟု တစ်လုံးတည်း ပြောင်းလဲခေါ်ကြည့်မိ၏။ ထိုအချိန်တွင်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစေ့စေ့နှင့် လှမ်းကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ . . . ကျွန်တော့်ကို ခနဲသလိုပြောလေသည်။

“ဪ . . . ရည်ရွယ်ချက် သိပ်ကြီးတာကိုး”

ကျွန်တော်က ကိုယ် စပြီးတောင်းဆိုထားသည့်ကိစ္စကို မမေ့မလျော့ ပြောရသည်။

“မီး . . . ပြောဦးလေ၊ ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံ တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့် တောင်းဆိုမှုကြောင့် သူက စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီး ကျွန် တော် ယုံကြည်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံ ပါသည်။

“သူငယ်ချင်းလောက်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

ဒီအခြေအနေလောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်က ကြိုတင်စဉ်းစားထား နှင့်ပြီးဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်းရင်ဆိုင်ရသောအခါတွင် ကျွန်တော်က ထင်တာထက် ပိုမိုရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။

နောင် နတ်သမီးနှင့် ပတ်သက်သမျှ အဖြစ်အပျက်များအားလုံး တွင် ကျွန်တော့်ကြိုတင်ထင်မြင်ချက်အားလုံးက မှန်ကန်နေတတ်သော် လည်း ခံစားမှုကတော့ ထင်တာထက် အမြဲပိုမိုပြင်းထန်တတ်သည်။

“ဒါဆို . . . ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့နော်”

သူက ကျွန်တော့်စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြု၍ အတည်ပြုရင်း စကား တစ်ခွန်းကို ပြော၏။

“သူငယ်ချင်းတွေသာ ဖြစ်သွားတာ . . . သူ့နာမည်ကိုလဲ အခုထိ မသိရသေးဘူး”

၄၂ ပျေးသွင်

“ကျော်ဝေ ပါ . . .”

ကျွန်တော့်နာမည်ကို ကြားတော့ သူက နည်းနည်းပါးပါး ပျော်သွား
ပုံရသည်။

“ကျော်ဝေ . . . ဟုတ်လား၊ စာရေးဆရာ ကျော်ဝေလား”

ခေါင်းကို ညိတ်ပြတော့ သူက ဆက်ပြော၏။

“ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့က ကိုဇော်ကြီးဆီကို လာတော့
ပုံစံတွေက စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေလား မသိဘူးဆိုပြီး တွေးမိသေး
တာ”

တဖြေးဖြေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်လာ
ကြတာ မြို့တော်ခန်းမရှေ့ကို ရောက်လာကြသည်။ မာကျူရီမီးတွေပင်
လင်းလာပြီ။

နောက် . . . အင်းစိန်သွားမည့် ၄၅ ဘတ်(စ်) ကားဂိတ်မှာ ကားရပ်
စောင့်ကြပ်နေ၏။ သူက ကျွန်တော့်ခရီးစဉ်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်”

“သူခလမ်းမှာ . . .”

“ဟင် . . . ဒါဆို ဟိုတစ်နေ့က . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီနေ့က မီး ဘယ်မှတ်တိုင်မှာဆင်းမလဲဆိုတာ
သိချင်လို့ တမင် ကားလိုက်စီးတာလေ”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၇၃

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူက ရယ်လေသည်။ နောက် . . .
ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ပြော၏။

“စာရေးဆရာက ဒါမျိုးကျတော့လဲ ဖြစ်သားပဲ၊ အခုရော စားရေးဖို့
ကုန်ကြမ်းလာရှာတာလား”

သူ့စကား၏ အသွားအလာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် နည်းနည်း
ဖျားသွားပါသည်။ ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကို တုံ့ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်
ချိန် သိပ်မရှိပါ။

“မဟုတ်ပါဘူး မီးရဲ့ . . . ကျွန်တော့်ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင် မိန်း
ကလေးက မီးလို ပုံစံမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း . . . ဒါဆိုရင် ဝမ်းသာစရာပေါ့”

ထိုစဉ်မှာပင် ခုံလွတ်တွေ အများကြီးပါသော ၄၅ ဘတ်(စ်)ကားကြီး
တစ်စင်းက ထိုးဆိုက်လာသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်တက်ကြ
ရသည်။ တခြားထိုင်ခုံတွေထက် နည်းနည်းပိုကျယ်သော နှစ်ယောက်တွဲ
ထိုင်ခုံတစ်ခုကို ရွေးပြီး ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

သို့သော် အရင်တစ်ခါတုန်းကနှင့် ခြားနားသည်မှာ သူက ပြတင်း
ပေါက်ဖက်မှာ ထိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နတ်သမီးနှင့် နီးကပ်စွာ ထိုင်ရခြင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် မရိုး
သားသည့် စိတ်ရိုင်းတွေကို အတင်းမောင်းထုတ်နေရခြင်းဖြစ်နေ၏။

၄၅ ဘတ်(စ်)ကားကြီးသည် ချက်ချင်းထွက်သွားသည် မဟုတ်ဘဲ

၄၄ ဝေပျံးသွင်

တစ်စီးပြီးမှ တစ်စီး အလှည့်ကျထွက်ရတာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဖျတ်ခနဲ အကြံရသွားပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ လက်ပတ်ကြိုးအနက်ရောင်လေးကို ထုတ်လိုက်၏။

“မီး . . . ဒီမှာ”

နတ်သမီးက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ . . . ချည်ပေးရဦးမှာလား”

“ဒါပေါ့ . . .”

သူက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ လက်ပတ်လေးကို ယူလိုက်ပြီး ဘာစိုးရိမ်မှုမှမရှိသလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်မှာ ချည်ပေးလေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်းမှာပင် သူ့ဆံပင်တွေဆီမှ အမျိုးအမည်မသိရသော ရှန်ပူရနဲ့သည် ကျွန်တော် ရင်ထဲထိအောင် မွှေးပျံ့လာတော့၏။

“မီး . . . ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း ချည်ပေးမှာလား”

သူက ကျွန်တော့်ကို နှစ်လိုဖွယ် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကားက ထွက်စပြုနေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် သူ၏ကြားက အတားအဆီးမှန်သမျှတို့သည် ထိုအတွေ့အကြုံ၌ လွင့်ပြယ်သွားခဲ့ပြီး မမြင်ရသော လေထုထဲတွင် သံယောဇဉ်အကြည့်များကို ကျွန်တော်တို့ ထားရစ်ခဲ့မိကြ၏။

ကျွန်တော်သည် နတ်သမီး၏ မျက်တောင်လှလှလေးများကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်တွေခုန်လာသည်။

ကားပေါ်၌ တခြားခရီးသည်တို့၏ အသံများ၊ စပယ်ယာ၏ အော်သံ၊ ဟွန်းတီးသံ၊ လေတိုးသံ စသဖြင့် အရောရော အနှောနှော ရှိနေကြ၏။ ကျွန်တော့်၏ ချစ်စရာ နတ်သမီးလေးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါသည်။

“တခြားကောင်မလေးတွေကိုရော အခုလို လက်ပတ်ချည်ခိုင်းတာ ပဲလား။”

ကျွန်တော်က ရယ်ချင်နေသည့်ကြားက သူ့မေးခွန်းကို ဖြေရသည်။

“ဘယ်သူမှ ဒီလက်ပတ်လေးကို ချည်ခွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ မီးတစ်ယောက်ထဲ . . .”

သူက ကျွန်တော့်စကားလုံး ရွေးချယ်သုံးစွဲမှုကို မျက်နှာမဲ့သွား၏။ ဒါပေမယ့် . . . တော်တော်လှသည်။

“မီး က အဲဒီလက်ပတ်လေးကို တစ်ဦးထဲ ချည်ခွင့်ရသူပေါ့နော်”

သူက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြန်ပြောပြီး ပြုံးပါသည်။ ပြီးတော့ ပထမဦးဆုံး တစ်ကြိမ်တုန်းက အကြောင်းကို ပြန်၍ အစဖော်သည်။

“ဟိုတစ်ခါတုန်းကလေ . . . မီးက အမြင်မတော်လို့ပါနော်၊ တစ်ယောက်ထဲ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာကို သနားလို့ ချည်ပေးလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မီးရဲ့၊ ကျွန်တော်က ဘာပြောလို့လဲ”

၄၆ ဝေပျံးသွင်

“ဘာမှတော့ မပြောဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် . . . စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး ထင်သွားမှာစိုးလို့”

ကျွန်တော်က နတ်သမီး၏ ကာကွယ်မှုကို မြတ်နိုးစွာ လှမ်းကြည့် ဖြစ်လိုက်သည်။

ဘတ်(စ်)ကားကြီးသည် ပိုမိုလျှင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေပြီး ပြတင်း ပေါက်မှ လေတွေကလည်း တအားတိုးနေလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ ဆံပင်တွေက လေထဲတွင် တလွင့်လွင့် ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်က သူ့ထက် တော့ ဆံပင်နည်းနည်း ပိုတိုပါသည်။

နတ်သမီးက လွင့်နေသည့် ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို ကြည့်ပြီး မေး ခွန်းတစ်ခု မေးပြန်သည်။

“ဆံပင်တွေ တမင် အရှည်ထားတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် . . . မီးရော”

“အင်း . . . စဉ်းစားနေတာ၊ အရှည်ပြန်ထားရင် ကောင်းမလားလို့”

“အရင်က မီး ဆံပင်တွေ အရှည်ကြီးပေါ့နော်”

“အင်း . . .ဟုတ်တယ်။ အရင်အလုပ်က ကောင်လေးတွေဆို မီးကို အဲဒီဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့မို့ ဘယ်လိုနောက်ကြတယ်ထင်လဲ ...မဟားဒယား ဆန်သူတဲ့ . . . မီးကလဲ မီးပါပဲ၊ ဆံပင်ရှည်ကြီး တလွှားလွှားနဲ့”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၄၇

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်က ရယ်မိတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ကပြန်ကြည့်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေကို လွှဲမသွားပါ။ ဘာစကားမှတော့မပြော။

တဖြေးဖြေးနှင့် ကျွန်တော်တို့စီးလာသော ဘတ်(စ်)ကားကြီးသည် မြေနီကုန်းကို ကျော်လာသည်။ လေထဲတွင် နတ်သမီး၏ ဆံပင်များက ရှန်ပူရနဲ့တွေ စေ့နေကြသည်။

“မီး . . . ဆံပင်တွေကို ဘာရှန်ပူနဲ့ လျှော်သလဲဟင်”

“ ”

သူက ရှန်ပူနာမည်တစ်ခုကို ပြောပြသော်လည်း ကျွန်တော် သေချာ မကြားရ။ ကြားရသလောက်ကလည်း ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ကျွန်တော် အလွယ် တကူ ခေါ်နိုင်မည့် နာမည်မျိုးမဟုတ်၍ ကျွန်တော် ထပ်မမေးတော့ပါ။ ငြိမ်သက်စွာရှိနေသော သူ့လက်ချောင်းလေးတွေကို ကျွန်တော်က မက် မောစွာ ကြည့်နေမိသည်။

ရုတ်တရက် နတ်သမီးက နှစ်ကိုယ်ကြားတိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲပစ် လိုက်၏။

“ချက်စ် Chess ကစားတတ်သလားဟင်”

ပထမတော့ ကျွန်တော် ကြောင်သွားပေမယ့် ချက်ချင်းပင် သူ ဆိုလိုတာကို သဘောပေါက်သွားသည်။

“ကစားတော့ ကစားတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖြစ်ပါ။ အကွက် ရွှေ့တတ်တယ် ဆိုရုံလောက်ပါပဲ”

၄၈ ဝေပျားသွင်

“မီးကိုရော နိုင်အောင် ကစားနိုင်မယ် ထင်သလား”

“မထင်ပါဘူး...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မီး ကစားတာကို ကျွန်တော် မှ မမြင်ဖူးတာ”

သူက ရယ်မောကာ ချက်(စ်)နှင့် ပတ်သက်ပြီး အဲသလောက်သာ ပြောခဲ့သည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ဘတ်(စ်)ကားကြီး သည် လှည်းတန်းလမ်းဆုံကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီး သုခမှတ်တိုင်ဆီသို့ တဖြေးဖြေး ချဉ်းကပ်လာ၏။

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟေ့ . . . သုခရောက်တော့မယ်၊ ဆင်းဖို့ပြင်ထားလေ”

“ဟင့်အင်း . . . မဆင်းဘူး။ ကျွန်တော်က သမိုင်းအထိ မီးကိုလိုက် ပို့ပေးမှာ”

နီရဲနေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တွန့်ကွေးသွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ . . . သူက “သဘော . . . သဘော” ဟု ခပ်တိုးတိုး ဆိုရှာသည်။

နတ်သမီးဆီမှ အထိအတွေ့နှင့် ရနံ့လေးတွေက ၄၅ ဘတ်(စ်)ကား ပေါ်မှာပင် ကျွန်တော့် အသိတရားများအား ဖျားယောင်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ နွေးထွေးမှုကို ထူထောင်နိုင် ခဲ့ပြီဟု ကျွန်တော့်ဖက်က ယုံကြည်လိုက်မိ၏။

သမိုင်းလမ်းဆုံကို ရောက်တော့ နတ်သမီးက ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှ ဦးအောင်ဆင်းသည်။ အချိန်သည် ည ခုနစ်နာရီကျော်လာပြီမို့ အမှောင်

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၄၉

သည် အေးစက်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား သူတို့ရပ်ကွက်ထဲ
ကို ခပ်ဖြေးဖြေး ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

သူ့ခြေလှမ်းတို့က နည်းနည်းရဲရင့်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိ
၏။ သူတို့လမ်းထိပ်ကိုရောက်တော့ သူကကျွန်တော့်ကို နေခဲ့ဖို့ ပြောသည်။

“ရပြီ . . . ဒီလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်ရောပေါ့”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ခြေစုံရပ်ပြီး သူ့စကားကို နာခံရသည်။
နတ်သမီးက တည်ငြိမ်စွာ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွား၏။

ဖေဖော်ဝါရီဆောင်း၏ အအေးဒဏ်သည် နတ်သမီး မရှိတော့
သည့် ကျွန်တော်ဆီသို့ ပြေးဝင်ရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်တော်က သူ ချည်
ပေးသွားခဲ့သော လက်ပတ်လေးကို ငုံ့ကြည့်မိ၏။

လမ်းထိပ်ရှိ ချာတိတ်တွေဆီမှ ဂီတာသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။

“နောက်ကျသွားတဲ့ အဲဒီနောင်တတွေ . . . တို့ရဲ့ မှားယွင်းခြင်းပဲလား”

ကျွန်တော် ပြုံးမိသွားပြီး ဆံပင်တွေ ဝဲသွားသည်အထိ ခေါင်းကို
ခါရမ်းလိုက်မိသည်။ ထိုညက နောင်တဆိုတာ နောက်ကျသွားတတ်
သလားဟု သံသယဖြစ်စွာ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။

(၅)

“ညိုမာ . . .ဒါ မျိုးထူးတဲ့၊ သူက စိုင်းသီဟ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . တွေ့ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်ပေးတော့ ညိုမာက အတည်ပေါက်နှင့်
နောက်သည်။ မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟက ညိုမာအကြောင်း မသိသေးတော့
ရုတ်တရက် ခံလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်က ရယ်ရင်း ညိုမာက နောက်တတ်ကြောင်း သူတို့နှစ်
ယောက်ကို ရှင်းပြတော့ မျိုးက “ရပါတယ်” ဟု စပ်ဖြူဖြူနှင့် ပြောသည်။
ညိုမာက ထိုအခါ ဒေါသသံလေးနှင့် တုံ့ပြန်၏။

“မရလို့ရော ဖြစ်မလား”

၅၂ မျိုးသွင်

မျိုးထူးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ညိုမာ့ကို ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရှာသည်။ စိုင်းသီဟကတော့ ညိုမာ့အပြုအမူတွေကို သဘောကျနေ ဟန် တူပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ညိုမာ့တို့ရပ်ကွက်ထဲရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောဖြစ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်လေ ညိုမာ့စကားတွေမှာ ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ် အရိပ် အယောင်တွေ ပါလာတတ်သည်။

ဒါမျိုးဆို မျိုးထူးက နောက်နေကျမို့ သိပ်မထူးသော်လည်း ခင်တာ သိပ်မကြာသေးသည့် စိုင်းသီဟကပါ လိုက်နောက်လေသည်။

“ကျော်ဝေ . . . နင် အတန်းမှန်မှန်တက်ပါဟာ၊ ငါ စာကူးပေးရလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ နင့်ကို ငါ ပုံမှန်မတွေ့ရလို့ပါ၊ ကျောင်းမှာဆို အမြဲ ငါ တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်နေတာဟ”

ကျွန်တော်က ညိုမာ့စကားကြောင့် မျိုးထူးတို့က နောက်မည်စိုး သဖြင့် အလျင်အမြန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တုံ့ပြန်လိုက်ရသည်။

“နင်ကလဲ . . . ကျောင်းမှာ တခြားသူငယ်ချင်းတွေရှိနေတာပဲ၊ သူ တို့နဲ့ပေါင်းပေါ့ . . . ဘာပျင်းစရာရှိလဲ”

“ဟာ . . . နင်ကလဲ၊ သူတို့က နင်မှမဟုတ်တဲ့ဟာကို . . . မပေါင်းချင် ပါဘူး”

ပြောမှ ညိုမာက ပိုဆိုးနေတော့သည်။ ဟိုကောင်တွေက ဝိုင်း
နောက်ကြ၏။

“ညိုမာ ငါတို့ကိုရော မပေါင်းချင်ဘူးလား”

“အောင်မယ်”

မျိုးထူးကို ညိုမာက နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြပြီး လက်နှင့်ရွယ်လေသည်။
ပြီးတော့ အနည်းငယ် ရှက်နေပုံပေါ်သည်။ ညိုမာမျက်နှာသည် ရဲနေပြီး
ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သောအကြည့်များ၌ ရီဝေမှုတွေကို တွေ့ရ၏။
ထိုအခါ ကျွန်တော်က မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟကို ထပ်မနောက်ဖို့ အမူအရာ
နှင့် တားမြစ်ရပါသည်။

ညိုမာနှင့် ကျွန်တော်က ငယ်ပေါင်းတွေမဟုတ်ကြပေမယ့် တကယ့်
ငယ်ပေါင်းတွေလိုပင် ရင်းနှီးနေကြသည်။ အရင်ကဆို ညိုမာသည်
ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေကို ပထမဆုံး ဖတ်ပေးသည့်ပရိသတ်။

ကျွန်တော့် ရည်းစားစာတွေဆိုရင်လည်း သူကလိုက်ကြည့်ပြီး အကဲ
ဖြတ်ပေးတတ်သူ။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေတွေ၊ ဘာတွေ လိုလာလျှင် လိုအပ်
သလောက်ကို ထုတ်ချေးသည့် ဓနရှင်။

ညိုမာက အဲသလို သူငယ်ချင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် . . . ညိုမာက အရင်တုန်းကနှင့်မတူဘဲ အခုတလောမှာ
ကျွန်တော့်အပေါ် ဆက်ဆံတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်

၅၄ ဝေပျားသွင်

က ညိုမာ့ အပြောင်းအလဲကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ရ၏။ အားလုံးကို ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ပြုမူဆက်ဆံသည်။

ညိုမာ့ကို ကျွန်တော်က သံယောဇဉ်ရှိသည်မှာ မှန်သော်လည်း ချစ်သူတစ်ယောက်လို ရင်ခုန်ဖို့ကတော့ ဖြစ်နိုင်မည် မထင်ပေ။

“ဟဲ့ . . . ကျော်ဝေ၊ နင် နောက်ပိုင်းရေးဖြစ်တဲ့ဝတ္ထုတွေ ငါ့ကို ပေးဖတ်ဦးလေ၊ အသစ်တွေ ရေးဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“အေး . . . ရေးဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာအကြောင်းတွေလဲဟင်”

ကျွန်တော်က လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်တော့မည်ဟန်ပြင်ပြီးမှ သတိ ထားပြီး စကားတစ်ခွန်းကို ပြောရ၏။

“အချစ်အကြောင်းပဲ ဆိုပါတော့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ညိုမာ့မျက်လုံးတွေက လက်ခနဲ ဖြစ်သွား ပြီး စိတ်ဝင်စားမှုက ပိုမိုတောက်ပလာသည်။

“ကျော်ဝေ . . . နင် ဘယ်သူ့အကြောင်းရေးနေတာလဲဟင်၊ ရည်းစားအသစ်တွေ၊ ဘာတွေများ နင် ရနေပြီလား”

“ဒါတော့ . . . နင့်ကိုပြောပြလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဟ၊ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် ချက်ဆိုတာ . . .”

ကျွန်တော့် စကားမဆုံးခင် ညိုမာ့မျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားပြီး

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၅၅

ကျွန်တော်က ဟိုနှစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက် နောက်လိုက်မည်စိုးသဖြင့်
အသံတိတ် သတိပေးရသည်။ ညိုမာကိုလည်း ချက်ချင်းချော့ရလေသည်။

“ညိုမာရယ် . . . ငါက အလကားစတာပါ၊ နင်ကလဲ . . . ငါစိတ်
မကောင်းဖြစ်အောင် အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။”

“အဲဒါဆို . . . ငါ့ကိုပြောပြ . . .”

“ဟာ . . . ဘာကို ပြောပြရမှာလဲ”

“နင့်ရည်းစားအသစ်အကြောင်းကို”

ညိုမာ အတင်းမေးတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာအကြောင်းပြောရင်
ကောင်းမလဲဟု တွေ့ဝေစွာ စဉ်းစားမိသည်။ ရုတ်တရက် နတ်သမီး၏
ရုပ်ပုံက ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းထဲ ရောက်လာ၏။ ဒါပေမယ့် . . . နတ်သမီး
က ကျွန်တော့်ရည်းစား မဟုတ်သေး။

“ပြောလေ ကျော်ဝေ”

ကျွန်တော် ဘာပြောမလဲဆိုတာကို မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟကပါ စိတ်
ဝင်စွားစွာ နားစွင့်နေကြ၏။

“ဒီလိုဟာ . . . သူက ငါ့ရည်းစားတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့်
ငါက သူ့ကို ချစ်နေတာ”

“အေးပါ ဟုတ်ပါပြီ။ နင်ပြောတဲ့ သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“နတ် . . . သ . . . မီး”

၅၆ ယောသွင်

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည့် နတ်သမီးဆိုသော နာမည်ကြောင့် ညိုမာ၊ မျိုးထူး၊ စိုင်းသီဟ . . . အားလုံးက အံ့သြသွားကြပါသည်။

“ဟွန်း . . . နာမည်ကလဲ နတ်သမီးတဲ့၊ လူနာမည်လဲ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်ကို မျိုးထူးက သိသိသာသာကြီးပင် နှိမ့်ချကဲ့ရဲ့လိုက်သည်။ စိုင်းသီဟက ခပ်ဖွဖွ လိုက်ရယ်ပေမယ့် ညိုမာက လုံးဝမရယ်ချေ။ ကျွန်တော့်ကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း ညိုမာက မေးပါသည်။

“ကျော်ဝေ . . . အဲဒီတစ်ယောက်ကိုရော စုစုတို့၊ ဖြူစင်ထွန်းတို့လို ပဲလား၊ နင် ရည်းစားတွေထားတာ များပြီနော်”

ညိုမာ့စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကြောင့် ကျွန်တော်က အသည်းအသန် ငြင်းရသည်။

“မဟုတ်ဘူး ညိုမာ၊ နင် ထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ အရင်လူတွေလို လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ . . . မီးကို အတည်ချစ်တာ”

“အမလေး ဖြစ်နေလိုက်တာ . . . ခေါ်တာကလဲ မီးတဲ့၊ သူ့နာမည် အရင်းက နတ်သမီးလား”

“မဟုတ်ဘူး ညိုမာရဲ့၊ ငါက သူ့နာမည်ကို မီးမီးလို့ပဲ သိတာ၊ နတ်သမီးဆိုတာက ငါ့ဘာသာငါ သူ့ကို နာမည်ပေးတာလေ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟတို့က အဖြစ်သည်း ရန်ကော ဟူသည် အဓိပ္ပာယ်များနှင့် ကြည့်ကြ၏။

“အေး . . . ထားပါ။ နင့်မီးမီးက ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဘာလုပ်သလဲ၊
ကျောင်းကရော”

“ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတော့ သမိုင်းလမ်းဆုံမှာ၊ ဘာလုပ်သလဲဆို
တော့ ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်ရဲ့ ကြော်ငြာ Marketing လုပ်တယ်။ ကျောင်း
ကတော့ ငါလဲ မေးမကြည့်မိဘူး”

ညိုမာသည် ကျွန်တော့်ကို သိပ်ဘဝင်မကျဟန်ဖြင့် ကြည့်နေပြန်
သည်။ ပြီးတော့ . . . ကျွန်တော့်ကို ထပ်မေးသည်။

“အခု . . . နင်တို့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော်က ညိုမာမေးခွန်းကို အမှားအယွင်းမရှိအောင် သေချာ
ဖြေရသည်။

“ဒီလိုပါပဲ . . . သူငယ်ချင်းတွေပဲ ရှိသေးတယ်”

မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟတို့က ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်ရဲ့ Marketing
ကောင်မလေးဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ ကြည့်၏။

စိုင်းသီဟက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောသည်။

“ကျော်ဝေ . . . ဒါဆိုရင် မင်း ကောင်မလေးက ကိုဇော်ကြီးတို့
ဂျာနယ်ကပေါ့”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုလဲ ငါ တစ်ခါတည်း
မှာထားရဦးမယ်။ အဓိက ကိုဇော်ကြီး မသိစေနဲ့၊ မင်းတို့ကလဲ ကောင်
မလေးကို သွားမနောက်နဲ့”

၅၈ ဝေပျံးသွင်

မျိုးထူးရော စိုင်းသီဟကပါ ကျွန်တော့် သတိပေးတားမြစ်မှုကို သဘောတူလိုက်ပါသည်။

“အေးပါကွာ . . . စိတ်ချစမ်းပါ”

ညိုမာကတော့ ကျွန်တော့်ကို မဲ့ရွဲ့စွာ ကြည့်နေဆဲ။

“ကျော်ဝေ . . . နင့် နတ်သမီးကို ဘယ်နေ့ ငါ့ဆီ ခေါ်လာမလဲ”

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်မေးလိုက်သော ညိုမာ့ မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေဖို့ ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ နတ်သမီးသည် ကျွန်တော် အပိုင်ပြောရ လောက်အောင် လွယ်ကူမည် မဟုတ်မှန်း စိတ်ထဲက ထင်နေမိ၏။

“ညိုမာရယ် . . . ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ၊ ရည်းစားဖြစ်တဲ့နေ့ကျရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

ထိုနေ့က ညိုမာသည် နတ်သမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ထပ်မပြောတော့။ မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟတို့ ရှိနေ၍လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သူ့မှာ ကျွန်တော့်ကို တားမြစ်ပိုင်ခွင့်မရှိဟု ယူဆ၍လည်း ဖြစ် ချင်ဖြစ်မည်။ ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူးဟု သဘောထား၍လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ နောက်ဆုံး ပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိ၍ လက်လျော့သွားခြင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကတော့ ညိုမာ ဘာမှထပ်မပြော တော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်တာကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၉

ဘဝသည် ဘာလှုပ်ရှားကြိုးပမ်းမှုမှ မရှိတော့ဘဲ ကိုယ့်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်
တွေကို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကြည့်ခြင်းကြောင့်လည်း အရသာ ရှိကောင်းရှိနိုင်
ပါလိမ့်မည်။

(၆)

ကြည့်နေရင်းမှာပင် မြင်ကွင်းထဲသို့ နတ်သမီးနှင့် သူ့အဖော်က ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ အမျိုးအမည် မသိရသော ခံစားမှုက ဆိုးတက်လာပြီး လူကို ပေါ့ပါးစေသည်။ ဘေးနားတွင် ထိုင်နေကြသော မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟ တို့ကပါ နတ်သမီးကို မြင်သွားကြပြီး စိုင်းသီဟက ကျွန်တော့် ဒူးခေါင်းကို တို့ကာ နောက်၏။ မျိုးထူးက . . .

“ဟေ့ကောင် ကျော်ဝေ၊ မင်း နတ်သမီးကလဲ ပိန်ပိန်လေးနော်”

မျိုးထူးသည် နတ်သမီးကို သူ့အဖော်ကောင်မလေးနှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်က မျိုးထူးကို ဘာမှတုံ့ပြန်မနေတော့ဘဲ နတ်သမီးကိုသာ လိုက်ကြည့်မိ၏။ နတ်သမီးသည်သူ့ထုံးစံအတိုင်း လုံချည် ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အနည်းငယ်မထားပြီး အိုရှင်းစတိုင်နှင့် ခပ်ဖြေးဖြေး

၆၂ ဝေပျာသွင်

လမ်းလျှောက်လာသည်။ လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ သူ့အဖော် ကောင်မလေးကို စကားတွေ လှည့်ပြောနေပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်တော့ နတ်သမီး၏ မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာလေသည်။

ပြီးတော့ ခပ်တည်တည်နှင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွား၏။ ကျွန်တော်က နတ်သမီးနောက်ကို ဆက်လိုက်သွားဖို့ ခက်နေသည်။ သူ့ဘေးနားမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချက်ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားပြီး အနော်ရထာလမ်းကို ကူးနေသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ အဲဒီမှာပင် ထူးခြားသည့် အခြေအနေတစ်ရပ်ကို မြင်ရလိုက်သည်။ နတ်သမီးက (၃၅) လမ်းအတိုင်း တစ်ယောက်ထဲ စုန်ဆင်းသွားပြီး သူ့အဖော်ကောင်မလေးက ပန်းဆိုးတန်းဖက်ဆီသို့ လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာသွားပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုးအတွက် နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ လန်ဒန်တစ်လိပ်ကို အမြန်မီးညှိလိုက်၏။ ပြီးတော့ . . . မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟကို သွားပြီဆိုသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် လွှဲပြကာ နတ်သမီးနောက်ကို လိုက်လာခဲ့သည်။ ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးထားခဲ့၍ သဘောကောင်းစွာ လိုက်မနောင့်ယှက်ကြချေ။

ခြေလှမ်းတွေကို ပုံမှန်ထက် ပိုမိုသွက်လက်စွာ လှမ်းလျှောက်လိုက်

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၆၃

တော့ (၃၅) လမ်းတစ်ဝက်ခန့်တွင် ကျွန်တော်က နတ်သမီးကို မီလာ၏။

“မီး . . .”

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော်အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ရယ်ချင်နေသော်လည်း လှောင်ပြောင်လိုသည့်သဘောကို တော့ မတွေ့ရ။

ရုတ်တရက် သူက ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်း မေးလိုက်ပါသည်။

“စောင့်နေတာကြာပြီလား”

နတ်သမီး၏ စကားသံ၌ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးခြင်းတို့ကရော ပြွန်းနေသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အပြုအမူတွေကို နှစ်သက်မိ၏။

“မီးက ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်လို့ ကြိုပြီး တွေးထားလို့လား”

“တွေးထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မီးကို စောင့်နေလိမ့်မယ်လို့ ယုံကိုယုံထားတာ”

ကျွန်တော့် နတ်သမီးက အဲသလို ပွင့်လင်းရဲရင့်သူလည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ရယ်မောရင်း ဝန်ခံရ၏။

“ဟုတ်တယ် . . . မီးရဲ့၊ ကျွန်တော် . . . မီးကို စောင့်နေတာ”

သူက ကျွန်တော့်ဝန်ခံမှုကို ပခုံးလေးတွန့်ကာ ဂုဏ်ယူလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်လာကြတာ မဟာဗန္ဓုလလမ်းပေါ်သို့ရောက်လာကြပြီ။

၆၄ ဝေပျံးသွင်

“တိမ်တွေ အရမ်းလှတာပဲနော်”

ကျွန်တော်က အဲဒီလိုပြောတော့ သူကပြုံးပြီး နားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“မီးက အဲဒါမျိုးတွေ လှလား၊ မလှဘူးလား ဆိုတာ မကြည့်တတ်ဘူးကွ။ အဲဒါက ကြည့်တဲ့လူနဲ့လဲ ဆိုင်မယ်ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ မီးရဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ သေချာမသိပါဘူး”

နတ်သမီးက တိမ်တွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြော၏။

“အင်း . . . တိမ်တွေလှတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုး အိမ်ပြန်ပစ်ရမှာ နှမြောစရာကြီး”

သူ့စကားကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော်က သူနှင့်ကြာကြာနေရဖို့ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကို ဖန်တီးယူရသည်။

“ဟုတ်တယ် မီးရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ မပြန်သေးဘဲ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်လေ . . . မီး ဘာစားချင်လဲ”

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော်၏ လူလည်ကျမှုကို သဘောပေါက်စွာ ပြုံးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကိုတော့ လိုက်လျောလေသည်။

“ရခိုင်မုန့်တီစားချင်တယ်”

ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်တွေကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းရသည်။ သိပ်ကြာကြာတော့ မစဉ်းစားလိုက်ရပါ။ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း အောက်ဆုံးဘလောက်နှင့် ကမ်းနားလမ်းတစ်ဝိုက်တွင် ရခိုင်မုန့်တီဆိုင်များရှိသည်ကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်၏။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၆၅

“လာ . . . ကျွန်တော်တို့ ကမ်းနားဖက်သွားကြမယ်။ အဲဒီမှာ ရခိုင် မုန့်တီဆိုင်တွေ ရှိတတ်တယ်”

နတ်သမီးက ကမ်းနားလမ်းဖက်ဆိုတော့ သူတစ်ခါမှ မရောက်ဖူး တာမို့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ထပ်မံတိုက်တွန်း ရ၏။

“လာပါ မီးရဲ့၊ အဲဒီမှာ . . . ရခိုင်မုန့်တီက သိပ်ကောင်းတာ”

အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် အဲဒီဖက်မှာ ရခိုင်မုန့်တီဆိုင်တစ်ချို့ ကို တွေ့ဖူးရုံသာဖြစ်ပြီး စားဖူးတာလည်း မဟုတ်ချေ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် က ရခိုင်မုန့်တီကိုလည်း မကြိုက်တတ်ပါ။

“သူကရော . . . ရခိုင်မုန့်တီ ကြိုက်သလား”

နတ်သမီးသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် “သူ” ဟူသော နာမ်စား ကို သုံးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြိုက်ပါတယ် . . . မီးရဲ့”

“ဘာလဲ . . . အရင်ကောင်မလေးတွေက သင်ပေးထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ညီမလေး သိမ့်သိမ့်က သင်ပေးထားတာ ပါ။ သူက ရခိုင်မုန့်တီ သိပ်ကြိုက်တာ”

ကျွန်တော် ညာပြောလိုက်တာကို နတ်သမီးသည် ရိပ်မိပုံမပေါ်ပါ။

“အဲဒါနဲ့ ရခိုင်မုန့်တီ ကြိုက်သွားရောပေါ့”

“အင်းပေါ့”

၆၆ ဝေပျံးသွင်

“ညီမလေး တစ်ယောက်ထဲ ရှိတာလား”

“ဟုတ်တယ် . . . မီးမှာရော မောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

“မောင်လေး တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ကျော်ကျော်တဲ့”

“သူက ဆိုးသလားဟင် မီး၊ ရန်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်တတ်သလား”

ကျွန်တော့်မေးခွန်း၏သဘောကို သူက နားလည်သွားပြီး လှပစွာ ရယ်ပါသည်။

“ကျော်ကျောက် အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ တချို့ဆို သူ့ရှေ့မှာတင် ယောက်ဖဆိုပြီး နောက်ကြတာ၊ သူက အေးအေးဆေးဆေး ပဲ၊ အစ်မချင်းလဲမယ်ဆိုပြီး ပြန်နောက်လိုတောင် မီးက မနည်းငေါက်ထား ရတယ်”

ကျွန်တော်သည် မမြင်ဖူးသေးသော ကျော်ကျော်ကို စိတ်ကူးနှင့် မြင်ယောင်ကြည့်မိ၏။ တဖြေးဖြေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်လာတာ ကမ်းနားလမ်းထိပ်ကို ရောက်လာသော်လည်း ရခိုင်မုန့်တီဆိုင်နှင့်တူသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ မတွေ့ရချေ။

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလဲဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် လှမ်း ကြည့်၏။ နှုတ်က ဖွင့်မမေးပေမယ့် ကျွန်တော်က ဖြေရှင်းရလေသည်။

“ဆိုင်တွေကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ကုန်ရတာလဲ မသိဘူး။ အရင်က ဒီနားမှာ ရခိုင်မုန့်တီဆိုင်တွေရှိတယ် မီးရဲ့”

ကမ်းနားလမ်း၏ ညနေခင်းသည် လူခြေတိတ်ဆိတ်နေပြီး နေဝင် ချိန်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ခံစားမှုတို့ကို ပိုမိုလှပစေပါသည်။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၆၇

နတ်သမီးသည် သူစားချင်သော ရခိုင်မုန့်တီဆိုင်ကို မတွေ့ရသော်လည်း ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်ဖို့ မေ့လျော့နေ၏။

သူ၏ကောင်းကင်ကို ငေးကြည့်နေပုံမှာ တစ်မျိုးတပ်မက်စရာ ကောင်းသည်။

ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့် ကမ်းနားလမ်းထောင့်သို့ ရောက်တော့ မြဝတီဘဏ်အဆောက်အအုံကြီးကို ခုံညားစွာ တွေ့ရသည်။ ဘဏ်ပိတ်ချိန် ဖြစ်နေ၍လားတော့မသိ။ အစောင့်နှင့် ဝင်ထွက်သွားလာနေသော ဘဏ် ဝန်ထမ်းများကိုလည်း မတွေ့ရပေ။

အဲဒီ မြဝတီဘဏ်ရှေ့တွင် ညနေစောင်းမှ လာဖွင့်ဟန်တူသော အာဟာရဆိုင်လေးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်းစားလိုက်ပါ သည်။ ရန်ကုန်တွင် ၁၉၉၅ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း အဲဒီလိုဆိုင်မျိုးလေးတွေ အမြောက်အမြားရှိလာ၏။ အာဟာရဆိုင်များတွင် နွားနို့နှင့် ကြက်ဥရ သည်။ ကော်ဖီမစ်၊ တီးမစ်၊ ကွေကာအုပ် စသဖြင့် အထုပ်များကို ရေခွေး ရှိရုံဖြင့် သောက်ဖို့ အဆင်ပြေနိုင်သည်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ် ထမင်းသုပ်၊ ဆေးဘဲဥသုပ်တို့ကိုလည်း ရနိုင်လေသည်။

“မီး . . . ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာပဲ ထိုင်ကြရအောင်”

သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြသည်။ ထိုင်မည် ဆိုတော့ ကျွန်တော်က စားပွဲဝိုင်းကို ရွေးရ၏။ မြဝတီဘဏ်ရှေ့တွင် ကုက္ကို ပင်များ၊ ရေတမာပင်ငယ်များက နေရာတကျ ရှိနေရာ စားပွဲဝိုင်းများက

၆၈ ပေယျသွင်

လည်း ထိုအပင်များကြားတွင်၊ အောက်တွင် ခင်းကျင်းထားလေသည်။
ကျွန်တော်က ရေတမာပင်အောက်က စားပွဲဝိုင်းပုလေးတစ်ခုကို ရွေးလိုက်
ချိန်တွင် နတ်သမီးက သူထိုင်ဖို့ ပလတ်စတစ်ခုံလေးများကို ရွေးနေ၏။

“ဟေ့ . . . မီးကို ဟိုဖက်ဝိုင်းက လိမ္မော်ရောင်ခုံလေး ယူပေးပါလား”

ကျွန်တော်က ရှိသည့်ခုံတွင် မထိုင်ဘဲ ဟိုဖက်ဝိုင်းက ခုံကို ယူခိုင်း
နေသော သူ့ကို နားမလည်သော်လည်း သူထိုင်ဖို့ ခုံကိုတော့ သွားယူပေး
လိုက်ပါသည်။

“ဘာစားမလဲ မီး . . . ရခိုင်မုန့်တီတော့ မရဘူး”

“ဆေးဘဲဥသုပ်”

ကျွန်တော်က အတန်ငယ်အလှမ်းဝေးနေသည့် ဆိုင်ကောင်တာကို
သွားပြီး သူစားဖို့ ဆေးဘဲဥသုပ်နှင့် ကျွန်တော်သောက်ဖို့ ကော်ဖီမစ်တစ်ထုပ်
ကို မှာရသည်။

နတ်သမီးက ကမ်းနားလမ်းဖက်ရှိ နာရီစင်ပါသော ရှေးဟောင်း
အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုကို နေဝင်ချိန်ဆည်းဆာနှင့် တွဲဖက်ကာ ငေး
ကြည့်နေသည်။

“မီး”

သူက ခေါင်းငဲ့၍ ကြည့်ပါသည်။

“ဒီ အညိုရောင်ကို ဘာဖြစ်လို့မထိုင်တာလဲဟင်”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် သူက ရယ်ပြီး ပြန်မေးသည်။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၆၉

“အခု . . . မီး ဘာအရောင်ဝတ်ထားသလဲ”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်က သူ ဘာအရောင်ဝတ်ထားသလဲဆိုတာကို သေချာကြည့်ရသည်။ နတ်သမီးက ပုစွန်ဆီရောင်နှင့် အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထား၏။ ကျွန်တော်အခုမှ သဘောပေါက်သွားပြီး သူ့အကျင့်စရိုက်တွေကို မှတ်သားရသည်။

“ဪ . . . အရောင်တွေလိုက်ဖက်အောင် . . . မီးက အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါမှ မီး လှမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်ရဲပါ။

“တွေ့လား မီးကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးလှောင်နေတယ်”

သူ၏ ကြောက်စရာပါးနပ်မှုကို ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရပါသည်။ သူ့ကိုလည်း ဖြေရှင်းချက်ပေးရ၏။

“မလှောင်ပါဘူး မီးရဲ့၊ ကျွန်တော်က ... မီး စိတ်ကူးကို သဘောကျလိုပါ။ တော်ရုံတန်ရုံ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အဲဒါမျိုးလုပ်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးမိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“အခုမှ လာမြှောက်မနေနဲ့၊ သူ မလှောင်ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးလောက်တော့ လှောင်မှာပဲ၊ သူ့ဝတ္ထုတွေ မီးဖတ်ဖူးသားပဲ၊ ကောင်မလေးတွေကို အမြဲလှောင်ပြီး ရေးထားတာ”

“အဲဒါက ဝတ္ထုရေးထားတာပဲ မီးရဲ့၊ ဘာဆိုလို့လဲ၊ အခု . . . မီးကို လုံးဝမလှောင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်”

၇၀ ဝေပျားသွင်

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်သည်။ ၎င်းအော်သံ
တွေ တီးတိုးကြားရ၏။ ကျွန်တော့်ကို သူက မေးခွန်းတစ်ခွန်း မေးသည်။

“မီး တစ်ခုမေးမယ်။ သူ ကျောင်းပြီးသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း . . . တက်နေတုန်းပဲ၊ ဖလော်ဆိုဖီ”

“မီးက အဝေးသင်၊ သင်္ချာက . . . သူက Day လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော် Class မတက်တာ တော်တော်ကြာ
နေပြီ”

“Day ဆိုရင်တော့ ကျောင်းမှန်မှန်တက်ပေါ့”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်က ဘာမှမဆိုင်သော မေးခွန်းကို မေးလိုက်
မိ၏။

“မီး . . . ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေကြတာ မီးနဲ့တွဲတွဲ
ဟိုအစ်မကြီး သိလား”

“အင်း သိတယ်”

“မီးက ပြောပြလိုက်တာလား”

“အင်းပေါ့ . . . မီးနဲ့ မနိုင်နဲ့က အကုန်ပြောကြတာ”

“သူနာမည်က မနိုင်လား”

“မနိုင်နိုင်ဝင်းတဲ့၊ ခေတ်ရောင်စုံဂျနယ်က Marketing လေး
ယောက်ရှိတယ်လေ . . . မီးနဲ့ မနိုင်နဲ့က တစ်တွဲ၊ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က
တစ်တွဲ . . .”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၇၁

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ မှာထားသော ကော်ဖီမစ်နှင့် ဆေးဘဲဥ သုပ်များ ရောက်လာ၍ စကားစပြတ်သွားကြသည်။ နတ်သမီးသည် သူ့ လက်ချောင်းလှလှလေးတွေဖြင့် ဆေးဘဲဥသုပ်များကို ထိတို့ကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ဘာပဲလုပ်လုပ် ရင်ခုန်စွာ လိုက်လံမှတ်သား ထားရသည်။ ခဏမျှကြာသောအခါ နတ်သမီးဆီမှ ကျွန်တော် လုံးဝထင် မထားသည့် စကားကို ကြားရလေ၏။

“နောက်နေ့တွေကျရင် မီးနဲ့ သူနဲ့ စစ်တုရင် ထိုးကြမယ်”

“ကျွန်တော်မှ သိပ်မကစားတတ်တာ . . . ဒီပုံအတိုင်းဆို မီးက တော်တော်ကျွမ်းမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ရှုံးမှာပေါ့”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူ မကျွမ်းသေးရင် မီးက သင်ပေးမှာ ပေါ့”

အိုး . . . သိပ်လှတဲ့ စိတ်ကူး။ နတ်သမီးလို ကောင်မလေးမျိုးဆီမှာ ကျွန်တော် စစ်တုရင် သင်ရမယ်တဲ့။

ကျွန်တော် သူ့ကို ပျော်ရွှင်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ပြန်တော့ ပန်းဆိုးတန်းရှိ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင် တွင် စစ်တုရင်ဘုတ်ပြားနှင့် အရုပ်များကို ဝယ်ဖြစ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကားအတူတူစီးပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း သမိုင်းအထိ ကားလိုက်စီးပေးပြီး နတ် သမီးကို လိုက်ပို့သည်။ နတ်သမီးက သူတို့လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ကျွန် တော့်ကို မှာသည်။

၇၂ ပျေးသွင်

“မနက်ဖြန် နေ့လယ် (၂) နာရီလောက် (၃၅) လမ်းထိပ်မှာ စောင့်
နေ . . မနိုင်က အဲဒီအချိန်ဆို ကျူရှင်တစ်ခုသွားတက်မှာ၊ သူက . . မီး
Marketing ဆင်းတာကို လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ်”

“ရော . . . ဒီအရုပ်တွေယူသွား၊ မီးက ဘုတ်ပြားလေးယူသွားမယ်၊
မနက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီ စစ်တုရင်အရုပ်တွေ ယူလာခဲ့နော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုညိတ်ပြမိသည်။ နတ်သမီးက သူတို့လမ်းထဲ
ကို ကွေ့ဝင်သွား၏။ သူ မရှိတော့မှ ကျွန်တော်သည် လွမ်းသလိုလို ဖြစ်လာ
သည်။

မနက်ဖြန် ဆိုသည်မှာ ဘယ်တော့မှ အဆုံးမရှိတတ်ကြောင်း
ကျွန်တော် ကြိုတင်သိထားခဲ့ဖူးကောင်းသည်။

နေရောင်ခြည်က မွန်းလွဲချိန်မဆန်စွာ တောက်ပပူပြင်းဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်သည် မီးငြိမ်းသွား၍ ကျွန်တော်က လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ (၃၅) လမ်းထိပ်သည် ယခင်အချိန်များတုန်းကထက် ပိုမိုလောင်ကျွမ်းနေလေသည်။

နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ (၂) နာရီခွဲနေပြီ။ နတ်သမီးက ဒီအချိန်အထိ ရောက်မလာသေး။ စောင့်မျှော်ရသူတစ်ဦး၏ ဒုက္ခကို နတ်သမီး သိဖို့ကောင်းသည်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ စစ်တုရင်ရုပ်များကိုသတိရသွားပြီး ကျွန်တော်က ထုတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်များက စစ်တုရင်ရုပ်ကလေးများပေါ်တွင် ခိုကပ်နေကြပေလိမ့်မည်။

၇၄ ပျေးသွင်

“ဟိတ် . . . ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ”

နတ်သမီး၏အသံကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွား၏။ သို့သော်
ကျွန်တော်က စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင်လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် နောက်ကျနေရတာလဲ”

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်မေးခွန်းကိုဘာမှမဖြစ်သလို ရယ်မောရင်း
မှတ်ချက်ချလေသည်။

“ဪ စာရေးဆရာက စိတ်ကောက်နေတာကိုး”

ကြည့်စမ်း . . . ဘယ်လောက်နူးညံ့ပြီး ကလေးဆန်တဲ့ မှတ်ချက်လဲ
လို့။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ပျောင်းရင်ခုန်လာသည်။

“လာ . . . စိတ်ကောက်မနေနဲ့၊ သွားမယ် . . . ဘာဖြစ်လို့ နောက်
ကျနေရတာလဲဆိုတော့ မနိုင်လေ . . . (၂) နာရီ သွားရမယ့်ဥစ္စာကို မသွား
ဘဲ အခုမှသွားတယ်။ သူက ရှိနေတော့ မီးက ထွက်မရဘူးဖြစ်နေတာပေါ့။
ဆောရီးနော် . . .”

သူက တောင်းပန်သော်လည်း ကျွန်တော်က အစောကြီးကတည်း
က သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

“ရပါတယ် မီးရဲ့ . . . ကျွန်တော်က စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် . . . မီးက အားနာတယ်လေ၊ သူ့ကို မီး မုန့်လိုက်ကျွေး
မယ်”

“ဘယ်မှာ လိုက်ကျွေးမှာလဲ”

“J' DONUTS”

ကျွန်တော်တို့ ပန်းဆိုးတန်းရှိ J' DONUTS ဆိုင်ကို ရောက်တော့ ဆိုင်က လူတော်တော်ရှင်းနေ၏။ သူက ဆိုင်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်လက်ပတ်ကြိုးလေးကို မမေ့မလျော့ဘဲ ချည်ပေးတော့ ကျွန်တော့် မှာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရပါသည်။ နတ်သမီးသည် အညိုရောင်အင်္ကျီနှင့် ပန်း နုရောင်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ကျွန်တော်က အညိုရောင်ထိုင်ခုံ ရှိသော စားပွဲကို ရွေးလိုက်သည်။ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်ကို ချီးကျူးပါသည်။

“သူသိပ်တော်တာပဲ”

ပြီးတော့ သူက ကောင်တာမှာ ချောကလက်မစ်ရှိတ်နှစ်ခွက်နှင့် လိမ္မော်ဒိုးနပ်စ်တွေကို သွားယူလာသည်။ နောက် . . . ချောကလက်မစ် ရှိတ်ခွက်တွေဆီ ညွှန်ပြရင်းပြော၏။

“မြင်လား . . . သောက်တဲ့ အရောင်ကလဲ ဒီလိုမျိုးအရောင်ပဲ။ အနီ ရောင်ဝတ်တဲ့နေ့ဆို စတော်ဘယ်ရီ၊ အဖြူရောင်ဝတ်တဲ့နေ့ဆို နို့အေး၊ အဝါ ရောင်ဝတ်တဲ့နေ့ဆို အောရင့်၊ အညိုရောင်ဝတ်တဲ့နေ့ဆို ချောကလက် အဲဒီလိုသောက်တာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီဥစ္စာတွေကို ဘယ်တော့မှ ကုန်အောင် မသောက်ဘူး၊ မှတ်ထားနော် . . .”

“ဟင် . . . မီးကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ကုန်အောင်မသောက်တာလဲ နှမြော စရာကြီး”

၇၆ ဝေပျးသွင်

“ဖက်ရှင်လေကွာ . . . စားပွဲပေါ်မှာ ဒီချောကလက်ခွက်ကလေးကို တင်ထားပြီး မီးက ဒီလိုထိုင်နေတာ”

သူ့စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြရလေ သည်။ တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေး။

နတ်သမီးသည် သူ့စကားအတိုင်း ချောကလက်မစ်ရှိတ်ခွက်ကို တစ်ဝက်ခန့်သောက်ပြီး ရပ်ထားလိုက်သည်။

“သိလား . . . မနိုင်က ပြောတယ်တော့”

သူ့စကားအဆုံးတွင် “တော့” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော် က သဘောကျစွာ ပြုံးမိပြီး သူ့ကို ပြန်နောက်မိသည်။

“ဘယ်လိုပြောတာလဲတော့”

ထိုအခါ သူက ရယ်လေသည်။

“မနိုင်က သူ့ကို စာရေးဆရာနဲ့လဲ မတူဘူးတဲ့၊ ခုန်ခုန်ပေါက်ပေါက် ကလေးတဲ့”

ဘုရား . . . ဘုရား . . . ကျွန်တော့်မှာ သူ့စကားတွေကို အံ့သြပြီး ရင်း အံ့သြနေရသည်။

“အဲဒီတော့ မီးက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“ပြောလိုက်တာပေါ့ကွာ . . . လူက ရင့်ကျက်စရာ မလိုပါဘူးလို့၊ အသိဉာဏ်ပဲ ရင့်ကျက်ဖို့လိုတယ်လို့”

“ဟား . . . ဟား . . . သိပ်တော်တာပဲတော့”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၇၇

ကျွန်တော်က သူ့စကားအတိုင်း အတုခိုးပြီး ပြောလိုက်တော့ သူက ရယ်ပြန်သည်။

“အရမ်းခင်ဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ မီးမှာ . . . ဒီလောက်ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုး မရှိဖူးဘူး”

ပြောပြီး နတ်သမီးက ချောကလက်ဖန်ခွက်တွေ၊ မုန့်ပန်းကန်တွေ ကို ဆေးသို့ကပ်လိုက်ပြီး စားပွဲကို နေရာကျယ်ကျယ်ရအောင် ဖန်တီးလိုက် ပါ၏။ နောက် . . . သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးထဲမှာ ခေါက်ထည့်ထားသော စစ် တုရင်ဘုတ်ပြားလေးကို ထုတ်၍ ဖြန့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က လည်း စစ်တုရင်ရုပ်လေးများကို ထုတ်ရ၏။

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်ဖက်ကို အဖြူရုပ်လေးများအား ယူစေ သည်။ သူက အနက် . . .။

“စစ်တုရင် ဆိုတာ ဘယ်ကစသလဲ သိလား”

ကျွန်တော်က တပည့်ပီသစွာ သိသလောက် ဖြေရ၏။

“အိန္ဒိယ”

“ဟုတ်ပြီ . . . လက်ရှိကမ္ဘာပေါ်မှာ Chess နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ် တိုင်းပြည်က အတော်ဆုံးလဲ”

“ရုရှား”

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်အဖြေကို “ဟုတ်ပြီ” ဟု ထောက်ခံရင်း အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ကတ်စပါးရော့တို့၊ ကား

၇၈ ဝေပျံးသွင်

ပေါ့တို့၊ အာနန်တို့ စသဖြင့် ကြားဖူးနားဝ ကမ္ဘာထိပ်တန်းစစ်တုရင်
သမားများကို သူ မေးလာလျှင် ဖြေဖို့ အသင့်ပြင်ထားရသည်။ သို့သော်
နတ်သမီးဆီမှ ထွက်လာသော မေးခွန်းက တစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

“အန်ဒါဆင် (Andersson)ကို သိသလား”

“ဗျာ”

ကျွန်တော် ခံလိုက်ရလေသည်။ သူ ပြောသည့် အန်ဒါဆင်ကို
ကျွန်တော် ကြားပင် မကြားဖူးပေ။ ဒါပေမယ့် . . .အန်ဒါဆင်ဆိုတာ စစ်
တုရင်သမားတစ်ယောက်ပဲဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် အန်ဒါဆင်ကို မသိဘူး”

နတ်သမီးက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြရင်း တည်ကြည်စွာ ပြော
သည်။

“အန်ဒါဆင်က ဆွီဒင်ကကွ၊ ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ
အဆင့်က နံပါတ်တစ်ဆယ်ကျော်မှာ ရှိတယ်။ ခံစစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်
နာမည်ကြီးတယ်။ သူ့ကိုနိုင်အောင် ကစားဖို့ဆိုတာ တော်တော်ခက်ခဲတယ်။
တကယ့်ချန်ပီယံတွေတောင် သူနဲ့ကစားရင် သရေကျတာများတယ် ...။
အင်း . . .ထားပါတော့၊ သူတို့နှစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ အကြောင်းနဲ့ ကစား
ကွက်တွေကိုနောက်မှ ဆက်ပြောပြမယ်။ အခုလောလောဆယ်သူဘာတွေ
လိုအပ်သလဲ သိရအောင် မီးနဲ့ တစ်ပွဲလောက် စမ်းကစားကြည့်တာပေါ့၊
ကဲ . . .စရွေ့တော့”

ကျွန်တော်က အဖြူရုပ်တွေကို ကိုင်ပြီး တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ကစားရသည်။ သို့သော် အကွက်နှစ်ဆယ်ခန့်အတွင်း ကျွန်တော် ရုံးဖို့မှာ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာသွားလေသည်။

နတ်သမီးသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကောင်မလေး ဟန်ဆောင်ထားသော ကြောက်စရာကောင်းလောက်သည့် လေးနက်သူမှန်း ကျွန်တော် သိလာရ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သိပ်မညံ့သူမှန်း နတ်သမီးကို ပြသရ၏။

နောက်တစ်ပွဲတွင်တော့ ကျွန်တော်သည် သူ၏ ထိုးဖောက်တိုက်စစ်ဆင်မှုကို ပထပွဲ အတွေ့အကြုံဖြင့် အပြင်းအထန် ခုခံကာကွယ်တော့သည်။ ကျွန်တော်သည် တဖြေးဖြေးနှင့် သူ့ပါဝါထုတ်ခြင်း သဘောကို နားလည်လာ၏။

ဒုတိယပွဲသည် အကြိတ်အနယ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က သရေဖြစ်စေရန် အသည်းအသန် ကစားခဲ့သော်လည်း သူက နယ်ရုပ် (Pawn) များ အသာဖြင့် ကျွန်တော့်ဘုရင်ကို ချေမှုန်းပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ပွဲပြီးသွားတော့ နတ်သမီးက ပြော၏။

“စစ်တုရင်မှာ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုပြီး မေးခွန်းနှစ်ခုရှိတယ်။ ဘာလုပ်မလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မဟာဗျူဟာက ဖြေရပြီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုကျတော့ နည်းဗျူဟာက ဖြေကြားရတယ်။ ဒီနေရာမှာ နည်းဗျူဟာက မဟာဗျူဟာရဲ့ နောက်လိုက်ဆိုပေမယ့် တကယ့်အခြေအနေတွေမှာ နည်းဗျူဟာက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ စော

၈၀ ဝေပျားသွင်

စောတုန်းကပွဲမှာ သူ ရှုံးသွားတာ နည်းဗျူဟာ မှားသွားလို့ပဲ၊ (Knight) မြင်းနဲ့ (Castle) ရဲတိုက်ကို သူက ပါဝါအသာကြောင့် လဲပစ်လိုက်တာကိုး။ အမှန်က စစ်တုရင်ကစားတယ်ဆိုတာ အကောင်ပါဝါ အသာထက် ကစားကွက်အသာကို ဦးစားပေးရတယ်”

ကျွန်တော်က နတ်သမီးပြောပြသော ကျွန်တော့်အမှားအယွင်းများကို သဘောပေါက်လာ၏။ နောက်တော့ ကျွန်တော်သည် စစ်တုရင်ရုပ်တစ်ရုပ်ချင်း၏ သဘောကို ကျေညက်အောင် လေ့လာရတော့သည်။ သူက ညနေလေးနာရီခွဲတော့ ကစားဝိုင်းကို သိမ်းစေပြီး သူတို့ ဂျာနယ်တွင် ကြော်ငြာထည့်မည့် Customer တစ်ဦးဆီ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားသည်။ အဲဒီပြန်တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို အခုလို ပြောမိသည်။

“မီး . . . နောက်နေ့တွေ Marketing ဆင်းရင် ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မှာနော်”

“နောက်နေ့တွေကျရင် မနိုင် ပါမှာကွယ့်”

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်လဲ မီးရဲ့၊ သုံးယောက်အတူတူ Marketing ဆင်းမယ်လေ”

ကျွန်တော့်တောင်းဆိုမှုကြောင့် နတ်သမီးက လှပစွာ ရယ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မသိသေးသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ပြောပြလေသည်။

“စနေနေ့ကျမှလိုက်ခဲ့ . . . အဲဒီနေ့ကျရင် မနိုင်က ကျူရှင်ရှိတယ်”

“စနေနေ့တိုင်းလား”

“အင်း . . .”

ထိုနေ့က အပြန်တွင် ကျွန်တော်တို့ မြဝတီဘဏ်ရှေ့သို့ မရောက် ဖြစ်တော့။ (၃၆) လမ်းထိပ်တွင် ရခိုင်မုန့်တီတစ်ပွဲစီစားပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ကြ၏။

၄၅ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်တွင် သူက ကျွန်တော့်ကို စစ်တုရင်အကြောင်း တွေ ပြောပြလိုက်၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို နောက်ရေးမည့် ကျွန်တော့်ဝတ္ထု တွေအကြောင်း ပြောပြလိုက်နှင့် ပျင်းစရာမကောင်းဘဲ အဆင်ပြေနေလေ သည်။

သမိုင်းလမ်းဆုံကိုရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့က ရပ်ကွက်ထဲကို လမ်းလျှောက်ကြပြန်သည်။

“မီး . . . ရည်းစားတွေ ထားဖူးသလားဟင်”

“ဪ . . . ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ။ ထားဖူးတာပေါ့”

“ကျွန်တော်လဲ ရည်းစားထားဖူးတယ်”

“ယုံပါတယ် . . . ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဒီလောက် ကျွမ်းတာ၊ ပြီးတော့ . . . သူက စကားပြောလဲ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေ မယ့် . . . အရင် ရည်းစားတွေအကြောင်း ပြန်မပြောကြေးနော်၊ မီးလဲ မပြောဘူး၊ သူလဲ မပြောရဘူး”

ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်က ကြည်နူးစွာ ကတိပေးဖြစ်သွားပါသည်။

“စိတ်ချပါမီးရဲ့ . . . မီး သဝန်တို့အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

၈၂ ပျေးသွင်

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရဲသွားပြီး ကျွန်တော့်လက်
မောင်းကိုပုတ်ရင်း တုံ့ပြန်လေသည်။

“အံ့မယ် . . . သူ့ကို သဝန်တိုတယ်ပဲ ဖြစ်ရသေးတယ်”

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရယ်မောဖြစ်ကြလေသည်။ အိမ်သို့
ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေသည် စကားလုံးအဖြစ်
စတင်ပြောင်းလဲသွားကြ၏။

သူ့ကို လွမ်းရဲသည့်သတ္တိတွေ ငါ့မှာရှိနေပြီလားဟု တွေးကြည့်မိ
တော့ အရာရာသည် တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

(၈)

လေစီးကြောင်းထဲက ရနံ့များထဲတွင် နတ်သမီးအတွက် ယုံကြည်ချက်များ ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ဘယ်တော့မှ မဟောင်း နှမ်းသည့် ကျွန်တော့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွင် သူ့ကို ပျော်ရွှင်စေဖို့ တတ်နိုင်ပါ့မလားဟုလည်း စဉ်းစားမိ၏။

ကျွန်တော်သည် နတ်သမီးကိုစောင့်နေရင်းက အနာဂတ်အကြောင်း တွေးမိကာ ခွန်အားတွေ အလိုလိုဖြစ်လာသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ညနေ (၅) နာရီခွဲသွားပြီ။ လမ်းထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူကအချိန် တိတိကျကျပင် ထွက်လာပါသည်။

လက်တစ်ဖက်က လုံချည်ကိုမတင်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း အိုရှင်းစတိုင်

၈၄ ဝေပျာသွင်

နှင့်ခပ်ဖြေးဖြေး လမ်းလျှောက်လာ၏။ သူ့ဘေးတွင် မနိုင်လည်းပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ နတ်သမီး၏ မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဝေခနဲ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်ထိုင်နေရ၏။

သူတို့သည် အနော်ရထာလမ်းကို ကူးသွားကြပြီး တစ်ဖက်သို့ ရောက်တော့ မနိုင်က ပန်းဆိုးတန်းဖက်ကို ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီတော့မှ တစ်ယောက်တည်း ဆက်လျှောက်သွားသည့် နတ်သမီးနောက်ကို လိုက်၏။ ကျွန်တော့် ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင်တော့ စစ်တုရင် ရုပ်ကလေးများက ခုန်နေလေသည်။

“ဟေ့ . . . မီး”

သူက ပြန်လှည့်ကြည့်ကာပြောသည်။

“ဒီနေ့တော့ မီးထွက်လာတာ အချိန်အတိအကျပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြတော့ နတ်သမီးက ခပ်စူးစူးတစ်ချက် ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဆိုင်သွားရင်ကောင်းမလဲ”

“မီးတို့ဆိုင်လေးကိုပဲ သွားမယ်။ မြဝတီဘဏ်ရှေ့ . . .”

သူ၏ ပြောပုံကြောင့် ကျွန်တော်က သဘောကျစွာ ရယ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မြဝတီဘဏ်ရှေ့ရောက်လာတော့ နေဝင်ချိန်ကို အလှပ ဆုံးမြင်ရ၏။ သူက ရောက်ရောက်ခြင်းပင် စစ်တုရင် ဘုတ်ပြားလေးကို ထုတ်ကာ ဖြန့်ခင်းလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စစ်တုရင်ရုပ်ကလေးတွေ
ကို ထုတ်ရလေသည်။ သူသည် စစ်တုရင်ရုပ်လေးများကို စီတာ အလွန်
မြန်သည်။ သူ့အနက်ရောင်ရုပ်များကို စီပြီးသွားသောအခါ ကျွန်တော့်
အတွက် အဖြူရောင်ရုပ်များကိုပါ ဝိုင်းကူစီပေး၏။

ကော်ဖီမစ် တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီ မှာထားကြပြီး ကျွန်တော်တို့၏
စစ်တုရင်ကစားပွဲကို စတင်သည်။ သူက စစ်တုရင်ရုပ်တွေကို ကိုင်တွယ်
သည့်နေရာတွင် ကျွမ်းကျင်လွန်းသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က အတုယူရပါ
သည်။

နတ်သမီး၏ ခံစစ်တည်ဆောက်ပုံ၊ တိုက်စစ်ဆင်တတ်ပုံ၊ ကျွန်တော့်
တွင် အသုံးဝင်နေသော ပါဝါကောင်များကို မရမက အကောင်လဲပြီး
ကစားသွားပုံတို့ကို ကျွန်တော်က ဂရုတစိုက်နှင့် လေ့လာရ၏။ သူက ကစား
ပွဲပြီးသွားတိုင်း ကျွန်တော့်အမှားတွေကို ထောက်ပြသင်ကြားပေးသည်။
ဒီကြားထဲ သူ့ဆံပင်တွေဆီမှာ အမျိုးအမည် မသိရသော ရှန်ပူရနဲ့ကြောင့်
ကျွန်တော့်မှာ မူးဝေရှုတစွာ ရင်ခုန်ရပြန်၏။

ကျွန်တော့်အရုံးပွဲတွေသည် သူ၏ နှစ်သိမ့်သော အပြုံးများအောက်
တွင် နေသားကျနေခဲ့သည်။ နတ်သမီးသည် ကစားနေရင်း ကမ္ဘာ့စစ်တုရင်
လောကမှာ ကျွန်တော် မကြားဖူးသည့် ဂျီအမ် (GM) များ အကြောင်းကို
ပြောပြပါသည်။ အဒမ် (Adams)၊ အိုင်ဗန်ချတ် (Ivanchuk)၊ ကမ်းစကီး
(Kamsky) စသဖြင့်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပင်ကို ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး

၈၆ ဝေပျားသွင်

တွင် သူထက်တော့ နိမ့်ကျသူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ တဖြေးဖြေး သူ့ကျွမ်းကျင်မှုကို ခုခံဖို့ နားလည်တတ်ကျွမ်းလာ၏။

“သိပ်တော်တာပဲ . . . မီးလောက်နီးပါးပဲ”

နတ်သမီးက ထိုသို့ နောက်ပြောင် ချီးမွမ်းတော့ ကျွန်တော့်မှာ မခံချင်ဖြစ်ရသည်။ အခုထိ ကျွန်တော် သူ့ကို သရေရအောင် မကစားနိုင်သေးပေ။ ဒါပေမယ့် . . . နောက်ထပ် ရက်စွဲတွေ ရှိသေးမှန်း ကျွန်တော်က သတိရမိသည်။

ဒီနေ့အဖို့ နတ်သမီးကို ငါးပွဲဆက်တိုက် ရှုံးပြီးသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ပြန်ခါနီး သူ့အင်္ကျီနှင့် လိုက်ဖက်သော အစိမ်းပုတ်ရောင်ခုံပုလေးကို မက်မောစွာ ကြည့်နေသေး၏။ အပြန်ကားလမ်းပေါ်ရောက်တော့ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“အမှန်တိုင်း ပြောရရင် သူက သိပ်ညာဏ်ကောင်းတာ . . . အခုဆို တော်ရုံတန်ရုံ လူတစ်ယောက်နဲ့ စစ်တုရင် ကစားကြည့်ပါလား၊ သူနိုင်မှာ သေချာတယ်”

“ကျွန်တော်က သူများတွေကို မနိုင်ချင်ပါဘူး၊ မီးကိုပဲ နိုင်ချင်တာ”

ထိုအခါတွင်တော့ သူက ရယ်လေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး ပြော၏။

“စာရေးဆရာလဲ ကျွမ်းကျင်ရာ၊ လိမ္မာရာပေါ့ကွယ် . . . ဒါဝတ္ထုရေးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

၄၅ ဘတ်(စ်)ကားကြီးသည် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြင့် ဖြေးဖြေးချင်း ရွှေ့လျားနေသည်။ နတ်သမီးက ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ပုတ်ရင်း ပြောပါသည်။

“ဒီနေ့ သူ့ကို လက်ပတ်လေး မချည်ပေးရသေးဘူးနော်”

ကျွန်တော်လဲ စောစောတုန်းက မေ့နေခဲ့သော လက်ပတ်ကြိုးလေးကို ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထုတ်ပေးလိုက်၏။ သူက ခိုင်အောင် သေချာချည်ပေးသည်။

လေတို့သည် ကား၏ အရှိန်နှုန်းဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ ကျွန်တော်တို့ ဆံပင်များကို ဝဲလွင့်နေစေသည်။ ကျွန်တော်က ရှည်လျားလှပသော နတ်သမီး၏ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးများကို တပ်မက်နေမိ၏။ သူ ချည်ပေးထားသည့် ကျွန်တော့်လက်မှ လက်ပတ်လေးကို မြှောက်ပြပြီး သူ့ကို ကြွားသလို လုပ်တော့ နတ်သမီးက နှုတ်ခမ်းကို မှဲသည်။

“မီး . . . ကျွန်တော်တို့ ဆံပင်တွေ မညှပ်ဘဲ အတူတူ ဆံပင်ရှည်ထားကြရအောင်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“အေး အေး . . . ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့စကားပြောဟန်ကို နှစ်သက်စွာ ပြုံးမိပါသည်။ နတ်သမီးသည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပြီး စကားကို သူ့စိတ်ထဲရှိသလို ပြောတတ်သူလည်းဖြစ်လေသည်။ ဘာဟန်ဆောင်မှုမှ မရှိ၊ ဘာချုပ်နှောင်ထားမှုမှ မရှိ။

က ပျေးသွင်

“သူ့ဆံပင်တွေက အမြဲရှုပ်ပွနေတာပဲ ခေါင်းမဖီးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော့်မှာ ဘီးမရှိဘူး။ သူများ ဘီးတွေနဲ့လဲ ခေါင်းမဖီးတတ်ဘူး”

“အရင် ရည်းစားတွေက ခေါင်းဖီးဖို့ မသင်ပေးဘူးပေါ့”

“မသင်ပေးဘူး”

“သူ့ကို မနက်ဖြန်ကျရင် မီးက ဘီးတစ်ချောင်းဝယ်ပေးမယ်၊ မနက် ဖြန် စနေနေ့လေ . . . မီးတစ်ယောက်ထဲပဲ၊ မနက် ရှစ်နာခွဲလောက် လမ်း ထိပ်မှာ စောင့်နေ၊ အိမ်ကနေ Marketing တန်းဆင်းမှာ”

ကျွန်တော် . . . သူ့လက်ချောင်းလေးတွေကို ကိုင်ကြည့်ချင်လာ၏။
ထို့ပြင် သူ့ဆံပင်တွေကိုလည်း နမ်းရှိုက်ကြည့်ချင်မိသည်။ နတ်သမီးသည်
ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတို့ကို သိသွားသည့်အလား လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“မီးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ချစ်လို့”

ထိုအခါ သူက ရှက်သွားရမည့်အစား ကျွန်တော့်ကို ငြိမ်ငြိမ်လေး
ပြန်ကြည့်သည်။ စိတ်ဆိုးဟန်တော့မပြ။

“မီး . . . ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

နတ်သမီးသည် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်နေပြီး ဒီအဖြစ်
အပျက်ကို ကျော်လွှားဖို့ ကြိုးစားနေပုံရသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ရည်းစား
စကားအပြောခံလိုက်ရသည့် ကောင်မလေး တော်တော်များများသည်
ထိုကဲ့သို့ ပြုမူတတ်ကြသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၈၉

“အစကပြောတော့ သူငယ်ချင်းတဲ့၊ အခုကျတော့ ရည်းစားစကား ပြောတယ်၊ ကတိလဲ မတည်ဘူး”

“ဒါက ဒီလိုလေ မီးရဲ့၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ကျွန်တော် ကြံဖန်ပြီး လျှောက်ပြောလိုက်တဲ့ ကြားဖြတ်အစီအစဉ်ပဲ၊ မီးသိပါတယ်။ ကျွန်တော့် သဘောထားက မီး အပေါ် ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာကို”

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ကြည့်ပါသည်။ ထို အကြည့်သည် သူနှင့် ကျွန်တော်နှင့်ကြားရှိ အမှတ်တရများတွင် တစ်ခု အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

“မီး . . . စဉ်းစားချင်သေးလို့လား”

ကျွန်တော်က အဲဒီလို သူ့အတွက် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သူက ခေါင်းကို ညိတ်ပြ၏။ ငြိမ်သက်နေသော သူ့ကို ရယ်မောပျော်ရွှင်လာ အောင် ကျွန်တော်က လုပ်ပေးရသည်။

“အမှန်တော့ ကျွန်တော်က မီးကို ချက်ချင်းအဖြေပေးစေချင်တာ၊ ကျွန်တော့်အရင်ရည်းစားတွေတုန်းကလေ . . . အခုလို ကားစီးရင်း အဖြေ ပေးတာ တစ်ခါမှ မခံရဖူးဘူး . . . သိလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နတ်သမီးက ပြောင်ချော်ချော်နှင့် ရယ် ရင်း ခေါင်းကိုရမ်းသည်။ ကျွန်တော်သည် အရင်ရည်းစား ဖြူစင်ထွန်းက အဖြေပြန်ပေးလိုက်ပုံကို သတိရမိလိုက်သည်။ သူသည်ထိုအခြေအနေမျိုး မှာပင် ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်သည်။

၉၀ ဝေပျံးသွင်

“အခုအချိန်မှာ အရင်ရည်းစားတွေအကြောင်း မတွေးနဲ့နော်၊ မီးက သိပ်ပြဿနာရှာတတ်တာ . . . မယုံမရှိနဲ့”

နတ်သမီးသည် ပြောပြီး စိတ်ကောက်သွားလေသည်။ သူ၏ စိတ် ကောက်ပုံမှာ မြန်ဆန်လွန်းပြီး အဆင့်မြင့်လှသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မှာ မနည်းလိုက်ယူရ၏။ ဘယ်လိုမှ မချော့တတ်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ နတ်သမီး၏စိတ်ကောက်ပုံသည် ခပ်တည်တည်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် လည်း ရယ်စရာတွေပြောပြီး သူ့ကို ရယ်အောင်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားမိသေးသော် လည်း ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ လောလောဆယ် ဘာရယ်စရာကိုမှ စဉ်းစားမရချေ။ ဒီနေ့အဖို့တော့ ကျွန်တော် သူ့စိတ်ကောက်မှုကို လက် လျော့ထားလိုက်ပြီး မနက်ဖြန်မနက်ကျတော့ Marketing ဆင်းတဲ့အခါ ပြန်ချော့မည်ဟု ယာယီအားဖြင့် တွေးထားလိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ကံကောင်းခဲ့သည်။ ဘူတာရုံလမ်းမှတ်တိုင် လောက်တွင် နတ်သမီး၏ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်း ရုတ်တရက် တောင့်တင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အား ကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်ကာ နှုတ်မှလည်း ခပ်တိုးတိုး အာမေဇွိတ်ပြုလေ သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဟိုမှာ အဖေရယ်တော့”

သူက ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ် သွားသည်။

“မီး . . . ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားသလား”

“မြင်သွားတယ်”

“အိမ်ပြန်ရောက်လို့ မေးတဲ့အခါ မီး ဘယ်လိုဖြေမလဲ”

“အဲဒါ မသိလို့ စိတ်ညစ်နေတာပေါ့၊ အဖေက လှည်းတန်းကတည်းက ပါလာတာ၊ မီးနဲ့ သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ မြင်တယ်။ မီး . . . သူ့ကို စိတ်ကောက်ပြီး စကားမပြောတော့တာလဲ မြင်တယ်။ အဲဒါတွေအကုန်လုံး လှည်းတန်းကျော်မှ ဖြစ်တာချည်းပဲ၊ အဖေအလုပ်က လှည်းတန်းမှာလေ”

ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်က သူ့ကို စိတ်အေးအေးထားဖို့ ပြောရ၏။ တစ်ပြိုင်ထဲမှာပင် သူ့ပြဿနာကိုလည်း စဉ်းစားပေးရသည်။

“ဒီလိုပြော မီး . . . ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံဆရာလို့ပြော . . .၊ မီးတို့ ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်ရဲ့ ပင်တိုင်ဓာတ်ပုံဆရာပေါ့၊ အခု . . . ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု က ပြန်လာလို့ အတူတူဖြစ်နေတာလို့၊ ကျွန်တော်က အင်းစိန်မှာနေတယ် လို့၊ ကျွန်တော်က သမိုင်းလမ်းဆုံရောက်ရင် မဆင်းဘဲ ဆက်စီးသွားလိုက် မယ်”

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို နားထောင်ရင်း လိုက်နာဖို့ သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ပေါ့ပါးသွားပုံရသည်။ ထိုင်ခုံမရဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ပြီး စီးနေသည့် သူ့အဖေကိုပင် အတင့်ရဲစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

နောက်တော့ သမိုင်းလမ်းဆုံကို ရောက်လာသည်။ သူ့အဖေသည်

၉၂ ဝေပျာသွင်

ဆင်းခါနီး ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ အကဲခတ်သည့်သဘောဖြင့် တစ်ချက်
ကြည့်သွား၏။ ကျွန်တော်က သိသော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရ
သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် သမိုင်းလမ်းဆုံပြီးနောက် တစ်မှတ်တိုင်
ဖြစ်သည့် ကုလားကျောင်းမှတ်တိုင်တွင်ဆင်းကာ သုခဆီသို့ ကားပြန်စီး
ခဲ့သည်။

နတ်သမီးတော့ သူ့အဖေနှင့် ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြသလဲမသိ . . .
ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ကျမှ မေးကြည့်ရဦးမည်။

(၉)

လှိုင်သာယာသို့ သွားသည့် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်တွင် ခရီးသည်တွေက ခပ်နည်းနည်းသာရှိ၏။ နတ်သမီးသည် လှိုင်သာယာရှိ သူ့ Customer တစ်ယောက်၏ စက်ရုံသို့ သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုကားပေါ်တွင် လက်ပတ်ကြိုးလေးအား ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ညာဖက်လက်တွင် ချည်ပေးစေသည်။

“မီး . . . မနေ့တုန်းက အိမ်မှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

သူက ပထမဆုံး ဘာမှမပြောသေးဘဲ ရယ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က မနေ့တုန်းက စိတ်ကောက်ခြင်းကို မေ့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

၉၄ ဝေပျားသွင်

“အဖေက သူ့ကို မေးတယ်။ ဘယ်သူလဲတဲ့၊ အဲဒါ . . . မီးက သူပြော
တဲ့အတိုင်းပဲ ဓာတ်ပုံဆရာလို့ ပြောပြလိုက်တာပေါ့၊ အဖေက ယုံသွား
တယ်။ အေးဆေးပဲ”

“ဒါဆို ယောက္ခမကြီးက သူ့သမက်လေးကို ဓာတ်ပုံဆရာလို့
ထင်သွားပြီပေါ့”

“အံ့မယ် . . . မီးအဖေကိုများ ယောက္ခမတဲ့၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့”

သူက မျက်စောင်းထိုးရင်း စိတ်ဆိုးဟန်ပြုသည်။

“မီး . . . ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ညတုန်းက အဆုံးသတ်နိုင်ခဲ့သော ဝတ္ထုတို
လေးကို ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်စာမူကို ယူပြီး
တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း ဖတ်ကြည့်သည်။

“မီးကို အရင်ဆုံး ပေးဖတ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဪ . . . ဒါဆို မီးက ဂုဏ်ယူရဦးမှပေါ့”

“သဘောပဲ”

နတ်သမီးသည်ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကို သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထည့်သိမ်း
လိုက်ပြီး နောက်မှဖတ်ကြည့်မယ်ဟု ပြောသည်။ ထိုစဉ် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်
၌ လေးဖြူ၏ အလွမ်းများ သီချင်းက ခပ်တိုးတိုး လွင့်ပျံ့လာသည်။ သူက
သီချင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပင် လိုက်ညည်းနေ၏။ မိန်းကလေး တော်တော်

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၉၅

များများက လေးဖြူသီချင်းတွေကို သူ့လို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မရှိတတ်ကြပါ။

“မီးက သီချင်းတွေ ကြိုက်သလား”

“ကြိုက်တယ်၊ အဓိက ကတော့ လေးဖြူပဲ၊ သူက အသံ ဒီလောက် ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သီချင်းဆိုတတ်တာ . . . ပြီးတော့ အော်နိုင်တာ”

သူ့မှတ်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်ပင် လေးဖြူကို သနားရမလို ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော်ပြုံးမိသွားသည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်ကောက်ကျွမ်းကျင်သော နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်ဖို့ ချောင်းမြောင်းနေသည်ဟုပင် ဆိုရလောက်၏။

“တွေ့လား . . . မီးကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး လှောင်နေပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . မလှောင်ဘူး”

“မညာနဲ့နော် . . . မီး သိတယ်။ မရဘူး . . .အဲဒါမျိုး လှောင်နေရင် သူငယ်ချင်းလဲ မတော်တော့ဘူး”

“ရတယ်လေ . . . သူငယ်ချင်း မတော်ချင်လဲ ချစ်သူပဲတော်လိုက်တော့ . . . ဟုတ်ပြီလား၊ ကျွန်တော်ပဲ အနစ်နာခံလိုက်ပါ့မယ်”

“ရမယ် . . . သူက နစ်နာတယ်ပဲ ရှိရသေးတယ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော် မက်မောသော သူ့မျက်စောင်းလှလှလေးက ရောက်လာ၏။ သူ့မျက်စောင်းလေးတွေကို ကျွန်တော် မက်မောတတ်မှန်း သူမသိစေချင်ပါ။ ထိုအခါ သူက ညစ်ပြီး မျက်စောင်းမထိုးတော့မှာ စိုးရိမ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

၉၆ ဝေပျံးသွင်

ကျွန်တော်သည် နတ်သမီးကို တစ်စထက်တစ်စ စွဲလန်းနေမိသည်။
ရုတ်တရက် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်မိတော့ သူက လေးဖြူသီချင်းကို ခပ်တိုးတိုး
လိုက်ဆိုနေ၏။

တစ်နာရီနီးပါးကြာအောင် ကားစီးခဲ့ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့
လှိုင်သာယာသို့ ရောက်လာကြသည်။ နတ်သမီးက ဦးဆောင်ပြီး သူ
Customer ၏စက်ရုံကို ဆက်သွားကြရ၏။ စက်ရုံကို ရောက်တော့ သူက
စက်ရုံထဲဝင်တွေ့သည်။ ကျွန်တော်က စက်ရုံရှေ့ရှိ အသုပ်ဆိုင်ငယ်လေး
တွင် အအေးတစ်ပုလင်းနှင့် ထိုင်စောင့်နေရသည်။

သို့သော် သိပ်မကြာခင် နတ်သမီးက ပြန်ရောက်လာသည်။

“မီး . . . မြန်လှချည်လား၊ ပြီးသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း . . . မပြီးသေးဘူးကွ၊ အဲဒီလူနဲ့မတွေ့လို့၊ အဲဒါ ရုံးခန်း
ထဲမှာ မစောင့်ချင်တာနဲ့ ဒီမှာ လာစောင့်တာ”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဟင်”

“မပြောတတ်ဘူး၊ မတွေ့မချင်း စောင့်ရမှာပဲ၊ ဒီကို တကူးတက
လာခဲ့တာဆိုတော့ မထူးဘူးလေ . . .၊ ကဲ . . .စစ်တုရင်ထိုးမယ်၊ အရပ်
တွေထုတ်”

နတ်သမီးသည် အဲသလိုမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ လုပ်စရာ
ရှိသည်များကို ဆက်တိုက် စီစဉ်ထားတတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို
ရှုံးမည်မှန်းသိသော်လည်း စစ်တုရင်ပွဲကို ကစားရဦးမည်ဖြစ်သည်။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၉၇

သရေကျဖို့ပင် မဖြစ်နိုင်သော ပြိုင်ပွဲများနှင့် သူက ကျွန်တော့်ကို
ဖျားယောင်းထားနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား အဲဒီအသုပ်ဆိုင်ကလေးမှာ စစ်
တုရင်သုံးပွဲတိတိ ကစားခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သုံးပွဲစလုံးပင် ကျွန်တော်
ရှုံးသွားသည်။

ဒါပေမယ့် . . . သူက ကျွန်တော့်ကို ပိုတော်လာသည်ဟုသာ ချီးမွမ်း
ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ထိုသို့ပင်ထင်မိ၏။ တစ်ပွဲပြီး
တိုင်း ကျွန်တော့်မှာ ပညာတစ်ခု ထပ်တိုးရ၏။ ကျွန်တော်ဘယ်လောက်
တော်တော် သူ့ကို ရှုံးဖို့တော့ လုံလောက်နေဦးမှ ဖြစ်သည်။

“ခဏနေခဲ့ဦး . . . မီး စက်ရုံထဲ ပြန်ဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူစက်ရုံထဲကို ဝင်သွားတာ တော်တော်ကြာသည်။
တစ်နာရီလောက်ကြာတော့မှ ပြန်ထွက်လာ၏။ မျက်နှာက မကြည်မသာ
ဖြစ်လျက် အချိန်မရွေး ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်နိုင်သော မျက်နှာဟု
ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိလေသည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း စကားသိပ်
မများဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေရသည်။

အပြန်ကားပေါ်ရောက်မှ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ်
ဖြစ်နေမှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
သူ့မှာ Customer နှင့်မပြေမလည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါက ကျွန်တော့်ကို တိုင်တည်
ကာ သူ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြလိမ့်မည်။ အခုတော့ ထိုသို့ မပြောပြ

၉၈ ပျေးသွင်

ရုံသာမက ကျွန်တော့်ကိုလည်း စကားမပြောဘဲ ခပ်တည်တည် လုပ်နေ၏။
ဒီတော့ Customer ကို မကျေနပ်ခြင်းမဟုတ်ပါက ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်
တာပဲ ဖြစ်ရမည်။

သို့သော် ခက်တာက ကျွန်တော် သူ့မကျေနပ်လောက်သည့် အမှား
တစ်ခုမှ မလုပ်မိသေးတာ သေချာသည်။ စောစောကကပင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်
ကျွန်တော်တို့ စစ်တုရင် ကစားခဲ့ကြသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

“မီး ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

“စိတ်ကောက်နေတာ”

ဘုရားရေ . . . စိတ်ကောက်နေပြန်ပြီတဲ့။ လှိုင်သာယာကားပေါ်မှာ
မနေ့တုန်းကလို သူ့အဖေနဲ့တိုးပြီး စိတ်ကောက်တာ မေ့သွားဖို့ကလည်း
မဖြစ်နိုင်။ သူ စိတ်မကောက်တော့အောင် သူ့အဖေကိုပင် တမ်းတရမလို
ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ကောက်ရတာလဲဟင်”

ကျွန်တော်က အဲဒီလို လေသံပျော့လေးနှင့်မေးတော့ နတ်သမီး
သည် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုစာမူကို ထုတ်ကာ ကျွန်တော့်
ပေါင်ပေါ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပစ်တင်သည်။

“မီး . . . ဒီဝတ္ထုက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် နတ်သမီးက စိတ်မရှည်သလို စုတ်တစ်
ချက် သပ်၏။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၉၉

“အဲဒီဝတ္ထုထဲမှာ ဘယ်ကကောင်မနာမည်ကို ထည့်ရေးထားတာလဲ”

ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးကာ အလျင်အမြန် စဉ်းစားရ၏။ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားသည်။

“ညိုမာလေ . . . ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နာမည်ပါ မီးရဲ့”

“အဲဒါကြောင့်ပဲ ပြောနေတာပေါ့၊ ဘယ်က ညိုမာလဲ၊ မီး မသိဘူး၊ သူရေးတဲ့ နောက်ဆုံးဝတ္ထုမှာ ညိုမာနာမည်က ဘာဖြစ်လို့ ပါရတာလဲ”

“ဒီလိုပါမီးရဲ့ . . . ကျွန်တော် ရေးနေတုန်း အဲဒီဝတ္ထုထဲက ကောင်မလေးကို နာမည်ပေးဖို့ လိုနေတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ညိုမာကို သတိရသွားတာနဲ့ သူ့နာမည်ကို သုံးလိုက်တာပါ”

“တွေ့လား . . . ညိုမာ့ကို သတိရနေတာတဲ့၊ ပေါ်ပြီ . . . သူငယ်ချင်း ဖြစ်တာချင်းအတူတူ မီးကိုကျတော့ သတိမရဘူး၊ ညိုမာက သူ့ရည်းစား မဟုတ်လား”

ဟာ . . . သွားပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာပါလိမ့်၊ နတ်သမီးလေးရယ် . . . ငါ့ကို အဲသလို ခက်ခဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့။

“ကြည့်ပါလား . . . ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ညိုမာက သူ့ရည်းစားပဲ . . . သေချာနေပါပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . မီးရဲ့၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါ့မယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ . . . ရှင်းတယ်ဆိုကတည်းက အစက ရှုပ်ထားလို့ပေါ့”

၁၀၀ ဝေပျံးသွင်

ကျွန်တော့်မှာ နတ်သမီးနှင့် ပြေလည်အောင် မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ သူ့ဘေးမှာ ပါလာခဲ့သည်။ သူက စိတ်ဆိုးနေ၍ ကျွန်တော်လည်း အခက်တွေ့နေ၏။

တဖြေးဖြေးနှင့် စီးလာသော ဘတ်(စ်)ကားသည် မြို့ထဲသို့ ရောက်ခါနီးလာပြီ။ ဒီလောက်ဆိုသူ စိတ်ကောက်တာ အရှိန်ကုန်သွားလောက်ပြီ ဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

“မီး . . . အခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဆက်သွားမှာလဲ”

“ယုဇနပလာဇာကို သွားမှာလေ . . . ဒီမှာ Marketing ဆင်းလို့မှ မပြီးသေးပဲ”

နတ်သမီး၏ လေသံအနေအထားအရ စိတ်ကောက်ပြေသွားပြီဟု ကျွန်တော်တွေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆူးလေမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းပြီး ယုဇနပလာဇာကို ဆက်သွားကြရပြန်သည်။

“မီး . . . ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

လှပသော သူ့မျက်စောင်းလေးက ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာလေသည်။

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . အဲဒီ ညိုမာ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မထည့်နဲ့၊ လိမ္မာပါတယ်ကွာ . . . ပြန်ပြင်လိုက်နော်”

သူကပင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး ချောမော့ပြောနေသေးတော့၏။

“မီး . . . မကြိုက်ရင် အဲဒီ နာမည်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြင်ရေးလိုက်မယ်လေ”

“ညိုမာနဲ့ သူနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးနော်”

ကျွန်တော်က နတ်သမီးကို ရယ်မောရင်း ကတိပေးရသည်။

“စိတ်ချပါ မီးရဲ့၊ ကျွန်တော်က မီး တစ်ယောက်ထဲပဲ ချစ်တာပါ”

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရှက်သွားသလို ခေါင်းကို
ငုံ့၏။ ပြန်မော့လာတော့ သူ့မျက်နှာသည် ပန်းရောင်သွေးများဖြင့် လှပ
နေသည်။

“ခုနတုန်းက မီး . . . သူ့ကို အော်လိုက်မိတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်
တကယ်ဆို မီးနဲ့ သူက ရည်းစားတွေမှ မဟုတ်သေးဘဲ . . . မီး အဲဒီလိုမျိုး
ကြီး မလုပ်သင့်ဘူးနော်”

“ရပါတယ် မီးရဲ့၊ ရည်းစားတွေလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့”

“ဖြစ်မလား . . . မနေ့တုန်းကမှ ရည်းစားစကားပြောတဲ့ဟာကို . . .
လူလည်လာမကျနဲ့”

ကျွန်တော်သည် သူ့စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကြောင့် ကြည်နူးစွာ ရယ်
မောမိသည်။ နတ်သမီးက ပြောသည်။

“စက်ရုံရုံးခန်းထဲမှာလေ . . . ဟို Customer ကို စောင့်ရင်း သူ့
ဝတ္ထုကို မီး ဖတ်နေတာ၊ ညိုမာ ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလဲ ဖတ်မိရော မီး သိပ်
ဝမ်းနည်းတာပဲ . . . သိလား”

ထိုစဉ်မှာပင် ဘတ်(စ်)ကားသည် ယုနေပလာဇာရှေ့ကို ရောက်
လာ၏။ ကျွန်တော်က နတ်သမီး၏ ဝမ်းနည်းနေမှုကို ယုနေပလာဇာထဲ
ရောက်မှ ချော့ရသည်။

၁၀၂ ပျေးသွင်

“မီးရယ် . . . ကျွန်တော်နဲ့ ညိုမာနဲ့က ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းတွေပါ မယုံရင် ညိုမာနဲ့ မီးကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ အဲဒီကျတော့ မီး ခန့်မှန်းကြည့် နိုင်တာပေါ့”

“ဟာ . . . မိတ်ဆက်ချင်ပါဘူး၊ အမိပွယ်မရှိတာ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ မိန်းကလေးအချင်းချင်း အဲဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

ထိုခဏ၌ နတ်သမီး၏မာနကို လှစ်ခနဲ ကျွန်တော် အကဲခတ်ခွင့် ရလိုက်သည်။ နတ်သမီးက ယုဇနပလာဇာထဲတွင်ရှိသော သူ့ Customer များဆီ ဝင်ထွက်သွားလာနေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ယောက်ထဲ ဟိုဟို သည်သည် လျှောက်ငေးကြည့်မိသည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်လည်း လျှောက်ကြည့်ရ တာ ပျင်းလာသည်။ နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်ကို သူ့အလုပ်တွေလုပ်ရင်း လှမ်းပြုံးပြ၏။ သူ့အပြုံးသည် အားနာမှုများကို သယ်ဆောင်ထားလေ သည်။

နတ်သမီး၏ ကိစ္စများပြီးသွားတော့ ကျွန်တော့်ကို သူက စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြန်၏။

“မပြီးသေးဘူးလား မီးရဲ့”

“ပြီးပါပြီ . . . အခုဟာက သူ့အတွက် ဘီးတစ်ခု ဝယ်ပေးမလို့လေ”

နတ်သမီးသည် မနေ့တုန်းက သူ့ပြောထားသည့်စကားကို မှေးထား

ရကောင်းလားဆိုသည့် သဘောဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။
ပြီးတော့ နတ်သမီးက ဆိုင်ထဲရှိ ဘီးကောင်တာတွင် ကျွန်တော့်အတွက်
စိတ်ပါလိုက်ပါ ဘီးတွေကို ရွေးနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ငွေမှင်ရောင်နှင့်
အနက်ရောင်ကို တွဲဖက်ထားသော ယောက်ျားသုံးဘီးတစ်ချောင်းကို ရရှိ
သွားလေသည်။

“ဒီဘီးကို အမြဲဖီးနော် . . . ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ဆံပင်တွေ ပွနေရင်
ဖီး . . . သိလား”

“အင်းပါ မီးရဲ့ ဖီးမှာပေါ့”

“ဪ . . . သူ့ကို မေးရဦးမယ်။ သူ စာရေးရင် ဘယ်နေရာမှာ
ရေးသလဲဟင်”

“ကျွန်တော်က ညဖက်ဆို အိမ်မှာပေါ့၊ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ကိုယ်
ရေးတာပဲ၊ နေ့ဖက်ဆိုရင်တော့ Main ထဲမှာ သွားရေးတတ်တယ်။ ကန်
တင်းမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုင်ဗရီမှာဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေသလိုပဲ”

“ဒါဆို . . . နောက်နေ့ သူ ဝတ္ထုရေးတဲ့အခါမှာ မီး ဘေးမှာတစ်ရက်
လောက် အဖော်လိုက်ခဲ့ဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားကြောင့် ဝမ်းသာသွားပါသည်။

“လိုက်ခဲ့ပေါ့မီးရဲ့ . . . ဒီနေ့ စနေနေ့လေ၊ မနက်ဖြန်ဆို တနင်္ဂနွေ
ကျွန်တော်ကျောင်းထဲမှာ စာသွားရေးမှာ . . . မီးလဲ အလုပ်ပိတ်တာပဲ၊
ကျွန်တော် မနက်ပိုင်း မီးတို့ လမ်းထိပ်မှာ လာခေါ်မယ်”

၁၀၄ ပျေးသွင်

“အင်း . . . လာခေါ်လေ”

နတ်သမီးသည် တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ခဏကြာတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို မေးပါသည်။

“အခုလို . . . မီး Marketing ဆင်းတာကို လျှောက်လိုက်နေတော့ သူ စာမရေးရဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီရက်ပိုင်းတွေကျတော့ ညဖက် အိမ် မှာရေးတယ်လေ ကျွန်တော် စာရေးဖြစ်ပါတယ်”

သူက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နောက်ထပ် ဘာမှမပြောတော့ချေ။ ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝများသည် ထိုကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်သွားသည့်အခါများ တွင် ပျင်းစရာဖြစ်လာမလားဟု ကျွန်တော် သံသယရှိမိသည်။

နောင် စနေနေ့များတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့ အတူတူ Market - ing ဆင်းဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ထိုစနေနေ့များသည် ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ စနေနေ့ တွေဖြစ်သည်။

“မီးနဲ့ Marketing လိုက်ဆင်းရတာ တစ်ယောက်ထဲ စိတ်မညစ် ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မညစ်ပါဘူး”

“အင်းပေါ့လေ အစဆိုတော့လဲ ဒီလိုပဲပေါ့”

ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ နတ်သမီးသည် အဆုံးကိုလည်း ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားကောင်းထားခဲ့ပေလိမ့်မည်။

(၁၀)

ရာသီမှာ ဖေဖော်ဝါရီနှင့် မတ်လကြားရှိ နွေဦးရာသီဖြစ်သည်။
မြင်သမျှအရာအားလုံးသည် ဒီလိုအချိန်တွင် လှပစွာ စိမ်းစိုနေတတ်
သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဝင်း တစ်ခုလုံး
သည် လူသူနည်းပါးစွာဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးရှိသည်။ နွေဦးငှက်အော်
သံတို့မှာ ကျွန်တော့်အတွက် ကဗျာတွေ၊ သီချင်းတွေ ဖြစ်နေ၏။

အဓိပတိလမ်း၏ ရှုခင်းသည် ကျွန်တော့်ဘေးနားတွင် နတ်သမီး
ပါလာသည့်အတွက် ပိုလှနေသလိုပင် ခံစားရသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်စီတွင် ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်အားလုံးသည် လတ်ဆတ်

၁၀၆ ပျေးသွင်

သည့် အစိမ်းနုရောင်တွေ ဖြစ်နေကြ၏။ နတ်သမီးသည် ဒီနေ့မှ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးမထားဘဲ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို မူရင်းအတိုင်း ကျွန်တော်မြင်ဖူးခြင်းဖြစ် ပါသည်။

“မီးတို့ အဝေးသင်တွေ ဒီကျောင်းထဲမှာ ကျောင်းတက်ရတာ တော့ . . . သူသိလား”

“မသိဘူး”

နတ်သမီးသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြ၏။

“မနောက်နဲ့နော် . . . ဒီကျောင်းထဲမှာ အဝေးသင်တွေ ကျောင်း တက်ရတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ . . . သိတော့ပေါ့၊ သိလားဆိုတာက စကား ပြောတာ အကျင့်ပါနေလို့”

ကျွန်တော်က ချေပစကား ပြောနေသော နတ်သမီးကို ကြည့်ကာ ရယ်မောနေခဲ့သည်။ ထိုအခါ လှပသည့် မျက်စောင်းလေးတွေက လှစ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာရင်ခုန်သွားပေမယ့် ထပ်မရယ်ရဲ။ တော်ကြာ စိတ်ကောက်သွားမှာ စိုးရလေသည်။

“မီး . . . ကျွန်တော်တို့ ဝိဇ္ဇာကန်တင်းမှာ ထိုင်ရအောင်လေ”

“အင်း . . . ကောင်းသားပဲ၊ မီးက သံဗူးသောက်ချင်နေတာ၊ ဒီ ကျောင်းထဲရောက်ရင် မီးက သံဗူးသောက်နေကျ”

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဝိဇ္ဇာကန်တင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဝိဇ္ဇာ ကန်တင်းသည်တနင်္ဂနွေနေ့မို့ ဆိုင်ခန်းများအားလုံးစုံအောင် ဖွင့်သည်မဟုတ်

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၁၀၇

ဘဲ ဆိုင်တချို့သာ ဖွင့်ထားကြ၏။ ကျွန်တော်က နတ်သမီး သံဗူးသောက်
၍ အဆင်ပြေစေရန် ယမ်းဘီးလူးအအေးဆိုင်ကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။

နတ်သမီးက ဟိုဟိုသည်သည် စပ်စုအကဲခပ်နေချိန်တွင် ကျွန်
တော်က သူ့အတွက် သံဗူးမှာပေးရ၏။

“မီး . . . ဘာတွေလျှောက်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ . . . ငှက်တွေ၊ သစ်ပင်တွေပေါ့။ မီးက ဆယ့်နှစ်လရာသီ
မှာ ဒီအချိန်ကို အချစ်ဆုံးပဲ၊ နွေဦးအချိန်လေ . . .”

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားသံတို့၏ ချိုမြသောဆွဲဆောင်မှုကို အထူး
အံ့ဩလျက်ရှိလေသည်။ နတ်သမီးက ရောက်လာသော သံဗူးခွက်ကို
ကျကျနန ပိုက်နှင့် စုပ်နေ၏။

“ကဲ . . . စာရေးဆရာ၊ စာရေးတော့လေ . . . ဒီမှာ မီးက သူ စာ
ဘယ်လိုရေးသလဲ သိချင်လို့”

“ဒီလိုပဲ . . . ဘောလ်ပင်နဲ့ စာအုပ်နဲ့ ရေးတာပေါ့ မီးရဲ့။ ဘာထူး
ဆန်းလို့လဲ”

သူက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

“အဲဒါကတော့ သိတာပေါ့ကွ၊ မီးက သူ စာရေးလိုက်၊ စဉ်းစားလိုက်
လုပ်နေတာကို မြင်ဖူးချင်လို့”

နတ်သမီး၏ ချစ်စရာကောင်းသော တောင်းဆိုမှုကြောင့် ကျွန်တော်
က သူ့ရှေ့မှာ စာရေးပြရတော့သည်။ သူသည် သံဗူးသောက်လိုက်၊ ကျွန်

၁၀၈ ပျေးသွင်

တော့်ကို ကြည့်လိုက်၊ ငှက်အော်သံများကို နားထောင်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်ထဲ အဆင်ပြေနေ၏။

ကျွန်တော်ကလည်း သူရှိနေသည်ကို မေ့ထားပြီး ရေးလက်စဝတ္ထုကို ဆက်ရေးနေရသည်။ အပြာရောင်ကောင်းကင်အောက်မှာ ဒီလိုသာ ချစ်ဖို့ကောင်းသည့် နတ်သမီးနှင့် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေရလျှင် ကျွန်တော့်အဖို့ ဘာလိုအပ်ဦးမည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုကို တစ်ကြောင်း၊ နှစ်ကြောင်းခန့် ရေးပြီး ဆက်ရေး၍ မရတော့ပေ။ ရှေ့တွင်ရှိသော သူ့ကိုသာ ခိုးကြည့်ချင်နေမိ၏။

“မီးက အခုလို နှုတ်ခမ်းနီမဆိုးဘဲ ထားတော့ ပိုလှတယ် . . သိလား”

ကျွန်တော်က စကားအဆုံးတွင် သူပြောသလို ‘သိလား’ ဟု လိုက်ပြောကြည့်မိသည်။ သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြသည်။ ထိုအခါ သူ့အောက်နှုတ်ခမ်းသားပေါ်တွင် သေချာကြည့်မှ မြင်ရနိုင်သော မဲ့သေးသေးတစ်လုံး တွေ့ရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မီးကို ဒီလောက်ငေးကြည့်နေတာလဲ . . . ဒီမှာ မနေတတ်တော့ဘူး”

“ဪ . . . မီးများ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးချင်မလားလို့ပါ”

“အံ့မယ် . . . လူလည်လာမကျနဲ့”

သူက အော်ရင်း ကျွန်တော့်ချည်းကပ်မှုကို ကာကွယ်လေသည်။

“ကဲကဲ . . . စစ်တုရင်ကစားမယ်၊ အရပ်တွေ ထုတ်ပါ”

နတ်သမီးသည် သူ့ဆီမှ မရမက အဖြေတောင်းမည်စိုးသဖြင့် ကျွန်တော့်အာရုံများကို စစ်တုရင်ကစားပွဲဆီသို့ လွှဲပြောင်းခြင်းဟု ထင်ရပါသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်းစစ်တုရင်ပွဲကိုကစားရန်ပြင်ဆင်ရ၏။

“စစ်တုရင်မှာ Opening က အရေးကြီးတယ်၊ ကမ္ဘာ့ချန်ပီယံတွေ အကုန်လုံးမှာ ကိုယ်ပိုင် Opening တွေရှိကြတယ်၊ ပုံသေကစားကွက်တွေမှာ . . .”

သူသည် ကစားနေရင်း စစ်တုရင်အကြောင်းပြောကာ ကျွန်တော့်ကိုသင်ပေးသည်။ သူ့လက်ကလေးတွေကို ငေးကြည့်ကာရင်ခုန်မိပြန်၏။ နတ်သမီးဖက်မှာ အနက်ရောင်စစ်တုရင်ရုပ်ကလေးများသည် အချိန်တန်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ယူသွားခဲ့ကြသည်။

“ကဲ . . . နောက်တစ်ပွဲပေါ့၊ မီးကို နိုင်အောင် ကစားနော်”

ကျွန်တော့်ကို သူက မခံချင်အောင် ရီလေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ယမ်းဘီလူးအအေးဆိုင်တွင် သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယပွဲကို စတင်ကြသည်။

ဒီတစ်ပွဲတွင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ဦးအောင်တိုက်စစ်ဆင်လိုက်ပါသည်။ တိုက်စစ် ကစားနေရင်းမှ ခံစစ်ကိုလည်း လုံအောင်တည်ဆောက်ရ၏။ ကျွန်တော့်အဖြူရုပ်ကလေးတွေသည် ဒီတစ်ခါတော့ နတ်သမီး၏ ဘုရင်ကို ကောင်းစွာ ခြိမ်းခြောက်ကစားနိုင်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပွဲစတင်သည့်အချိန်မှစ၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖိကစား

၁၁၀ ဝေပျားသွင်

နေရင်း နတ်သမီး၏ အဓိကမြင်းရုပ်တွေကို အကောင်လဲ ကစားပစ်လိုက် နိုင်ခဲ့၏။ သူသည် အနည်းငယ်မျှ ပျာယာခတ်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း ပင် သူ့ Double Bishops များက ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ပေးတော့သည်။ ပြီးတော့ သူ၏ ကြောက်စရာ (Pawn) ပွန်း ရွှေ့ကွက်များ။

ကျွန်တော်လည်း ရရှိထားသော အသာစီးကွက်များကို မေ့ပစ် လိုက်ရပြီး လုံးဝမထင်မှတ်ထားသော သူ့ (Counter-Attack) ကို ပြန်လည် ခုခံရပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ဘုရင်သည် အတော်လုံခြုံနေသည်ဖြစ်ရာ ရှုံးမှာ ကိုတော့ လောလောဆယ် မပူရသေးပေ။

ဥဩငှက်၏ အော်သံက နွေဦးရာသီနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။ ထို အခြေအနေမျိုးတွင် နတ်သမီးကဲ့သို့ လှလှပပ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ၏ကြောက်စရာကောင်းသော စစ်တုရင် ကစားကွက်များသည် ကျွန်တော့် အတွက် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ စစ်တုရင်ခုံပေါ်တွင် သူ၏စဉ်း စားတွေးခေါ်နေသည့် မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော်ချစ်သော နတ်သမီး မဟုတ်တော့။ ရန်သူကို ချေမှုန်းမည့် စစ်သူကြီးတစ်ယောက်၏ ပါးနပ် ထက်မြက်မှုတွေသာ သူ့မျက်နှာတွင် ကျွန်တော် ရှာတွေ့သည်။

ကစားပွဲ၏အဆုံးသတ်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်က အနည်းငယ် ပြန်၍ အသာစီးရသွားသည်။ Ending ပိုင်းသည် ပို၍ ရင်ခုန်ဖို့ကောင်းသော စွန့်စားခြင်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့၏။ နတ်သမီးသည် (Promotion) ရာထူးတိုးခါ နီး ကျွန်တော့် (Pawn) ပွန်းရုပ်ကို သူ့ (Bishop) ဘုန်းကြီးဖြင့် အမှတ်

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၁၁၁

မထင် လဲစကားသွားသောကြောင့် ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်စီး သွားပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒီပွဲကို သရေပွဲအဖြစ်သာ အဆုံးသတ်ခဲ့ရ၏။ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို လေးလေးစားစားပင် ချီးကျူးပါသည်။

“သူ တကယ်တော်တယ် သိလား၊ မီး . . . သရေဖြစ်အောင် မနည်း လုပ်ခဲ့ရတာ”

ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလောက် အပြင်းအထန် အားထုတ်ကြိုးပမ်း ထားသည့်ပွဲမှာ သရေကျသွားသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်မိ၏။ စစ်တုရင်ကစားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နတ်သမီး၏ ဉာဏ်အဆင့်နှင့် ကျွမ်း ကျင်မှုသည် ယခုအချိန်အထိတော့ ကျွန်တော့်ထက် အများကြီးသာလွန် နေသေးသည်။

“မီးကို ဒီနေ့ တစ်ခါပဲ ကျွန်တော် သရေကစားနိုင်သေးတယ်နော်”

ကျွန်တော်က အဲဒီလို မချင့်မရဲပြောတော့ နတ်သမီးက ရယ်သည်။

“ဒီလိုပေါ့ကွယ် . . . သူက ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ၊ နောက်တော့ မီး ကို နိုင်လာမှာပေါ့”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့ စစ်တုရင်ပွဲကို သိမ်းလိုက်ကြပြီး ကျောင်းဝင်းထဲတွင် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ နွေဦး၏ အရှိန်အဝါအောက်တွင် နတ်သမီး က တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

၁၂ ဝေပျာသွင်

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သွားရင်းနှင့် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမ၏ အပေါ်ဖက် အနည်းငယ် လူပြတ်သောနေရာသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုနေရာတွင် ကျောက်လမ်းဟောင်းကလေးနှင့် လူတွေ အသုံးမပြုတာကြာပြီ ဖြစ်သော ရေပန်းအပျက်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် မည်သည့်အကြောင်းအရာကိုမဆို မေ့ထားကြကာ ပျော်ရွှင်နေကြတော့သည်။

နတ်သမီးက အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ထိုရေပန်းဟောင်းကြီး၏ ဘောင်ပေါ်တွင် သွားထိုင်သည်။ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ သက်ကယ်ပင် အစိမ်းရောင်တွေက လှပလွန်းသည်။ ကျွန်တော်က ဆော့ကစားချင်စိတ်သက်သက်ဖြင့် သက်ကယ်ဆယ်ပင်လောက်ကို နှုတ်လိုက်ပါ၏။

ပြီးတော့ သက်ကယ်ပင်တစ်ပင်ကို ကျွန်တော့်နဖူးတွင် ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ နတ်သမီးက သရော်လိုသော သဘောဖြင့် ရယ်လေသည်။

“ရယ်မနေနဲ့ . . . မီးကိုလဲ တစ်ခု ချည်ပေးမယ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော်က သူ့နဖူးတွင်လည်း ကျွန်တော့်နဖူးကဲ့သို့ သက်ကယ်တစ်ပင်ကို ချည်ပေးလိုက်သည်။ သူသည် ငြိမ်သက်ကာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ၏။

“မီး . . . ကျွန်တော့်ကို အဖြေပြန်ပေးတော့မှာလားဟင်”

“အံ့မယ် . . . လာပြန်ပြီ။ ဒါပဲ ပြောနေတာပဲ . . . မီး စိတ်ညစ်လာပြီနော်”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၁၃

တကယ်တော့ နုတ်သမီး မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ညစ်သည့် အရိပ်
အယောင်မျှပင် ကျွန်တော် မတွေ့ရပါ။

“မီးက ဘယ်လောက်အထိအောင် စဉ်းစားနေဦးမှာလဲ”

“ကြိုက်သလောက် စဉ်းစားမှာ . . .”

သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ ရယ်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော်က
မျက်နှာကို ရှုံးမဲ့ရင်း လက်ထဲတွင် ကျန်သေးသော သက်ကယ်ပင်များကို
မြှားပစ်နေမိသည်။

“လက်ရှုမယ်နော်”

နုတ်သမီးက စိုးရိမ်စွာ သတိပေး၏။ ကျွန်တော်က ဂရုမစိုက်ဘဲ
လက်ကို တမင်သက်သက် သက်ကယ်ရှုအောင် မြှားဆက်ပစ်နေခဲ့သည်။
အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်လက်တွေ သွေးထွက်သွားလျှင် နုတ်သမီးများ
သနားသွားမလားဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအချက်ကို နုတ်သမီးက ရိပ်မိသည့်အလား အောက်ပါအတိုင်း
ပြောလေသည်။

“အေးနော် . . . မီး ပြောစကားကို နားမထောင်ဘူး။ လက်မှာ သက်
ကယ်ရှုရင် သနားမယ် မထင်နဲ့”

ကျွန်တော်လည်း နုတ်သမီး၏ ပါးနပ်မှုကို အသိအမှတ်ပြုသည့်
အနေဖြင့် သက်ကယ်မြှားပစ်ခြင်းကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“မီးဟာ . . . ကျွန်တော့်အတွင်းစိတ်ကို သိနေတယ်နော်”

၁၁၄ ပျေးသွင်

“သိတာပေါ့ . . . မီးကိုများ ဘာမှတ်နေလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . .မီးကို Fire လို့ မှတ်ပါတယ်”

ထိုအခါ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းရိုက်သည်။

ကျွန်တော်က နာချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့လက်ကလေးတွေကို ဖမ်းယူထားလိုက်ပါသည်။ ပထမတော့ သူကရုန်းသေးသည်။ကျွန်တော့်ဆီ တွင် ထိုသို့ ရုန်းမရမှန်း သိသောအခါ နတ်သမီးက ငြိမ်သက်သွားသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ဆံပင်တွေဆီမှ ရှန်ပူရနံ့က မွှေးလာလေသည်။

“မီး . . . လက်ကလေးတွေက သေးသေးလေးလေးတွေနော်”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ နတ်သမီး က ကျွန်တော့်ခေါင်းတွင် ချည်ထားသော သက်ကယ်ပင်လေးကို ဖြုတ် လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းက သက်ကယ်ပင်ကိုလည်း ဖြုတ်လိုက်သည်။

“လာ . . . ပြန်ကြရအောင်နော် . . . သူက လိမ္မာပါတယ်”

နတ်သမီးသည် တိတ်ဆိတ်သော အခြေအနေကြောင့် သူက . . . ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးလိုက်မိမှာ စိုးရိမ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့စိုးရိမ်မှုကို သဘောတူလိုက်ပါ၏။

“အင်း . . . ကျွန်တော်တို့ အင်းလျားပေါ်သွားကြတာပေါ့”

သို့သော် ကျွန်တော်သည် သူ့လက်ကလေးတွေကိုတော့ လွှတ် မပေးသေးဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထားမိခဲ့ဖြစ်သည်။ဘွဲ့နှင်းသဘင်နားရောက်တော့ သူက ပြော၏။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၁၅

“လက်ကိုလွှတ်တော့လေ . . . လူမြင်ကွင်းကြီးထဲ ရောက်လာပြီ”

“ဟာ . . . မီးကလဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျောင်းဝင်းအပြင်ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော် မီးလက်ကို ကိုင်ထားမှာပဲ”

“ဪ . . . ခက်တော့တာပဲ”

နတ်သမီးက စိတ်ပျက်သံနှင့် ထိုသို့ပြောခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့် တောင်းဆိုမှုကိုတော့ လိုက်လျောခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက် ကလေးကိုတွဲပြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေမိ၏။

“မီးကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တာပဲ”

သူက ကျွန်တော်စကားကြောင့် အဝေးကို ငေးနေရာမှာ လှည့်ကြည့် ပါသည်။

“ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကဲ . . . စာရေးဆရာဖြေပါ”

နတ်သမီးက သူ၏ လှပသော မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေ ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း မေးသည်။

“စာရေးဆရာ ဇော်ဇော်အောင်ကတော့ ချစ်တယ်ဆိုတာ လက် ချင်းတွဲပြီး ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လမ်းလျှောက်ခြင်းတစ်မျိုးပဲတဲ့၊ အခု ကျွန်တော်တို့လိုပဲပေါ့”

နတ်သမီးသည် သူ့မျက်နှာကို မဲ့ရင်း လှပစွာ ရယ်လေသည်။

“သူက သိပ်စကားတတ်တာပဲ . . . သိလား”

“မသိဘူး”

၁၁၆ ဝေပျားသွင်

“အို . . .”

သူသည် ကျွန်တော့်နောက်ပြောင်မှုကြောင့် သည်းထန်စွာ ရယ်မောနေတော့သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ လက်ဖဝါးလေးကို ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း အီကိုဖက်မှ အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်ကို ဆက်လျှောက်လာသည်။

“မီးလက်ကို ကိုင်ထားပြီး မီးဆီက အဖြေရအောင် မြူဆွယ်တယ်”

နတ်သမီးက လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ ထိုသို့ ချစ်စဖွယ်စွပ်စွဲသေး၏။ ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ အင်းလျားလမ်းမပေါ်ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းဝင်းအပြင်ကို ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်ကကတိအတိုင်း သူ့လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

အဲဒီတော့ နတ်သမီးက သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် အင်းလျားကန်ဘောင်အတိုင်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့မို့ အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်တွင် လူတွေစည်းကားနေလေသည်။ အချိန်က ညနေစောင်းချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ သာယာလှပမှုကို နတ်သမီးက မက်မောစွာ ငေးကြည့်နေခဲ့၏။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိကြသော ကျောင်းသားအုပ်စုက အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်တော့ နတ်သမီးက ရှက်သွားသေးသည်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း ‘သူက လူသိသိပ်များတာပဲ’ ဟု အပြစ်တင်၏။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၁၇

“သူတို့နဲ့က ကျောင်းထဲမှာ မျက်မှန်းတန်းမိကြတာပါ . . သိပ်မသိပါဘူး မီးရဲ့”

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် နတ်သမီးသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပြုံးပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြ၏။ ရုတ်တရက် သူ့ဆီမှ စကားသံတွေ ထွက်လာသည်။

“ဟယ် . . . မီးမေ့သွားတယ်တော့”

“ဘာမေ့သွားတာလဲ”

“ဪ . . . ကျောင်းထဲမှာ ဒီအချိန်ဆို ကံကော်ပန်းတွေ ပွင့်နေပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ . . . မီးက ကျောင်းထဲရောက်တုန်း ကံကော်ပန်းဝယ်မလို့၊ အခု . . . မေ့သွားပြီ”

“နောက်နေ့တွေကျရင် ကျွန်တော် ဝယ်လာခဲ့ပေးမယ်လေ . . . မီးက ကံကော်ပန်းကြိုက်လို့လား”

“မကြိုက်ဘူး၊ မီးက ဘာပန်းမှ မကြိုက်ဘူး၊ အခုဟာက ကံကော်ပန်းရဲ့ ဝတ်ဆံတွေကို အခြောက်လှန်းပြီး သနပ်ခါးနဲ့ ရောလိမ်းဖို့လေ၊ သူက မိတ်တွေပျောက်တယ်၊ လူလဲ အေးတယ်”

ကျွန်တော့်မှာ တစ်ခါမှ မကြာဖူးသည့် မိန်းကလေးပညာဖြစ်သောကြောင့် သူ့စကားတွေကိုပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နေရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်လာကြတာ ကန်ဘောင်၏အဆုံးပိုင်းသို့ ရောက်လာ၏။

၁၁၈ ပျေးသွင်

“မီး . . . ညောင်းနေပြီ၊ လာ . . . ဒီအုတ်ခုံလေးမှာ ခဏထိုင်ရအောင်”

ကျွန်တော်လည်း သူ ညွှန်ပြသော အုတ်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရသည်။ အင်းလျားညနေခင်းသည် နေဝင်ချိန်မို့ လှပလွန်း၏။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးမထားသည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ ပန်းရောင်ရင့်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

“ဪ . . . မေ့နေလိုက်တာ၊ ဒီနေ့ သူ့ကို လက်ပတ်ကလေး မချည်ပေးရသေးဘူး”

သူကပြောမှ ကျွန်တော်လည်း သတိရသွားပြီး လက်ပတ်ကလေးကို ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ပါသည်။ နောက်တော့ သူက ထုံးစံအတိုင်း လက်ပတ်ကလေးကို ကျွန်တော့်လက်မှာ သေချာချည်ပေး၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်က သူ့လက်ကလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ နတ်သမီးက ညင်သာစွာ မော့ကြည့်သည်မှလွဲ၍ မရုန်းပါ။

“မီး ဆံပင်လေးတွေက သိပ်မွှေးတာပဲ၊ ကျွန်တော် နမ်းကြည့်မယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်သည် နတ်သမီး၏ ဆံပင်ဖျားလေးတွေကို နမ်းကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ သူက ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ပြီး ငြိမ်သက်သွား၏။ နောက်တော့ နတ်သမီးဆီမှ ခပ်တိုးတိုးအသံ ထွက်လာသည်။

“ညာတာပါတေးနဲ့ . . . လက်ကိုလဲကိုင်တယ်၊ ဆံပင်တွေလဲ နမ်းတယ်”

ကျွန်တော်က ရယ်မောရင်း . . .

“ကျွန်တော်နဲ့ မီးက ရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပဲ မီးရဲ့”

“ဟုတ်လို့လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် နတ်သမီး၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးပေါ်ကို သိုင်းဖက်လိုက်မိသည်။ သူက ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကို ခပ်စောင်းစောင်း လှည့်ကြည့်ပါသည်။ ညနေခင်းဆည်းဆာထဲတွင် ငှက်ကလေးများက လှပစွာ ပျံနေကြ၏။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲတွင် ရောက်နေသော နတ်သမီးကို ကျွန်တော်က အားပေးသလို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“အခုလိုကြီး ဖြစ်သွားတာဆိုတော့ မီးတို့ ရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြလို့ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ . . . မီးရဲ့”

“သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ . . . အရင်လို သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဖြစ်လို့မရဘူးလား”

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားတွေကို ရယ်ချင်စိတ်နှင့်သာတုံ့ပြန်မိ၏။

“ဘယ်ရတော့မလဲ မီးရဲ့ . . . မရဘူး”

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ဖျံကို မနာကျင်အောင် ခပ်သာသာလေး ဆွဲဆိတ်ပါသည်။ ပြီးတော့ နတ်သမီးသည် အင်းလျားရေပြင်အစပ်ကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှ ချောင်းကြည့်နေလေသည်။

၁၂၀ ယောသွင်

“ကို . . .”

ကျွန်တော်သည် နတ်သမီး၏ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် အံ့သြသွား
မိသည်။ သူ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းလေးကိုလည်း ချစ်သွားပါသည်။

“မီးက ကျွန်တော့်ကို “ကို” လို့ခေါ်တာ . . . ဟုတ်လား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အင်း . . . ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို . . . ကျွန်တော်လဲ မီးနဲ့ စကား
ပြောရင် ကိုလို့ပဲ ပြောတော့မယ်”

ကျွန်တော်က အဲဒီလိုပြောတော့ နတ်သမီးက အကြောင်းမဲ့ ရှက်
နေပြန်သည်။

“ကို . . . မနက်ဖြန်ကျရင် မနက်ပိုင်း လမ်းထပ်မှာ လာမကြိုနဲ့၊
ကျော်ကျော်နဲ့အတူ အပြင်ထွက်ရမှာ . . . ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့၊ ညနေကျမှပဲ
အရင်လို ရုံးဆင်းချိန်ကို လာခဲ့လေ”

“ဟာ . . . လာမှာပဲ၊ ကျော်ကျော်က အေးဆေးပါ၊ ယောက်ဖလေး
က မသိပါဘူး မီးရဲ့”

“အံ့မယ်လေး . . . သိတယ်၊ ကိုကို မီး မပြောရသေးဘူး၊ မနေ့တုန်း
က မီးတို့ကို ယူနေပလာဇာမှာ ကျော်ကျော်က မြင်သွားတယ်တော့၊ အိမ်
ပြန်ရောက်တော့ အဲဒါဘယ်သူလဲတဲ့ . . . မေးတယ်”

“ဟုတ်လား . . . အဲဒီတော့ မီးက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ နင် နားမလည်ပါဘူးဆိုပြီး မီးက အိပ်ခန်းထဲ
ပြေးဝင်လာတာပေါ့”

“ဪ . . . မီးကလဲ အဲဒီလို မလုပ်ရဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ . . . ကျော် ကျော်ကို အဲဒါ ငါ ကြိတ်ပိုးနေတဲ့ ကောင်လေးဆိုပြီး ပြောလိုက်ပေါ့”

ထိုအခါနတ်သမီးသည် ကျွန်တော်လက်ဖျံလေးကို ဒီနေ့အဖို့ ဒုတိယ အကြိမ်ဆွဲဆိတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကောက်နုတ်သမီးသည် ထူး ထူးခြားခြား ဒီနေ့မှ စိတ်မကောက်ဘဲ ရှိ၏။

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ အင်း လျားရေပြင်နှင့် စိမ်းမှောင်သော ရှုခင်းတွေကို ကြည့်နေမိကြသည်။ အချိန် သည် တလွင့်လွင့်နှင့် ညနေခင်းဆီမှ ညဦးပိုင်းကို ကူးပြောင်းလာခဲ့သည်။

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ပခုံးကို မှီလျက် ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မသိချင်ပါ။ သူ့ Customer တွေနှင့် စစ်တုရင် ကစားကွက်တွေက ကျွန်တော့်ထက် ပိုအရေးကြီးဟု သူက ခံယူထားလျှင် တော့ နတ်သမီး၏ စဉ်းစားမှုတွေသည် ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေပဲ ဖြစ်ရ မည်။

ရှုတ်တရက် နတ်သမီးသည် ငြိမ်သက်နေရာမှ ပြန်ဖို့ အချိန်ကို သတိရသွားပြီး နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကို . . . မီးတို့ ပြန်ကြရအောင်လေ၊ ဒီမှာ ရှစ်နာရီတောင်ကျော် နေပြီ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြကာထိုင်ရာမှထရသည်။ ထိုစဉ် အလွန် အံ့ဩစရာကောင်းသော နတ်သမီး၏ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ရယ်စရာကောင်း သော သူ့စိတ်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရလေသည်။

၁၂၂ ပျေးသွင်

“ကို . . . မီး အိမ်ပြန်နောက်ကျနေပြီ။ အမေများ ဆူမလား မသိဘူး”

“မဆူလောက်ပါဘူး မီးရဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ ပြောသာပြောရသော်လည်း သူ့အိမ်အကြောင်း ဘာမှသိသူမဟုတ်ပါ။

“ဟာ . . . ဟုတ်ပြီ။ မီး သတိရပြီ၊ ကို . . . မီးပြောတဲ့အတိုင်းလုပ် နော်”

ကျွန်တော်က ဘာမှန်းမသိဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

“ကို . . . အသက်အောင့်ထားပြီး မီးကျောကုန်းကို ခုနစ်ချက်တိတိ ပုတ်ပေးပါ”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

“ဒီလို . . . ကိုရဲ့၊ ဟိုတစ်ခါ . . . မနိုင် ပြောပြတာ ကြားဖူးတယ်၊ ရည်းစားနဲ့ သွားလို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် ကိုယ့်ရည်းစားကို အသက် အောင့်ပြီး ကျောခုနစ်ချက် ပုတ်ခိုင်းတဲ့၊ အမေ အဆူမခံရဘူးတဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ နတ်သမီး၏ စကားကို မနည်းရယ်ချင်သွားသော် လည်း သူ့ကိုတော့ မလှောင်ရက်ပါ။ သူ့အလိုကျ သူ့ကျောကို ခုနစ်ချက် ပုတ်ပေးဖို့လည်း သဘောတူလိုက်၏။

“ကို . . . အသက်လုံးဝ မရှူနဲ့နော်”

“အင်းပါ . . . မီးရဲ့”

“တစ် . . . နှစ် . . . သုံး . . . လေး”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၂၃

သူ့ကျောပြင်နှင့် ကျွန်တော့်လက်ဖဝါး၏အထိအတွေ့ကို ကျွန်
တော် ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါ။

ညင်သာငြိမ်သက်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားနှင့် ကျွန်တော်တို့
၏ ရည်းစားဘဝသည် ထိုသို့ စတင်ခဲ့လေသည်။

(၁၁)

ကျွန်တော်နှင့် နတ်သမီးတို့၏ နောက်ထပ်နေ့စွဲများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က အလေးအနက်ရှိသော ဆွဲဆောင်ခြင်းများဖြစ်သည်။ အမြဲမဖြစ်နိုင်သည့် ပျော်ရွှင်မှုဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက်တော့ ခြွင်းချက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ရည်းစားဘဝသည် တခြားရည်းစားများကဲ့သို့ ပန်းခြံများ၊ ရုပ်ရှင်ရုံများနှင့် အချိန်ကုန်ကြသည်မဟုတ်ဘဲ သူ့ Marketing ဆင်းနေချိန်များ၊ စစ်တုရင်ပွဲများ၊ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေအကြောင်း သူ့ကို ပြောပြနေချိန်များဖြင့်သာ ကုန်လွန်ခဲ့ကြ၏။ တဖြေးဖြေးနှင့် ကျွန်တော့် စစ်တုရင်ကစားကွက်တွေသည်လည်း အဆင့်မြင့်လာသည်။ နတ်သမီးဆီတွင် စစ်တုရင်ပညာမှာ ကျွန်တော့်အတွက် သင်ယူလေ့ကျင့်၍

၁၂၆ ဝေပျံးသွင်

မကုန်ပေ။ နောက်ပိုင်း သူနှင့် ကစားသောပွဲများသည် သရေကျတာများ လာ၏။ သုံးပွဲကစားလျှင် နှစ်ပွဲသရေဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ပွဲကတော့ ကျွန်တော် ရှုံးနေဆဲပင်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ပြိုင်ပွဲသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် နတ်သမီးကို တစ်ခါမှ ကျွန်တော် မနိုင်ဖူးပါ။ တဖြေးဖြေးနှင့် ကျွန်တော် တိုးတက်လာသည်။ သရေပွဲတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပြီး အနိုင်အရှုံး မပေါ် သောနေ့တွေပင် ရှိလာသည်။ နတ်သမီးကို ကျွန်တော်က တန်းတူကစား လာနိုင်၏။ ကျွန်တော်၏ စစ်တုရင်အဆင့်သည် သူနှင့် သိပ်မကွာတော့ ဟု ဆိုရမည်။

ဒီနေ့တော့ နတ်သမီး . . . ကျွန်တော့်ကို တစ်ပွဲမှ အနိုင်မရသေး သဖြင့် မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် . . . သူက ဒီကိစ္စကြောင့်ဟုတော့ မပြောပေ။ စိတ်ကောက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကိုသာ နတ်သမီးက ချောင်းနေလေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အကြံအစည်ကို သိထားနှင့်ပြီးမို့ သတိထား ရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို လက်ပတ်ကြိုးလေး ချည်ပေးပြီးသောအခါ ထိုသို့ပြောပါသည်။

“ကို . . . စစ်တုရင်ပွဲကို သိမ်းလိုက်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ ပွဲတိုင်း သရေ ဖြစ်နေတာ”

“မီးက ညံ့တာကိုး . . ကိုယ့်တပည့်တောင် ကိုယ် မနိုင်ဘဲနဲ့”

ထိုအခါ နတ်သမီးက ရယ်ရင်းပြောသည်။

“ကိုက တပည့်ဆိုပေမယ့် တော်တာကိုးကွ၊ ဒါပေမယ့် . . .ကိုလဲ မီးကို တစ်ခါမှ မနိုင်ဖူးဘဲနဲ့”

“ဒါကတော့ မီးရယ် . . . မီးက ဆရာပဲဥစ္စာ၊ ဒီတော့ . . . ကိုက မီးသိက္ခာမကျအောင် လျော့ပေးရတာပေါ့”

“အံ့မယ် . . . မနိုင်ရင် မနိုင်ဘူးပေါ့ လာလုပ်မနေနဲ့”

ပြောပြီး နတ်သမီးက ရယ်ပြန်သည်။ J'DONUTS ဆိုင်တွင် လူတွေ စည်ကားနေချိန်မို့ သူ့ကို တိုးတိုးရယ်ဖို့ ကျွန်တော်က သတိပေးရ၏။

“မီး . . . ဗိုက်ဆာနေသေးလား၊ ကိုတော့ ဆာနေပြီ”

“အင်း . . . ဆာတယ်”

“ဒါဆို . . . ခဏနေဦး၊ ကို . . . မုန့်ဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ထပြီး သူစားနေကျ လိမ္မော်ဒိုးနပ်စ်နှစ်ခု ထပ်ဝယ်ပေးရသည်။ ထိုအချိန်တွင် J'DONUTS ဆိုင်ရှိ TV ၌ ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲ လာနေသည်ကို လူတွေက ဝိုင်းကြည့်လျက်ရှိသည်။ ပေါ်တူဂီနှင့် ဟော်လန်ကစားသည့်ပွဲဖြစ်၏။ နတ်သမီးကလည်း အများနည်းတူ မုန့်စားလိုက်၊ ဘောလုံးပွဲကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။

“မီးက ဘောလုံးပွဲကြိုက်သလားဟင်”

“မကြိုက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် . . . ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်နေတာလဲ”

၁၂၈ ထွေးသွင်

“ဪ . . . ကိုကလဲ အဲဒီပွဲမှာ မီးကြိုက်တဲ့ ဘောလုံးသမား ပါတယ်လေ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကို ခန့်မှန်းကြည့်ပါလား”

နာမည်ကြီး ဟော်လန်နှင့် ပေါ်တူဂီပွဲကို ကြည့်ရင်း ဘယ်သူတွေ ခြေစွမ်းပြနေကြသလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်က အကဲခတ်ရ၏။ ဟော်လန်ကဆိုရင် ကလူးဗတ်၊ အဂ္ဂါဒေးဗစ်၊ ဇန်ဒန် . . . ပေါ်တူဂီက ဆိုရင်တော့ ဖီဂိုတစ်ယောက်သာ ခြေပေါ်သည်။ အနေအထားရလည်း ဟော်လန်က ပေါ်တူဂီကို ဖိထားချိန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုဘောလုံးသမားများထဲမှ ဟော်လန်က ဇန်ဒန်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။

“ဇန်ဒန်လား”

“ဇန်ဒန် . . . ဟုတ်လား၊ ဇန်ဒန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော်ပြောသော ဇန်ဒန်ကိုတောင် မသိပေ။ ကျွန်တော်က ဇန်ဒန်ကို ပြရ၏။

“ဟိုမှာတွေ့လား မီး၊ ဟော်လန်ဖက်က ကျောနံပါတ် ခုနစ်”

“အင်း . . . တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ၊ သူက သိပ်လဲ မချောပါဘူး ကိုရဲ့၊ မီးကြိုက်တာက ပေါ်တူဂီဖက်က နံပါတ်ရှစ်၊ ဂိုမတ်(စ်)ကို ကြိုက်တာ”

“နူနိုဂိုမတ်(စ်)လား”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၉

“ဟုတ်မှာပေါ့ . . . သူ့နာမည်ကို မီးက အပြည့်အစုံမသိဘူး။ သူ့
ပုံစံက အသည်းယားစရာလေးနော် ကို . . . တွေ့လား”

ကျွန်တော့်မှာ နတ်သမီးကြောင့် ကမ္ဘာပြောင်းရွှေ့ကြေး အကြီးဆုံး
ဘောလုံးသမား ဖီဂိုကိုပင် အားနာသွားမိသည်။

“ကို . . . မီးကို အဲဒီ ဂိုမတ်(စ်)အကြောင်း သိသလောက် ပြောပြပါ”

“နူနိုဂိုမတ်(စ်)က အသက်အစိတ်လောက်ရှိပြီ။ ရှေ့တန်းကစား
တယ်။ သူ့ကလပ်က ဖီအိုရင်တီးနားမှာ . . . ကိုလဲ ဒါပဲ သိတယ်”

ထို့နောက် ဂိုမတ်(စ်) အကြောင်းလည်း ပြောပြီးရော နတ်သမီး
၏ စားလက်စမုန့်တွေလည်း ကုန်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း
J'DONUTS မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဘယ်သွားရမှန်း မသိသေးချေ။

“မီး . . . ကိုအိမ်လိုက်ခဲ့မလား”

“ကိုအိမ်မှာ ဘယ်သူတွေရှိလဲ”

“မေမေနဲ့ ညီမလေးပဲရှိတာ”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့ . . . မီးကို လိမ်ပြောရမှာလား”

“ပြီးရော . . . ဒါဆို လိုက်ခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့လည်း သွားစရာနေရာကို စဉ်းစားပြီး သွားကြပြီဖြစ်
သဖြင့် အင်းစိန်ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။ နတ်သမီးသည်
ဘာကိုမှ အမှုထားမထားဟန်ဖြင့် ပေါ့ပါးနေလေ၏။ နောက်တော့ ကျွန်တော်
တို့သည် သုခလမ်းကို ကားစီးကြရပြန်သည်။

၁၃၀ ဝေပျာသွင်

ဒီအချိန်သည် နတ်သမီး၏ Marketing ဆင်းနေချိန်မို့ ကိုဇော်ကြီး နှင့် သူ့မိတ်ဆွေတွေ မမြင်ရအောင်လည်း သတိထားရသေးသည်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ မတော်တဆတွေ သွားလျှင် ကျွန်တော်ပါ မကောင်းဖြစ်မည်။ အလုပ်ချိန်မှာမို့ ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခရီးကို ကိုဇော်ကြီး မသိစေချင်ပါ။

“ကို . . .”

နတ်သမီး၏ ကျွန်တော့်ကို “ကို” ဟုခေါ်လိုက်သည့် ထိုအသံသည် ကျွန်တော်တို့၏ ရဲရင့်သော အမှတ်တရ တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေသည် ကျွန်တော့်ကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲဟင် မီး . . . ပြောလေ”

“ကိုအိမ်မှာ ဘာစာအုပ်တွေ ရှိသလဲဟင်၊ အဲဒါ . . . မီးသိချင်လို့”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းရမ်းလိုက်မိသည်။ နတ်သမီး၏ ပထမရည်ရွယ်ချက်သည် ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေကို လိုက်ကြည့်ချင်တာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်က အလိုက်သိသူဖြစ်ပါ သည်။ သူ့ကို ခက်ခဲစေမည့်စကားတွေ ပြောတတ်သူလည်း မဖြစ်စေရ။

“ကိုအိမ်မှာ ရှိတဲ့ စာအုပ်တွေကတော့ အများကြီးပဲ မီးရ၊ မီးလိုက် ကြည့်ပေါ့၊ ဖတ်ချင်တာရှိရင် ယူသွားလေ”

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သုခလမ်းရှိ အိမ်ကို ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ကိုရောက်တော့ မေမေက မရှိဘဲ သိမ့်သိမ့်နှင့်သူ့သူငယ်

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၃၁

ချင်းတစ်ယောက်သာရှိသည်။ စာကျက်နေကြသော သူတို့သည် နတ်သမီး ပါလာတာကို မြင်တော့ ဝမ်းသာနေကြ၏။ သိမ့်သိမ့်က . . .

“ကိုကြီး . . . အဲဒါ နတ်သမီးလား”

ကျွန်တော့်နားကို တိတ်တိတ်လေးကပ်ပြီး မေးနေသော သိမ့်သိမ့် မျက်နှာသည် စပ်စုလိုစိတ်တွေ အပြည့်ဖြစ်သည်။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

“ခဏနေဦးနော် . . . ကိုကြီး၊ ငါ ကော်ဖီ သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံးမှာ နောက်ဖေးခန်းထဲ သို့ ဝင်သွားကြ၏။

ကျွန်တော်က အလယ်ခန်းတွင်ရှိသော စာအုပ်သေတ္တာကို နတ် သမီးအား ဖွင့်ပြရသည်။ ထိုစာအုပ်သေတ္တာမှာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မဖွင့်မိတာ ခြောက်လခန့်ရှိနေပြီ။ သူက ခြောက်နေသော တချို့စာအုပ်တွေ ကို ဖုန်ခါရင်း တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဆက်ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော် က ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့ရှေ့၌ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေပေးရ၏။

ကျွန်တော့်မှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အခြားအကြောင်းတစ်ခုကလည်း ရှိနေ ပေသေးသည်။ တခြားတော့မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်က ရည်းစားစာတွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေကို စနစ်တကျ သိမ်းထားတတ်သူ မဟုတ်သောကြောင့် နတ် သမီး လှန်ကြည့်လိုက်သည့်စာအုပ်တွေကြားထဲမှာ အရင်ရည်းစားတွေ၏ စာတွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေ ထွက်လာမှာကို စိုးရိမ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

၁၂ ပျေးသွင်

ထိုစဉ်မှာပင် သိမ့်သိမ့်က ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို နတ်သမီးဘေးနား
သို့ လာချပေးသည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်ပေးရ၏။

“မီး . . . အဲဒါ ကိုညီမလေးလေ . . . သိမ့်သိမ့်တဲ့”

“သိမ့်သိမ့် . . . ဒါက ကိုကြီးသူငယ်ချင်း မီးမီး”

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြုံးပြနေ
ကြသည်။ နတ်သမီးက ကျွန်တော်၏ “သူငယ်ချင်း” ဟု ရွေးချယ်မိတ်ဆက်
ပေးမှုကို သဘောကျသလို ပြုံးသည်။

“သိမ့်သိမ့် . . . မေမေရော”

“မေမေက လမ်းထိပ်က မသီတာတို့နဲ့ မင်္ဂလာဈေးသွားကြတယ်
ကိုကြီးရဲ့”

သိမ့်သိမ့်သည် ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေပြီး နောက်ဖေးခန်း
ထဲရှိ သူငယ်ချင်းဆီကို ပြန်ဝင်သွားသည်။

“မီး . . . လိုချင်တဲ့ စာအုပ်တွေ မှတ်ထားလေ . . . မယူသွားနိုင်ရင်
နောက်နေ့ ကို ယူလာခဲ့ပေးမယ်”

“အင်း . . . ကောင်းတယ်၊ မီးကို ဒီစာအုပ်တွေ ယူခဲ့ပေးပါ”

နတ်သမီးက ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တချို့နဲ့ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတချို့ကို
ဆယ်အုပ်ခန့် ရွေးလိုက်ပါသည်။

“ကို . . . စာအုပ်သေတ္တာထဲကို ပရပ်လုံးလဲ မထည့်ဘူး။ နောက်နေ့
ကျရင် မီး ကိုကို ပရပ်လုံးတစ်ထုပ် ဝယ်ပေးမယ် . . . ဒီစာအုပ်သေတ္တာ
ထဲမှာ ထည့်ဖို့”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၃၃

ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး နတ်သမီးက ထိုသို့ ဂရုတစိုက်ရှိခြင်း ကိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာရသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ဖွထားသော စာအုပ်တွေကို သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ရ၏။

ပြန်ခါနီးတော့ သိမ့်သိမ့်က နတ်သမီးကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်တော် တို့ကို နောက်သည်။ သူ့အကြည့်တွေက ကျွန်တော့်လက်ပတ်လေးဆီမှာ ဖြစ်သည်။

“ကိုကြီး . . . အဲဒီ လက်ပတ်ကို ဘယ်သူချည်ပေးသလဲ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က သိမ့်သိမ့်ကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြပြီး မာန်ရ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရှက်သွားသော နတ်သမီးကိုလည်း အကဲခတ်ရသေး သည်။ သူစိတ်ကောက်မှာ မပူရသောအခါမှ ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်မှ ထွက် လာခဲ့ကြသည်။ အချိန်မှာ ညနေ (၅) နာရီကျော်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် နတ်သမီးက ခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်သို့ ပြန်ဖို့အဆင်မပြေတော့ဘဲ ကိုဇော် ကြီးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ အိမ်ကို ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောရသည်။

“မီး . . . အိမ်ပြန်ဖို့ စောနေသေးတယ်၊ ကိုတို့ ဘယ်သွားကြရင် ကောင်းမလဲ”

ထိုအခါတွင်မှ နတ်သမီးဆီမှ ညက်ညောသာယာလွန်းသည့် အဖြေ တစ်ခုကို ကျွန်တော် ကြားရလေသည်။

“အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်သွားကြမယ်လေ”

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဓမ္မာရုံလမ်းအတိုင်း ပြည်လမ်းမဖက် သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

၁၃၄ ဝေပျာသွင်

“မီး . . . ကိုတို့ ရည်းစားတွေဖြစ်ပြီးကတည်းက မြဝတီဘဏ်ရှေ့က ဆိုင်လေးကို သိပ်မရောက်ဖြစ်တော့ဘူးနော်၊ နောက်နေ့တွေကျရင်အဲဒီမှာ သွားထိုင်ရအောင်နော်”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဆိုင်ကို မီးတို့ မနက်ဖြန်သွားမယ်၊ မီးလဲ အဲဒီဆိုင်လေးကို ချစ်တယ်”

သူ့အပြောကို ကျွန်တော်က သဘောကျပြီး မက်မောစွာ ရယ်ဖြစ်သည်။ ညနေခင်းမို့ အရာရာသည် လှပနေကြသလို ကျွန်တော်ခံစားရ၏။ ကောင်းကင်အပြာရောင်အောက်တွင် တိမ်တွေက အုပ်စုဖွဲ့နေကြသည်။

တဖြေးဖြေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ အင်းလျားကန်ဘောင်ဆီသို့ ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့သည့် အုတ်ခုံလေးတွင် တခြားအတွဲက ထိုင်နေသည်မို့ နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံပြီး ပြုံးမိကြသေးသည်။ ကျွန်တော်က ကန်ဘောင်၏မြက်ခင်းတစ်နေရာကို ထိုင်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။

“မီး . . . ဒီနေရာလေးမှာ ထိုင်ရအောင်”

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်စကားကို သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူသည် ရေပြင်ပေါ်ရှိ လှိုင်းဂယက်ငယ်ငယ်လေးတွေကို ကြည့်နေပြန်၏။ ခဏကြာတော့ နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် ခပ်လျလျ မှီချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက်သင့် သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖက်ထားမိ၏။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၃၅

လေတွေက ထိုခဏ၌ ငြိမ်နေပြန်သည်။ အဝေးဆီမှ တိမ်တိုက်တို့
ကလည်း နေဝင်ချိန်မို့ နီရဲကာနေ၏။

“မီး . . . ကိုတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်မပျက်
ကြေးနော်”

“စိတ်ချပါ ကိုရဲ့၊ ကိုသာ မီးကို တစ်ယောက်ထဲ မထားခဲ့နဲ့”

ပြောပြီး နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲကို ပိုမိုတိုးဝင်လာသည်။

“မီး ကိုယ်လုံးက သေးသေးလေးနော် . . . ကို့လက်တစ်ဖက်စာ
တောင် မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော်”

နတ်သမီးက ထိုသို့ ထောက်ခံလိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ရယ်ပြန်၏။

“မီး . . . ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်မှာနေချင်လဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နတ်သမီးသည် သဘောကျသွားပြီး ခဏ
မျှ စဉ်းစားနေ၏။

“လှည်းတန်းဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောက်မြောင်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ အဲဒီနေရာတွေ
ကို မီး သဘောကျတယ်”

“တိုက်ခန်းဆို ဘယ်နှစ်ထပ်လောက်မှာ နေချင်လဲ”

“သုံးလွှာလောက်ဆိုရပြီ။ ပြီးတော့ (၁၈) ပေ အခန်းနော် ...ကျယ်မှ”

“နောက်ရော . . .”

သူသည် ခဏ စဉ်းစားနေပြန်သည်။

၁၃၆ ဝေပျံးသွင်

“နောက် . . . အခန်းထဲမှာ မွေယာအကြီးကြီးနှစ်ခုကို ထပ်ထား
မယ်၊ ကုတင်မထားဘူး . . . သိလား”

“အင်း . . .”

“တကယ်နော် . . . နောက်မှ စာမူခတွေ ကုန်ပါပြီဆိုပြီး အော်
မနေနဲ့”

ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်မိကြ
သည်။ ဒီအချိန်တွေသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘယ်လိုမှ ပြန်မရနိုင်
တော့သော ရင်ခုန်စရာအချိန်တွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အမှောင်သည် တစ်စတစ်စ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝါးမြို့လာ၏။ ကျွန်
တော်တို့၏ နောက်ထပ်ခံစားမှုများသည် နောင်တစ်ချိန်တွင် ငြင်းခုန်စရာ
ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု အဲဒီတုန်းကတော့ ဘယ်ထင်ပါလိမ့်ဦးမည်နည်း။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ ပြန်တော့ အချိန်က ည ရှစ်နာရီခန့် ရှိနေပြီ။

“ကိုင်း . . . မီးကို အမေ မဆူအောင် လုပ်ပေးပါ”

ကျွန်တော်လည်း ချစ်စဖွယ် နတ်သမီးလေးကို ရွတ်ချင်လာသည်။

“ကိုလဲ အမေဆူခံရမလား မသိဘူးနော် မီး၊ ကိုကို အရင်လုပ်ပေး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နတ်သမီးက သူ့လက်ဖဝါးသေးသေး
လေးတွေဖြင့် ပါးစပ်ကို ကာရင်းရယ်သည်။

“ပြီးရော . . . ကို ဟိုဖက်လှည့်”

နတ်သမီးက အသက်အောင့်ထားပြီး ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကို ခုနစ်

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး သရု

ချက်တိတိပုတ်သည်။ သူပြီးတော့ ကျွန်တော့်အလှည့်ဖြစ်သည်။ ထိုထုံးစံ
သည် မည်သည့်ယဉ်ကျေးမှုလေ့မှန်း ကျွန်တော် မသိသော်လည်း ကျွန်
တော်တို့ရည်းစားဘဝ အိမ်ပြန်ချိန်နှုတ်ဆက်နည်းတစ်မျိုး ဖြစ်တာတော့
သေချာသည်။

အကယ်၍များ မတော်တဆ အင်းလျားကန်ဘောင် တစ်နေရာတွင်
ထိုသို့ တစ်ယောက်ကျောပြင်ကို တစ်ယောက် အသက်အောင့်ပြီး ပုတ်ပေး
နေကြသော ချစ်သူစုံတွဲကို သင်တွေ့ရပါက ကျွန်တော်တို့စုံတွဲဟုသာမှတ်
ယူထားလိုက်စေလိုပါသည်။

(၁၂)

မြဝတီဘဏ်ရှေ့ရှိ ခုံပုလေးများကိုကြည့်ပြီး နတ်သမီးက ကျွန်တော့် အား သူ့ဝတ်စုံကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ သူ့ဝတ်စုံမှာ အပြာရောင်ဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်တော်က အပြာရောင်ခုံပုလေးကို ရှာပေးရသည်။

“ဆေးဘဲဥသုတ်တစ်ပွဲ၊ ကော်ဖီမစ်နှစ်ခွက်”

ရောက်လာသော စားပွဲထိုးလေးကို နတ်သမီးက မှာနေခြင်းဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုသာ မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မီး . . .”

ကျွန်တော့်ခေါ်သံ၏ တည်ငြိမ်မှုကြောင့် နတ်သမီးက ကျွန်တော့် ကို ဂရုတစိုက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ . . . မီးအတွက်”

၁၄၀ ပျေးသွင်

ကျွန်တော်က ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကံကော်ပန်းတွေကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ နတ်သမီးက ကံကော်ပန်းတွေကို မြင်တော့ ဝမ်းသာအံ့သြသွား၏။

“ကိုက သိပ်တော်တာပဲ . . . ဝယ်လာတာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း . . . ကို ကိုယ်တိုင်ကောက်ထားတာ”

“ဒါဆို . . . အထူးကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့”

ပြောပြီး နတ်သမီးက သူ့ဘာသာသူ ခပ်ဟဟရယ်သည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်တော့ သူက ဆက်ပြောသည်။

“မီးလေ . . . ဒီနေ့မနက်က ကို့ကိုသတိရနေတာ . . . သိလား၊ အဲဒါ မနက်အစောကြီးနိုးနေတာတော့၊ နိုးနိုးချင်း အကုန်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတာ၊ တဖြေးဖြေးနဲ့ လူသံတွေ၊ ကားသံတွေကြားရတယ်။ အဲဒီတော့မှ မီးက ပြန်အိပ်ပျော်သွားတာ”

နတ်သမီးသည် သူ့အတွေ့အကြုံကို သေချာပြောပြနေသည်။ ကျွန်တော့်ခံစားမှုက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ကို . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာလဲ . . . မီး စကားတွေများလွန်းလို့ စိတ်ပျက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . မီးရဲ့”

“ဒါဖြင့်ရင် ကို့မျက်နှာကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၁၄၁

“ကိုက ဒီလိုပါပဲ . . . မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ”

“မသိဘူး”

နတ်သမီး၏ လေသံက အနည်းငယ်မာသွားပြီး စိတ်ကောက်သွား
ပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“မီးကလဲ . . . ကို့ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“အို . . . ဘာစိတ်မကောင်းဖြစ်စရာရှိလဲ၊ မီး စိတ်ကောက်နေရင်
ကိုက ချောပေါ့”

“ကို . . . ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မီး မသိပါဘူး”

ထိုအခါတွင် နတ်သမီးသည် မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းသွားပြီး ကျွန်
တော့်ကို ဂရုတစိုက်နှင့် ကြည့်သည်။ သူ့စိတ်ကောက်ဖို့လည်း မေ့သွားပြီ။

“ကို ဘာဖြစ်နေသလဲဟင်”

ကျွန်တော်က သူ့မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေဘဲ သူ့ကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“မီး”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို ငြိမ်ငြိမ်လေးကြည့်နေသည်။

“ကိုကို တစ်ယောက်ထဲ ဘယ်တော့မှ မထားခဲ့ပါနဲ့နော်”

ရုတ်တရက် နတ်သမီး၏ မျက်နှာလေးက ပြုံးသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို
နောက်သည်။

“စိတ်ချ . . . ကို့ကို တစ်ယောက်ထဲ မထားဘူး၊ နောက်ထပ်
အဖော်တစ်ယောက် ရှာပေးပြီးမှ ထားခဲ့မယ်”

၁၄၂ ဝေပျံးသွင်

နတ်သမီးသည် ထိုသို့ ကျွန်တော့်လေးနက်မှုများကို ပေါ့ပါးစေသူ
လည်း ဖြစ်သည်။

နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို သူက လက်ပတ်ကြိုးလေးအား ချည်
ပေး၏။

ခဏကြာတော့ စစ်တုရင်ပွဲများဆီ ကျွန်တော်တို့ အာရုံပြောင်းသွား
ကြသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အခုချိန်ထိ စစ်တုရင်နှင့် ပတ်သက်သော
လိုအပ်ချက်များအား သင်ပေးနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့မှ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေပြီး နတ်သမီးကို
ပွဲတိုင်း ရှုံးသည်။ ပထမပွဲများ၏ အရှုံးသည် ပြဿနာမဟုတ်သော်လည်း
နောက်ဆုံးပွဲ၏ အရှုံးမှာတော့ နတ်သမီးအတွက် စိတ်ကောက်စရာ အခွင့်
အလမ်းတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပင်။ ဆိုင်ရှေ့တွင်
ဖြတ်လျှောက်သွားသော လှတပတ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ငေး
ကြည့်မိသည်။ နတ်သမီးကဘာမှမပြောသေး။ တစ်ချိန်တည်းမှာ စစ်တုရင်
ပွဲ၌ မလုပ်သင့်သော အမှားတစ်ခုကို လုပ်မိ၏။

ထိုအချက်ကြောင့် နတ်သမီးက ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။

“မီး ရှိနေတာတောင် ဒီလောက် ဖြစ်နေတာ . . . ကွယ်ရာမှာဆိုရင်
တော့ တွေးတောင် မတွေးဝံ့ဘူး၊ ပြီးတော့ စစ်တုရင်ကို ထင်သလိုလျှောက်
ရွှေ့တယ်၊ မီးသင်ပေးထားတဲ့ ပညာကိုလဲ အလေးအနက်မထားဘူး၊ တော်
ပြီ . . . ကိုကို နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ မသင်ပေးတော့ဘူး”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၄၃

ပြဿနာက မမျှော်လင့်ဘဲ အမှုကြီးသွား၏။ ကျွန်တော့်မှာ ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း သူ့ကို မနည်းချောရသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ မီးရဲ့ . . . ကို ဟိုကောင်မလေးကို ကြည့်တယ်ဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဝတ္ထုလေး ဘာလေးများ ရမလားလို့ပါ၊ သူ့ကို ငေးမိလို့ စစ်တုရင်ရှုံးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဆိုင်ဘူး သပ်သပ်စီ”
ပြောကာမှ ပိုဆိုးနေတော့၏။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဝတ္ထုရေးဖို့ ကြည့်တယ် . . . ဟုတ်လား၊ ဒါဆို . . . မီးကိုရော အရင်က ဝတ္ထုရေးဖို့ လိုက်ကြည့်တာပဲပေါ့”

“ဟာ . . . မဟုတ်”

သို့သော် နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ နတ်သမီးက စိတ်ကောက်ပြီး ထထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က စစ်တုရင်ရုပ်တွေကို အမြန်သိမ်းရင်း ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ပါ တစ်ဆက်တည်း ဆောင်ရွက်ရ၏။

“မီး . . . ခဏနေဦးလေ”

ထိုအခါ နတ်သမီးက ခပ်နှေးနှေးလျှောက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပါသည်။ ကျွန်တော်က မီလာသောအခါ သူ့ကို စစ်တုရင်ဘုတ်ပြားအား ပေးလိုက်မိသည်။ သူက မငြင်းဘဲ ယူထားလိုက်၏။

အဟား . . . ဒါဆို ငါ ဒီနေ့ နတ်သမီးနဲ့ အဆင်ပြန်ပြေဦးမှာပေါ့။ တွေးရင်း ကျွန်တော် ပျော်သွားသည်။ နတ်သမီးသည် ကြာရှည်စွာ စိတ်ကောက်တတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

၁၄၄ ပျော်သွင်

၄၅ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ကား
နောက်ဆုံးထိုင်ခုံ၌ နေရာရ၏။

“မီး . . .”

သူက ပြန်မထူးဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ အဝေးကြီးကို ငေးကြည့်နေ
သည်။ ကျွန်တော်အရဲစွန့်ပြီး သူ့ပန်းလေးပေါ် လှမ်းဖက်ထားလိုက်မိ
၏။ ထို့ပြင် သူ့လက်ကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် အလွန်မက်မောသော နတ်သမီး၏ မျက်
စောင်းလှလှလေးက ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ အခုန်
မြန်သွား၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ . . . ကားပေါ်မှာနော်”

“ရပါတယ် မီးရဲ့ . . . ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဆုံးပဲဥစ္စာ”

နတ်သမီးသည် ဘာမှ မပြောတော့ပေ။ ကျွန်တော်လည်း နတ်သမီး
၏ ပန်းကို မလွှတ်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်း ခပ်တည်တည် ကားဆက်စီးလာခဲ့
၏။ သူ့ဆံပင်တွေဆီမှ ရှန်ပူရနံ့သည် မပြောင်းလဲစွာ မွှေးရိရတနေဆဲ။
ခဏမျှကြာတော့ နတ်သမီးသည် တောင့်တင်းစွာ ထိုင်နေရာမှ ကျွန်တော်
ပန်းစွန်းပေါ်သို့ မှီချလိုက်သည်။

“ကို . . .နောက်တစ်ခါ ကောင်မလေးတွေကို ဝတ္ထုပဲရရ၊ ဘာပဲ
ရရ မကြည့်ရဘူးနော်”

“အင်းပါ . . . မီးရဲ့”

“ကတိနော်”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၁၄၅

“ကတိ . . .”

ထိုနေ့က ကားပေါ်မှ ဆင်းခါနီးတွင် နတ်သမီး၏ ပါးကို ကျွန်တော်
အမှတ်မထင် နမ်းပစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်တွင် ရည်းစားတွေ အများကြီးထားဖူးသည့်အနက်
နောက်ဆုံး ရည်းစား ဆိုသည်မှာ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

(၁၃)

“ဟေ့ကောင် . . .ကျော်ဝေ၊ မင်းနဲ့ မီးမီး ရည်းစားတွေ ဖြစ်နေပြီ
မဟုတ်လား”

“ဒီလိုပါပဲ မျိုးထူးရာ”

စိုင်းသီဟကပါ မနေထိုင် မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောသည်။

“မင်း မငြင်းနဲ့နော် ကျော်ဝေ . . . မင်းတို့ကို ကားပေါ်မှာ ငါ့ကိုယ်
တိုင်တွေ့တာ . . . မင်းသဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ကားပေါ်မှာ . . .”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩရေရွတ်ပြတော့ စိုင်းသီဟက ပြုံးရင်း ခေါင်း
ညိတ်ပြသည်။ သူက ဆက်ပြောသည်။

“မင်းတို့ အပြုအမူတွေကို မင်းတို့ပဲ သိမှာပေါ့ . . . ကျော်ဝေရာ
ငါက ငါ့အမှ မဟုတ်ဘဲ”

၁၄၈ ဝေပျိုးသွင်

ကျွန်တော်က ရယ်တော့ မျိုးထူးက ‘ဝန်ခံပြီလား’ ဟု အကြပ်ကိုင်သည်။ ကျွန်တော်လည်း မထူးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဝန်ခံရ၏။

“ကဲ . . .ဒါဆို ဘီယာဆိုင် သွားမယ်”

“ဟာ . . . မျိုးထူးကလဲ လက်ဖက်ရည်လောက်ဆို မရဘူးလား”

“ဘယ်ရမလဲ ကျော်ဝေ၊ ဘီယာမပါရင် . . . မင်း မီးမီးအကြောင်း ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေးထား၊ ဒီမှာ ငါ စာမူခ ကြိုပေးထားမယ်”

မျိုးထူးက တောက်ပမဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာ ပီသစွာ ဩဇာပြသည်။ ကျွန်တော် ငြင်းမရတော့။

“အေး . . . ပြီးရောကွာ”

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား ဘီယာဆိုင်ကို ရောက်လာကြသည်။ မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟက ကျွန်တော့်အောင်မြင်မှုဟု အကြောင်းပြကာ မူးအောင်သောက်ကြသည်။ မျိုးထူးက အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ကာယကံရှင်ဖြစ်နေ၍ နည်းနည်းမှ မသောက်လျှင် မကောင်းသောကြောင့် ဘီယာနှစ်ခွက်၊ သုံးခွက်လောက် ဝင်သောက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ စားပွဲ၌ ဘီယာခွက်တွေ၊ အမြည်းပွဲတွေ၊ မျိုးထူး၏ အာလေးလျှာလေးအသံများဖြင့် စည်ကားနေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်၏ ရီဝေနေသောစိတ်ကို လန့်သွားစေမည့်စကားတစ်ခွန်းစကို စိုင်းသီဟက ပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့ ရည်းစားတွေဖြစ်နေတာ ညိုမာ သိသွားပြီလား”

မျိုးထူးက . . .

“ဘာလဲ . . . ဟေ့ကောင်၊ ဒီတစ်ယောက်ကိုကျတော့ မင်းညိုမာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မိတ်ဆက်မပေးတာလဲ၊ မင်း မရိုးသားဘူး ကျော်ဝေ”

“ဟာ. . မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ မီးက ညိုမာနဲ့ မဆုံချင်ဘူးဆိုလို့ပါကွ”

မျိုးထူးသည် အတော်အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် ဇက်ကျိုးနေရာမှ ခေါင်း ထောင်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“မီးမီးက ဘာဖြစ်လို့ မဆုံချင်တာလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါလဲ မသိဘူး”

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကို စိုင်းသီဟက သဘောမကျသလို ခေါင်း ရမ်းသည်။

“မင်းမှာ ညိုမာ ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိ တယ်ဆိုတာ မီးမီး သိသလား”

“သိတယ် . . . ငါပြောပြထားတာ”

မျိုးထူးက မူးနေသည့်ကြားမှ သဘောပေါက်စွာ ပြုံးပါသည်။

“ပါးနပ်တဲ့ယောက်ျားတွေက ဒီလိုပဲ . . . မိန်းကလေးနှစ်ယောက် စလုံးကို ပုံစံတစ်မျိုးစီနဲ့ တွဲတတ်တယ်။ ဟေ့ကောင် မျိုးထူး၊ မင်းတို့ ငါတို့ ညှံ့သေးတယ်ကွ”

စိုင်းသီဟက ကျွန်တော့်ကို ထိုသို့ ပြောင်မြောက်စွာ ခန့်လေသည်။

၁၅၀ ဝေပျံးသွင်

နောက်ဆုံး ဝိုင်းသိမ်းသည်အထိ သူတို့က နတ်သမီးအကြောင်းကို မပြော
ကြ။ ညိုမာအကြောင်းတွေကိုသာ ပြောကြ၏။

ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော နတ်သမီးလေးက ဒီအကြောင်းတွေ
သိလျှင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်ဦးမှ သေချာသည်။

(၁၄)

ကျွန်တော်တို့၏ရည်းစားဘဝ၌ သူက ကျွန်တော့်ကို အထူးကောင်းဆိုးသည့်ကိစ္စမှာ နှစ်ခုသာရှိပါသည်။ ပထမတစ်ခုက သူ မဟုတ်သော တခြားကောင်မလေးများကို ရင်းနှီးစွာ ရောရောနှောနှော မဆက်ဆံဖို့နှင့် ဒုတိယတစ်ခုက သူ့ကို နားလည်စွာ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးရေးတို့ ဖြစ်သည်။

တဖြေးဖြေးနှင့် ကျွန်တော်သည် သူ့အချစ်များအတွက် အရာရာကို စိမ်းစင်ရဲသူ ဖြစ်လာသည်။ နတ်သမီးနှင့် ပတ်သက်သမျှတိုင်းတွင် ကျွန်တော်က ပေါ့ပါးနေခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက် လေးနက်နေတတ်၏။

သူ Marketing ဆင်းချိန်များသည် သာမန်အားဖြင့် ပူအိုက်၍ စိတ်ပျက်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်သည်။ ခဏမျှအား

၁၅၂ ပျေးသွင်

ချိန်ရောက်လာလျှင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဗိုက်ဖြည့်ကြရသည်။ ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်က နားအေးပါးအေး စာရေးချင်သည်။ ထိုအခါများတွင် ကျွန်တော်က နတ်သမီးဖတ်ဖို့ အသင့်ယူလာသော ဝတ္ထုတိုစာအုပ်များ၊ အက်ဆေးစာအုပ်များကို သူ့အား ဖတ်စေသည်။

“ရော . . . မီး၊ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်နေ”

“ဘာလဲ . . . ကိုက မီးစကားများလို့ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ခိုင်းထားတာ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်၏ နတ်သမီးသည် ထိုကဲ့သို့ပင် စိတ်ကောက်ဖို့အကြောင်း အရာများကို ခဲရာခဲဆစ် ရှာဖွေတတ်သည်။ ဒီလိုမှ စိတ်မကောက်ရသေးဘူးဆိုလျှင် . . .

“ကို . . . မီး ဝယ်ပေးထားတဲ့ဘီးရော”

“ရှိပါတယ် မီးရဲ့ . . . ဒီမှာ”

ကျွန်တော်က အဆင်သင့် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြရလေသည်။ သူသည် ဘီးလေးကို ကြည့်ပြီး ရယ်ပြန်၏။

“ကိုက သိပ်တော်တာပဲတော့၊ မီး စိတ်ကောက်လို့မရအောင် စီစဉ်ထားတတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ . . . ကို ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲဟင်”

“နှစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့လေ မီးရဲ့”

“ဘာ နှစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့လဲ . . . မီးနဲ့ ကိုနဲ့ ရည်းစားဖြစ်တာ ဆယ့်ငါးရက်ပြည့်တဲ့နေ့”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၅၃

ပြောပြီးသည်နှင့် နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် စိတ်ကောက်သွားတော့သည်။ အစပိုင်းကတော့ ကျွန်တော့်မှာ သူ့မာယာတွေကို မသိဘဲ မကြာခဏစိတ်ကောက်ခံရ၏။ နောက်ပိုင်းတော့ သူနှင့်စကားပြောလျှင် တစ်ခွန်းချင်း သတိထားပြောသည်။

သူက လွယ်လွယ်နှင့် စိတ်ကောက်မရသောအခါ ကျွန်တော့်ကို စိတ်တိုလာဟန်တူသည်။

“ကိုနော် . . . မီးမှာ စိတ်ကောက်စရာအကြောင်းမရှိလဲ စိတ်ကောက်တယ်၊ အခုချော့”

ဘုရား . . . ဘုရား၊ ကျွန်တော့်မှာ ထိုကဲ့သို့ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ နှင့် ပြဿနာအလုပ်ခံရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အပြန်ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှာ သူ့အလုပ်ဖော် မနိုင်အကြောင်း၊ အလုပ်ရှင် အယ်ဒီတာ ကိုဇော်ကြီးအကြောင်း၊ သူနှင့် နေ့စဉ်ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသော Customer များအကြောင်းကို ကျွန်တော် နားညည်းသည်အထိ မရပ်မနား ပြောပြတတ်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ နားညည်းသည့် အမူအရာကို မပြုရဲ။ ဒါထက် သူ့ကိုစိတ်ကောက်ဖို့ အခွင့်အရေးမပေးနိုင်ဟု ဆိုပါက ပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။

နတ်သမီးသည် သူ စိတ်လိုလက်ရရှိသောနေ့များတွင် ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ယောက်ထဲ အင်းလျားမှာ စကားသွားပြောဖို့ သဘောတူတတ်

၁၅၄ ပေယျသွင်

သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ မှီတွယ်ရင်း နတ်သမီးက ရေတွေကိုငြိမ်ငြိမ်
လေး ထိုင်ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။

“ကို . . . မီး ဒီနေရာမှာပဲ အိပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ အိမ်တောင်မပြန်
ချင်တော့ဘူး . . . သိလား”

ထိုသို့သော စကားမျိုးကို သူကဆိုလာလျှင် ကျွန်တော့်မှာ ရူးသွပ်
စွာ စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။ မြတ်နိုးဖို့ကောင်းသည့် သူ့လက်ဖဝါးသေးသေး
လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကျွန်တော့်မှာ ရင်မောစွာ စောင့်ထိန်းပေး
ရသည်။

“မီး . . . ကိုတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် မီးက Marketing လုပ်ဦးမှာပဲ
လား”

“အဲဒီကျတော့ Marketing မလုပ်တော့ဘူးပေါ့ ကိုရဲ့”

“ဒါဖြင့် . . .”

“စာရေးဆရာကတော်လုပ်မှာ . . .”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရယ်သံတွေ သံယောဇဉ်တွေ
သည် အလွယ်တကူ ရောထွေးသွားပါသည်။

နတ်သမီး၏ ချစ်စရာ စကားသံများကြားမှာ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်
စွာ နေသားကျလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အချစ်နှင့် အမှန်တရားသည် သူ့
အတွက် တန်ဖိုးကြီးမားသော အနာဂတ်တွေ ဖြစ်သည်။

“ကို . . . မီး မျက်ခုံးမှာ တတ်တူး (Tattoo) ထိုးရင် ကောင်းမလား
လို့”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၅၅

“အာ . . . မထိုးရပါဘူး၊ မီးနော် . . . ကျန်တာတွေ လုပ်ချင်လုပ် . . .
အဲဒါတစ်ခုတော့ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကန့်ကွက်နေရတာလဲ ကိုရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ပထမအချက်က မီး နာမှာစိုးလို့၊ ဒုတိယ
အချက်က အခန့်မသင့်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ မျက်လုံးနားမှာဆိုတော့
စိုးရိမ်ရတယ်၊ တတိယအချက်က ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးကုန်မယ်။ ပြီးတော့
ကိုက မီးရဲ့ သဘာဝမျက်ခုံးလေးတွေကိုပဲ ချစ်တယ်”

ကျွန်တော့်စကားတွေကို နတ်သမီးက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ
ခဲ့သည်။ ထိုသို့သော ကောင်မလေးမျိုးကို ကျွန်တော်က ဘာအကြောင်း
ပြချက်မှ မရှိဘဲ ချစ်နေရတာ တော်တော်လူဆန်သည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။

အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော်တို့
ရည်းစားတွေဖြစ်ခဲ့သည့် အုတ်ခုံဆီသို့ရောက်လျှင် သူက ကျွန်တော့်ကို
လှမ်းကြည့်ပါသည်။

“ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်
ရင်း ခြေထောက်ညောင်းလို့တဲ့ . . . အဲဒီ အုတ်ခုံလေးမှာ ကောင်လေးတစ်
ယောက်နဲ့ ခဏထိုင်သတဲ့ . . . သိလား မီး”

နတ်သမီးသည် သူ့ကို ကျွန်တော် စနေမှန်းသိသောအခါ ကျွန်
တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းရိုက်သည်။

“တော်ပြီနော် . . . ကို”

၁၅၆ ဝေပျံးသွင်

“မရဘူးကွာ . . . အဲဒီပုံပြင်လေးကိုတော့ ပြီးအောင်ပြောမှာပဲ”

“ပြော . . . ပြော . . . ဒီလောက်ပြောချင်နေရင်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ပုံပြင်ကို ဆက်ရ၏။

“အဲဒီလို ခြေထောက်ညောင်းလို့ ထိုင်နေရင်း ကောင်မလေးက တစ်နေ့လုံး အဖြေမပေးမိအောင် အတင်းကာကွယ်စောင့်ထိန်းထားတာတွေကို မေ့သွားရော မီးရဲ့”

“ကို . . . နော်”

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်စကားကို ဆက်မရအောင် အတင်းဟန့်တားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အပျော်တွေဖြင့် ပြည့်လျှံနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ရံဖန်ရံခါတွင် သူက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ မှီတွယ်ရင်း . . .

“မီးကို ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တာလဲ” ဟု မေးသေး၏။

“အဲဒါက ပြောပြလို့မရဘူး မီးရဲ့၊ ဆိုပါတော့ . . . ကိုက မီးရဲ့ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေကြောင့် ချစ်တာလို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပြီ ... ထားပါတော့ . . . မီးဆီမှာ တကယ်လို့ အဲဒီ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် မချစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့သဘော သက်ရောက်သွားပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တာလဲဆိုတာ ဖြေရတော်တော်ခက်တာ မီးရဲ့၊ ကိုကတော့ ချစ်ချင်လို့ကို ချစ်တာ”

သူသည် ထိုအခါများတွင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို စနစ်တကျ

စိတ်ကောက်နတ်သမီး ၁၅၇

အကဲခတ်နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်က နတ်သမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သာမန်
အဖြစ်အပျက်များကိုပင် အမှတ်တရဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ယူတတ်လာခဲ့
၏။ အပြောင်းအလဲဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်က နားလည်မှုမြင့်မားစွာ
ကြိုတင်သိမြင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

နတ်သမီးအကြောင်း စဉ်းစားမိလျှင် ကျွန်တော့်မှာ အလွယ်တကူ
ရဲရင့်နေမိသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် ရဲရင့်မှုတွေကို သယ်ဆောင်
လာတတ်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

(၁၅)

ထို့နေ့သည် နတ်သမီးတို့ Marketing ဆင်းရန် မလိုသော အစိုးရ
ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူက ကျွန်တော့်ကို ဂျာနယ်တိုက်သို့
ဖုန်းဆက်ရန် မှာထားသည်။ ပိတ်ရက်ဖြစ်ပေမယ့် Customer တစ်
ယောက်ဆီမှ အကြွေးတောင်းပေးရမည်ဟု ကျွန်တော်သိရ၏။

ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သောအခါ သူက မရောက်သေး။ ကျွန်တော့်
မှာ သူနှင့်တွေ့ချင်လာမိသည်။ ဒီဆန္ဒကြောင့်ပင် သုခလမ်းမှ (၃၅) လမ်း
သို့ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

လမ်းထိပ်က ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း အိုရှင်း
စတိုင်နှင့် လမ်းလျှောက်လာမည့် နတ်သမီးကို စောင့်နေမိသည်။ ရုတ်
တရက် အဖြူရောင်ကားတစ်စီးက လမ်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်သွားသည်။

၁၆၀ ဝေပျံးသွင်

နတ်သမီး . . . ။

ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော့်အသိတရားများ လွင့်စင်သွားပြီး သူပါသွားသော ကားအဖြူရောင်နောက်ကို လိုက်ကြည့်မိ၏။ ကျွန်တော် ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ထိုကားမှာခေတ်ရောင်စုံဂျာနယ်တိုက်တည့်တည့်မှာ ရပ်သွား၏။ နတ်သမီးက ကားပေါ်မှဆင်းပြီးဂျာနယ်တိုက်ပေါ်သို့ တက်သွားတာမြင်ရသည်။ ဒီအချိန်အထိ ကျွန်တော့်မှာ ဘာကိုမှ သေချာစွာမသိသေး။

ကျွန်တော်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထကာ ရပ်ထားသော ထိုကားနားတွင် မယောင်မလည်နှင့် ဆေးပေါ့လိပ်ဝယ်သလို လုပ်နေမိ၏။ ကားပေါ်တွင် အသားဖြူဖြူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က သီချင်းနားထောင်ရင်း နတ်သမီးကို စောင့်နေဟန်တူသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာ နတ်သမီးက ပြန်ဆင်းလာသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ မမြင်အောင် အနီးရှိကားတစ်စီးနှင့် အမြန်ကွယ်လိုက်ပါသည်။ နတ်သမီးသည် ဟိုဟိုသည်သည် တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။

သူ ထွက်သွားသောအခါ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း မောနေလေသည်။

ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ အမြဲပါနေကျ စစ်တုရင်ရုပ်ကလေးတွေကို ကျွန်တော်စမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ ပတ်ပေးနေကျ လက်ပတ်ကြိုးလေး . . .။ ကျွန်တော် နာကျင်စွာ ဖုန်းထပ်ဆက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသေး

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၆၁

သည်။ ကိုဇော်ကြီး၏ မိန်းမ မကေခိုင်က မီးမီး ပြန်သွားပြီဟု ဖုန်းထဲမှာ ပြော၏။

ဒီနေ့အဖို့ ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်များကို ထုတ်ပိုးသိမ်းဆည်းပြီး နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

စိတ်ထဲတွင်လည်း သူ Customer တစ်ယောက်ပဲဖြစ်မှာပါဟု ဖြေ တွေးတွေးနေသော်လည်း ကျွန်တော့်ခံစားမှုကို မကာကွယ်နိုင်ပါ။ ဒါသည် နတ်သမီးကို ကျွန်တော် မဟုတ်သော တစ်စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ယှဉ်တွဲတွေ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

(၁၆)

ဒီနေ့နဲ့ပါ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်နဲ့ နတ်သမီး မတွေ့ရတာ နှစ်ရက် ရှိပြီ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆီ ဖုန်းမဆက်သဖြင့် အဆက်အသွယ်မရ။ ဂျာနယ်တိုက်နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်၌ နတ်သမီးတို့ Marketing အတွဲကို အဝေးမှ တွေ့ရပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာလည်း နယ်မှ ကဗျာဆရာ သူငယ် ချင်းများ ရောက်နေသည့်အတွက် အလုပ်နည်းနည်းရှုပ်နေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်က သူ ပြန်လာနေကျအချိန်များတွင်တော့ နတ် သမီးအား မျှော်လင့်မိသည်။ ထိုရက်များအတွင်း သူသည် ပြန်နေကျလမ်း အတိုင်း မပြန်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

နတ်သမီးသည် တဖြေးဖြေး ကျွန်တော်နှင့် ဝေးကွာစပြုလာပြီဟု ခံစားရ၏။ မြင်ရသောအရာရာမှာ မှန်ဝါးနေတော့သည်။

ဒီနေ့ ညနေရုံးဆင်းချိန်မှာတော့ သူ့ကို တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ရမည် ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားထားလိုက်သည်။

၁၆၄ ဝေပျံးသွင်

ညနေ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်က လမ်းထိပ်မှာပင် စောင့်မနေဘဲ ဂျာနယ်တိုက်အောက်တည့်တည့်မှာ စောင့်နေခဲ့၏။ ဂျာနယ် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော နတ်သမီးသည် ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် အရင်လိုပင် မထူးဆန်းစွာ ပြုံးပြသည်။

“ကို . . . မတွေ့ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီနော်”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်”

“ဘာလဲ . . . အခု ကိုက မီးကို ပြန်ဖို့လာခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော့် မေးခွန်းကြောင့် နတ်သမီးသည် တစ်ခုခုကို ပြန်ပြောဖို့ ခက်ခဲနေသလို ဖြစ်နေသည်။ ခဏကြာမှ . . .

“ဒီနေ့ . . . မီး ကိုနဲ့ ပြန်မလိုက်တော့ဘူး၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်း ထားလို့၊ အဲဒါ နောက်နေ့မှ မီးတို့ တွေ့ကြရအောင်လေ”

“ဘယ်ကလူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ မီး Customer ပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . Customer မဟုတ်ဘူး။ နောက်မှ အဲဒီတစ် ယောက် အကြောင်းပြောပြမယ်၊ မနက်ဖြန်မနက် မီးတို့ လမ်းထိပ်မှာ လာ ခေါ်၊ ဒီနေ့တော့ ဆောရီးပဲကွာ၊ နော် . . . ကို”

ကျွန်တော်သည် နတ်သမီးအတွက်ဆို အစစအရာရာ အလိုက်သိ တတ်သူဖြစ်ပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒါဆို ကိုတို့ မနက်ဖြန် တွေ့ကြတာပေါ့”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၆၅

“နေဦး ကို . . . မီး လက်ပတ်လေးချည်ပေးခဲ့မယ်”

နတ်သမီးသည် ဒီလိုအချိန်အခါမျိုးတွင်ပင် ကျွန်တော်တို့၏ အမှတ်တရများကို မမေ့လျော့သူဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော် ထုတ်ပေးသော လက်ပတ်လေးကို သေချာချည်ပေးသည်။

“မီး . . . ဒီနေ့အဖို့ ကျောကုန်းကို ပုတ်ပေးဖို့ လိုသေးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မလိုဘူး။ ဒီနေ့ မီး အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကို တန်းပြန်မှာ”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို . . . ကိုသွားတော့မယ်”

ထိုအခါ သူက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ကျွန်တော်သည် ခံစားမှုတို့ကို ဥပက္ခာပြု၍ သူ့ထက်အရင်ဦးအောင် ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက် (၃၅) လမ်းထိပ်မှာ တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်ရင်း နတ်သမီးနှင့်ပတ်သက်သော ဖြစ်နိုင်ချေများကို လျှောက်စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟတို့ ရောက်လာကြသည်။ ငေးငိုင်းနေသော ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ မျိုးထူးက မှတ်ချက်တစ်ခု ဝင်ပေး၏။

“ဘာလဲ ကျော်ဝေ . . . မင်း အသည်းကွဲနေပြီလား”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်တော် အချိန်တော်တော်ကြာသည်အထိ ရယ်မောမိလေသည်။

“ငါ့မှာ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး”

၁၆၆ ဝေပျံးသွင်

“ဟုတ်ပါပြီ . . . ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းအသည်းမကွဲဘူးဆိုပေမယ့် ခံစားနေရတာကိုတော့ လိမ်လို့မှမရဘဲ၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြရတာလဲကွာ၊ အခု . . . သူတို့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကရော”

“ဟာ . . . ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး။ ငါ့ဖက်က ဘာမှကိုမဖြစ်ဘူး၊ မင်းအခုပြောတဲ့ သူနဲ့တူနေတဲ့လူဆိုတာကိုလဲ ငါ မသိဘူး။ နေစမ်းပါဦး စိုင်းသီဟ . . . မင်းက ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“သိတာပေါ့ . . . မီးမီးနဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ဆူးလေမှာ ငါတွေ့တာ နှစ်ခါရှိပြီ။ အခုတောင် ဟိုဖက်လမ်းထိပ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့သေးတယ်။ ဒီကောင်ကို မယုံရင် မေးကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်တယ် ကျော်ဝေ၊ ငါကတော့ အခုမှ မြင်တာ”

ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားတွေကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိသည်။ အတော်ကြာမှ ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းပြောဖြစ်သည်။

“မီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတွက်တာ နည်းနည်းလွဲသွားတယ်၊ အဲဒီနည်းနည်းကလဲ တစ်ဘဝလုံးစာပဲ”

နတ်သမီးက စစ်တုရင်ရုပ်လေးတွေအကြောင်းမှအပ လောကကို ကျွန်တော်ထက် အများကြီး နောက်ကျစွာသိသူဖြစ်ပါသည်။ သူသည် မနက်ဖြန်ဆိုတာကို မယုံကြည်သည့်သူ၊ လေးဖြူသီချင်းတွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လိုက်ဆိုတတ်သူ၊ ထိုင်ခုံအရောင်နှင့် အဝတ်အစားအရောင်ကို

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၆၇

လိုက်ဖက်အောင် ထိုင်တတ်သူ၊ လမ်းလျှောက်လျှင် လုံချည်တစ်ဖက်ကို အနည်းငယ်မပြီး အိုရှင်းစတိုင်နှင့် လမ်းလျှောက်သူ၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျ တော့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို အသက်အောင့်ပြီး ကျောခုနစ်ချက်ပုတ် ခိုင်းသူ၊ ရခိုင်မုန့်တီနှင့် ခိုင်သင်းကြည်ကို ကြိုက်သူ၊ စစ်တုရင်ကစားနည်း ကို ကျွန်တော့်အား လေးနက်စွာ သင်ပေးခဲ့သူ၊ ပေါ်တူဂီဘောလုံးသမား နူနိုဂိုမတ်စ်ကို စွဲလမ်းသူ၊ ကံ့ကော်ပန်းခြောက်ဝတ်ဆံများအား သနပ်ခါး နှင့် ရောလိမ်းကာ အိပ်ရာဝင်သူ၊ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောရင်း ကျွန်တော့်အချစ်တို့ကို စမ်းသပ်သူ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက် ရာ၌ အထူးကျွမ်းကျင်သူ၊ သူ စိတ်လိုလက်ရရှိသောအခါများတွင် ကျွန် တော့်ကို စာရေးဆရာဟု ခပ်တည်တည်ခေါ်တတ်သူ။

ဒီလိုနုတ်သမီးကို ကျွန်တော်က ချစ်မိတာ ဘယ်လောက်ဆန်း သနည်း။ လောကမှာ ဘာတွယ်တာစရာ သံယောဇဉ်မှ မရှိတော့ဘူးဆို လျှင် နုတ်သမီးတစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်မည်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင် လှပါသည်။

(၁၇)

ကျွန်တော်သည် နတ်သမီးတို့ လမ်းထိပ်မှာ စောင့်နေရင်းနှင့် စောင့်ရတာ စိတ်မရှည်ဖြစ်လာသည်။ ဒီအချိန်ဆို သူ ထွက်လာသင့်ပြီမဟုတ်ပါလား။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်များသည် နတ်သမီးအတွက် ပိုမိုရှည်လျားနေတတ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် နတ်သမီးသည် လမ်းထိပ်ထောင့်ချိုးမှ ဘွားခနဲပေါ်လာ၏။ သူ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အေးမြမှုတွေကို သယ်ဆောင်လာပါသည်။

“ကို . . . စောင့်နေရတာ အရမ်းကြာသွားပြီလား၊ ဆောရီးနော် . . . မီး သွားကိုက်နေလို့ ကိုရဲ့၊ အဲဒါ ဆေးသောက်ဖို့ အရှိန်ယူနေတာနဲ့ ကြာသွားတာ၊ မီးက ဆေးသောက်ရမှာ သိပ်ကြောက်တာလေ”

၁၇၀ ပျေးသွင်

“ဪ . . .”

ကျွန်တော်က အာမေဇိုတ်သံ ခပ်တိုးတိုးပြုတော့ နတ်သမီးက ပြုံး
သည်။

“ကို . . . ဒီနေ့အားတယ်မဟုတ်လား၊ မီးနဲ့အတူတူ Marketing
လိုက်ဆင်း လေ၊ ကိုကို မီး ပြောစရာတွေရှိတယ်”

ကျွန်တော်သည် သူနှင့် ပထမဦးဆုံး Marketing စဆင်းခွင့်ရသည့်
လွန်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းကောင်လေးတစ်ယောက်လိုပင် ရင်တွေခုန်လာ
ပြန်သည်။

“အိုကေ”

ထို့နောက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့သည် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းနှင့်
ပန်းဆိုးတန်းလမ်း၌ ဦးစွာ Marketing ဆင်းကြသည်။ ပြီးတော့ အနော်
ရထာလမ်းတစ်လျှောက်။

မြို့ထဲပိုင်းကုန်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့သည် (၃၆) လမ်းရှိ ကြေးအိုး
ဘုရင်မှာ ခဏနားရင်း ကြေးအိုးစားကြသည်။ ကြေးအိုးဘုရင်ဆိုင်သည်
နေ့လယ်ဖက် လူကျချိန်ဖြစ်သောကြောင့် စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလွတ်ဖို့ အကြာ
ကြီး စောင့်ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုင်၏ ထပ်ခိုးပေါ်ရှိ ထောင့်
စားပွဲတစ်ဝိုင်းတွင် နေရာရသွားသည်။

“ကို . . . ကြာဇံပဲ မဟုတ်လား”

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်အတည်ပြုချက်ကိုရတော့ ကြာဇံဝက်ကြေး

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၇၁

အိုးအကြီးနှစ်ပွဲနဲ့ ရေသန့်တစ်ဖူးဟု စားပွဲထိုးလေးကို မှာသည်။ ထိုအချိန်
၌ ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် နိုင်ငံခြားသားမိသားစုက လာ
ထိုင်သည်။

ခဏကြာတော့ ကြေးအိုးနှစ်ပွဲက ရောက်လာ၏။

“မီး . . . ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆိုင်ကိုရွေးတာလဲ . . . ကို သိလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြတော့ နတ်သမီးက ကြေးအိုးပွဲကို လက်
ညှိုးဖြင့် ထိုးပြရင်းပြောသည်။

“တွေ့လား ... ကြက်ဥအစိမ်းကို ဒီဆိုင်က ဒီအတိုင်းပဲဖောက်ထည့်
တာ . . . မီးက အဲဒါကို ကြိုက်လို့”

နတ်သမီးသည် သူ့ကြေးအိုးပွဲကို အေးအောင်လုပ်ရင်း သူ့ဆီမှ
အသားဖတ်များကို ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲ ပြောင်းထည့်ပေးသည်။

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်စားပါမီးရဲ့ . . . ဘာလဲ မကုန်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မီးက သွားနာနေတယ်လေ ကိုရဲ့၊ အသားတွေ
အများကြီး စားလို့မရဘူး”

ပြောပြီး နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲ အသားဖတ်တွေ ဆက်
ထည့်ပေးနေသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ထိုင်နေသော နိုင်ငံခြား
သားတစ်ယောက်က မြန်မာလို မပီကလာ ပီကလာနှင့် ပြောသည်။

“ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရိုက်ခွင့်ပြုပါ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားကြ

၁၇၂ ပျေးသွင်

၏။ ထိုသူသည် ပြုံးပြီး ကင်မရာကို အသင်အနေအထားဖြင့် ကျွန်တော် တို့၏ ခွင့်ပြုချက်ကို စောင့်နေသည်။

“မီး . . . ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ရိုက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ . . . သူက ရိုက်ချင်နေတာ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က အိုကေဟု လက်မထောင်ပြလိုက်တော့ ထို သူက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်ယူသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နတ်သမီးက ထိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုသော စကားကို ရယ်မော မဆုံး . . .။ ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုး သတိပေးရသည်။

“မီးကလဲ . . . အရမ်းရယ်မနေနဲ့လေ၊ သူ့ကို လှောင်သလိုဖြစ်နေ လိမ့်မယ်၊ သူက မြန်မာအစစ်မှမဟုတ်တာ၊ စကားဘယ်ပီပီမလဲ”

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်သည့်သဘောဖြင့် ဆက်မရယ်တော့ ဒါပေမမယ့် သူပျော်နေတာကတော့ သိသာသည်။ ကြေး အိုးစားပြီးတော့ သူကကျွန်တော့်ကို ထုံးစံအတိုင်း လက်ပတ်လေးကို ချည် ပေး၏။ အခုအချိန်အထိ နတ်သမီးသည် သူပြောစရာရှိသည်ဆိုသော အကြောင်းတွေကို မပြောသေး။ ကျွန်တော့်မှာ သူ Marketing ဆင်းနေ ချိန်များအတွင်း အလိုက်သိသိ နေပေးရသည်။ သူ အနှောင့်အယှက်ဖြစ် စေမည့်စကားမျိုး၊ အပြုအမူမျိုးကို ကျွန်တော်က ဒီအချိန်အထိ ဂရုတစိုက် ရှောင်ပါသည်။ တခြားအကြောင်းရှိလို့တော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူ မနာကျင်စေလိုသည့် စေတနာသက်သက်သာ ဖြစ်သည်။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၇၃

ကျွန်တော်တို့ ကြေးအိုးဘုရင်မှ အပြန်တွင် နတ်သမီးက ခပ်တည်တည်ဖြင့် တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေဟန်တူသည်။

“မီး . . . အခု ကိုတို့ ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ”

“မြဝတီဘဏ်ရှေ့က မီးတို့ဆိုင်ကလေးဆီ သွားမယ်လေ”

“အဲဒီဆိုင်က ဒီအချိန်ဖွင့်ဦးမယ် မထင်ဘူး၊ စောသေးတယ်ကွ၊ သူက ညနေစောင်းမှ ဖွင့်တာလေ”

“ဒါဖြင့် မီးတို့ ဘယ်ဆိုင်သွားကြမလဲဟင်”

ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သွားရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။ ရုတ်တရက်သူ့ဆီမှ စကားသံတို့ ထွက်လာပါသည်။

“ဟုတ်ပြီ . . . မီးတို့ Cafe Aroma ကိုသွားမယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြောသောကြောင့် သူ့အစီအစဉ်မှာ အတည်ဖြစ်သွားပြီး နှစ်ယောက်သား ထိုဆိုင်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။

Cafe Aroma ကိုရောက်တော့ ဘေးနားရှိ နေပြည်တော်ရုပ်ရှင်ရုံသည် ရုပ်ရှင်ပြချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်ထဲတွင် လူရှင်းလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကော်ဖီတစ်ခွက်စီ မှာပြီးသည်အထိ ဘာမှမပြောဖြစ်သေး။

“မီး . . . ကိုကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို ပြောလေ”

“အင်း . . . ပြောမယ်၊ ဒါပေမယ့် . . . မပြောခင် မီး ကိုကို တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်”

၁၇၄ ပေယျးသွင်

“အင်း . . . မေးလေ”

“မီးနဲ့ တွဲရတာ မပျင်းဘူးလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြတော့ နတ်သမီးက ရယ်လေသည်။ ပြီး
တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“မီး . . . အခုတလော ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ခဏခဏတွေ့ဖြစ်တယ် . . .
သိလား။ အဲဒီ ဟိုတစ်ယောက်ဆိုတာ မီးရဲ့ ရည်းစားဟောင်းပေါ့။ သူက
ဂျပန်က ပြန်လာတာလေ၊ သူ့နာမည်က မင်းခေါင်တဲ့”

နတ်သမီးသည် စကားကို ခဏနားရင်း ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောသောအခါ သူက စကားကိုဆက်၏။

“သူက မီးကို အခု Propose လုပ်ထားတယ်။ ပြတ်သွားခဲ့ပြီဆိုပေ
မယ့် ပြန်စဉ်းစားပေးပါတဲ့”

ကျွန်တော်သည် ဒီအချိန်အထိ အေးစက်မနေနိုင်တော့။

“အဲဒီတော့ . . . မီးက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“ပြန်စဉ်းစားပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

ကျွန်တော်သည် ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသည့် သူ့စကားကြောင့်
ဒေါသနည်းနည်းထွက်သွားသည်။

အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ . . . ၊ ငါ ရှိနေလျက်နဲ့ နတ်သမီးက ဒါမျိုး
ဖြစ်စရာလား။

နတ်သမီးက ကျွန်တော့် ရှူးရှူးရှဲရှဲနိုင်မှုကို ရိပ်မိသွားပြီး အောက်ပါ
အတိုင်း ပြောပါသည်။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၇၅

“ကိုကို မီးက ဒါတွေပြောနေတာ ကို ဒေါသဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊
ကိုယ့်ရည်းစားကို အမှန်အတိုင်း သိထားရအောင် မီးက အသိပေးနေတာ”

“မီးက ဘာဖြစ်လို့ မင်းခေါင် ဆိုတဲ့ကောင်ကို ပြန်စဉ်းစားပေးမယ်
လို့ ပြောလိုက်ရတာလဲ၊ တစ်ခါထဲ အပြတ်ငြင်းခဲ့ပါလား၊ မီးမှာ ကို ရှိနေ
တယ်လို့ ပြောခဲ့ပါလား”

“ဟာ . . . ပြောတာပေါ့ ကိုရဲ့၊ သူက ရပါတယ်တဲ့၊ ကြည့်ရတာ
သူက မီးကို တော်တော်ချစ်တဲ့ပုံပဲ၊ အရင်တုန်းက အတိုင်းပဲ”

ကျွန်တော်သည် သူပြောသည့်နောက်ဆုံးစကား “အရင်တုန်းက
အတိုင်းပဲ” ဆိုတာကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမိသည်။ နတ်သမီးက
ကျွန်တော် အမူအယာမှန်သမျှကို မလွတ်တမ်းအကဲခတ်နေသည်ဟု ထင်
သည်။

“အခု မီးက ဘယ်လို ဆက်လုပ်မှာလဲဟင်”

“ဘယ်လိုမှ ဆက်မလုပ်ပါဘူး။ မီးဖက် အားလုံးပုံမှန်တိုင်းပဲ၊ ဒါပေ
မယ့် သူ့ကို ပြန်စဉ်းစားပေးမယ်ဆိုတဲ့ စကားကရှိထားတော့ သူလာတဲ့အခါ
တွေမှာ လက်ခံပြီး စကားပြောရမှာပဲ၊ အဲဒါ ကိုကို အသိပေးထားတာ”

ကျွန်တော် ဆူဝေစွာ ခေါင်းကို ရမ်းလိုက်မိ၏။

“မဟုတ်ဘူး . . . မီး အဲဒီလို မလုပ်ရဘူး”

သူက ကျွန်တော့်စကားကို ပခုံးတွန့်ပြ၏။ ဘာမှတော့မပြော။ ဒီ
ကိစ္စသည် ကျွန်တော့်အတ္တအတွက် ဘယ်လိုမှ ခွင့်မပြုနိုင်သော ကိစ္စဖြစ်
သည်။

၁၇၆ ဝေပျံးသွင်

“မီး အဲဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင် ကိုတို့ တခြားနည်းလမ်းတစ်ခုခုကို စဉ်းစားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီအတိုင်းကြီးတော့ ကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဟာ . . . မီးမှာ အဲဒီ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတယ်လေ ကိုရဲ့”

နတ်သမီး၏စကားသည် ကျွန်တော့်ခံစားမှုတွေကို ထိမှန်လဲပြီသွားစေသည်။ လွတ်လပ်ခွင့် . . .တဲ့၊ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဒါ သူ့လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ။

“ကောင်းပြီ . . . မီးပြောတဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာကို ကို သဘောတူပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်လိုခံစားမှုကိုမဆို ဘေးဖယ်ထားပြီး ကိုတို့ ကြားမှာ ပြိုင်ပွဲတစ်ခု လုပ်ကြမယ်။ နိုင်တဲ့လူရဲ့ ဆုံးဖြတ်တာကို ရှုံးတဲ့လူက လိုက်နာကြေး”

နတ်သမီးက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရဲရင့်စွာ တုံ့ပြန်ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ခပ်ထေ့ထေ့ပုံစံနှင့် သူက ပြောသည်။

“ပြိုင်ပွဲက ကြေးကြီးလှချည့်လား ကိုရဲ့၊ မီးတို့က ဘာပြိုင်ကြမှာလဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်နေကြပြီး ကျွန်တော်တို့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

“စစ် . . . တု . . . ရင်”

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကြောင့် သူက ပက်ပက်ဟက်ဟက် ရယ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ရယ်သံတွေကို ပို၍ မခံချင်ဖြစ်သွားရသည်။

“မီး . . . ကို့ကို အဲဒီလို မသရော်ပါနဲ့။”

“ဪ . . . အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ကိုရဲ့၊ မီးက ကို့ကို သရော်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကို့လို လူမျိုးကိုလဲ မီး အထင်မသေးရဲပါဘူး။”

“ဒါဖြင့်”

“ကိုက မီးနဲ့ပြိုင်ဖို့ စစ်တုရင်ကို ရွေးချယ်လိုက်လို့ ရယ်မိတာပါ”

ပြောပြီး နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို အကဲခတ်လိုက် ပါသည်။ ဒါ . . . ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်မကုန် သေးသော မျက်ဝန်းတွေဖြစ်သည်။ ဘာကိုမှ ကြိုတင်မသိနိုင်ခြင်းသည် နတ်သမီး၏ ထူးခြားသည့် ကိုယ်ပိုင်သင်္ကေတတစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

“ကို . . .”

သူ့အသံတွင် ပုံမှန်မဟုတ်သော ခွဲပစ်မှုတစ်မျိုးက ရောနှောနေ၏။

“ဘာလဲ မီး . . . ပြောလေ”

“မီးကို ရှုံးသွားရင် မီး ဆုံးဖြတ်တာကို တကယ်လိုက်နာရမှာနော်”

“ကို ယောက်ျားပါ မီးရဲ့ . . .”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီး မေးခွန်းတစ်ခုကို မေး ပါသည်။

“တကယ်လို့များ ကိုနဲ့ မီး ဒီလိုရည်းစားတွေ မဟုတ်တော့တဲ့အခြေ အနေတစ်မျိုး ပြောင်းသွားရင် ကိုနဲ့ သူငယ်ချင်းလို၊ မောင်နှမလို ဆက်ဆံ လို့ ရဦးမှာလား”

၁၇၈ ပျော်သွင်

“ရပါတယ် မီးရဲ့ . . . မီးနဲ့ ကိုနဲ့ကြားမှာ မခေါ်နိုင်၊ မပြောနိုင်ဖြစ်
ရလောက်အောင် မုန်းတီးမှုတွေ မရှိဘဲ”

ထိုအခါ နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်ကို နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြလေသည်။
ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ (ပြောသည် ဆိုပေမယ့် တကယ်
တော့ မေးခွန်းတွေသာ ဖြစ်ပါသည်။)

“မီးတို့ ဘယ်နေ့ စစ်တုရင်ပြိုင်ကြမလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ ပြိုင်မှာလဲ၊
ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းတွေကရော ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော်က သူ မေးသည်များကို တစ်ခုချင်း ဖြေရသည်။

“ရှေ့အပတ်တနင်္လာနေ့မှာ ပြိုင်မယ်၊ ဒီကြားထဲ ကိုတို့ တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် မတွေ့ကြဘူးနော်၊ နေရာက ကိုတို့ရဲ့ မြဝတီဘဏ်ရှေ့က
ဆိုင်လေးပဲပေါ့။ ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းကတော့ အထွေအထူးမရှိပါဘူး။ တစ်
ပွဲပဲကစားမယ်၊ သရေကျရင်ပြန်ဆော့မယ်၊ အနိုင်အရှုံးပေါ်တဲ့အထိ ကစား
မယ်”

“အိုကေ . . . ဒါဆို မီးတို့ နောက်အပတ်တနင်္လာနေ့မှ တွေ့ကြတာ
ပေါ့။ မြဝတီဘဏ်ရှေ့ကဆိုင်မှာ ညနေ ငါးနာရီလောက်စောင့်နေ . . ကြား
ထဲမှာ တစ်ပတ်တိတိ အချိန်ရှိသေးတယ်။ ကို ကောင်းကောင်းလေ့ကျင့်
ထား”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ Cafe Aroma မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
နတ်သမီးသည် ကျောက်မြောင်းဘက်သို့ သွားစရာရှိသေးသည်ဆိုသော
အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်အတူ အိမ်မပြန်ပေ။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၇၉

အပြန် (၄၅) ဘတ်(စ်)ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ
လူတွေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ လျှောက်ငေးနေမိ၏။ ကားပေါ်မှ အဆင်း၌ လူ
တွေကြားထဲ တိုးဝှေ့ဆင်းရသည်ဖြစ်ရာ သူချည်ပေးထားသော လက်ပတ်
ကြိုးလေးသည် ပြေကျသွားသည်။

ဒီလက်ပတ်ကြိုးလေးသည် သူချည်ပေးသမျှ အကြိမ်အားလုံးတွင်
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မဖြည်ဘဲနှင့် ညဝတ်အိပ်ခြင်းမပြုဘဲနှင့် ပထမဦးဆုံး
အကြိမ် အချိန်မတိုင်ခင် ပြေကျနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုညက တော်တော်ညဉ့်နက်သည်အထိ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်
ဘဲ နတ်သမီးအကြောင်းတွေကို ထိုင်စဉ်းစားနေခဲ့၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်၌
ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိသော သူ့ဆံပင်၏ ရှန်ပူရနဲ့တွေ့က ကျွန်တော့်
အခန်းထဲမှာ ဝေ့ဝဲနေသည်။

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်တော့မှ မညှိုးသောပန်း
တစ်ပွင့်လည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ရနံ့ရှိဖို့တော့ မသေချာလှပါ။

(၁၈)

နတ်သမီးမရှိသော နေ့စွဲများသည် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ သူ့ကို လွမ်းဖို့အကြောင်းတွေ ဖြစ်နေ၏။ စစ်တုရင်ရုပ်တွေ၊ စစ်တုရင်စာအုပ်တွေ နှင့် အပြင်သို့ သိပ်မထွက်ဘဲ ကျွန်တော်က အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်သည်။ စစ်တုရင်ခုံပေါ်မှာ အခက်အခဲတွေကိုဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲဆိုတာ မပြတ် စဉ်းစားရ၏။

ပြီးတော့ နတ်သမီး၏ ကျွမ်းကျင်လှသော ဘုရင်မကို ထိန်းချုပ်ဖို့ နောက် . . . သူ့ကိုယ်တိုင် ထောက်ပြပြောဆိုခဲ့သော ကျွန်တော့်အားနည်းချက်များ။ ထိုအခါများတွင် ကျွန်တော်က စစ်တုရင်ရုပ်တွေကို ဘေးမှ ပစ်ချထားပြီး သူ့အသံတွေကို လွမ်းလာသည်။

၁၂ ဝေပျံးသွင်

ဒီပုံစံအတိုင်းဆို သူ့ကိုနိုင်ဖို့ မဖြစ်သေးမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတိပေးရ၏။ ထိုရက်စွဲများအတွင်း ကျွန်တော် ဘယ်မှမထွက်ဖြစ်။ အိမ်မှာ သိမ့်သိမ့်က လေးဖြူသီချင်းတွေ ဖွင့်နေ၍ ကျွန်တော့်မှာ ပိတ်ခိုင်းရသေးသည်။ ကျွန်တော် အိမ်တွင်းအောင်းနေရာ တတိယမြောက်နေ့တွင် ညိုမာ၊ မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟတို့က စုံစုံညီညီ ရောက်လာကြသည်။

အတူတူ လာကြတော့မဟုတ်။ ညိုမာက သူကူးပေးထားသော စာအုပ်တွေကို လာပို့တာဖြစ်ပြီး မျိုးထူးတို့ထက် ကျွန်တော့်အိမ်ကို အရင်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မျိုးထူးနှင့် စိုင်းသီဟကတော့ ကျွန်တော်မြို့ထဲ မထွက်သဖြင့် တမင်ဝင်လည်ကြတာဖြစ်၏။

ညိုမာသည် ကျွန်တော်မပြောဘဲနှင့် ကျွန်တော်နဲ့ နတ်သမီးတို့ ရည်းစားတွေဖြစ်နေတာကို သိနှင့်လေသည်။

“ဟဲ့ . . . ကျော်ဝေ၊ ဒီမှာ စစ်တုရင်ရုပ်တွေရော၊ စာအုပ်တွေရော ရှုပ်ပွနေပါလား။”

ညိုမာက မေးလိုက်သည်ကို သိမ့်သိမ့်က ဝင်ဖြေသည်။

“ပြောမနေနဲ့ ညိုမာရေ . . . သူ့နတ်သမီးနဲ့ Cheese ပြိုင်ထိုးမလို့ ဆိုလားပဲ၊ အဲဒါ . . . ရူးနေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့် နတ်သမီးတို့ စစ်တုရင်ကစားတာကို သိကြသော စိုင်းသီဟနှင့်မျိုးထူးက ရယ်မောနောက်ပြောင်ကြသည်။

“ဘာလဲ . . . မီးမီးက မင်းကို စစ်တုရင်တစ်ပွဲနိုင်မှ လက်တစ်ခါ ကိုင်ရမယ်ဆိုလို့ မင်း အပီလေ့ကျင့်နေတာ မဟုတ်လား”

မျိုးထူးက နောက်သည်ကို ညှိမာက မခံနိုင်ဘဲ ပြန်ပြော၏။

“အောင်မယ်...မျိုးထူး နင်နော် . . . ငါ့သူငယ်ချင်းများကိုများ၊ နင့်လို မိန်းမမြင်တိုင်း အငမ်းမရ၊ မှတ်နေလို့လား”

ညှိမာ့စကားကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ခဏကြာတော့ မှ ကျွန်တော်က နတ်သမီးနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ စစ်တုရင်ပြိုင်ပွဲအကြောင်း ရှင်းပြရသည်။

ကျွန်တော့်ရှင်းပြချက်အဆုံးမှာ အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝေဖန်ကြ၏။

“ဟာ . . .မင်းမီးမီးက အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ၊ မင်းကလဲ အရူးပဲ၊ စစ်တုရင်ပြိုင်ထိုးပြီး ပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ဦးမယ်တဲ့၊ မင်းပဲ ရှုံးမှာပေါ့ကွ။ မီးမီးက မင်းဆရာ . . .၊ မင်းကို ဆရာစားချန်ထားလိမ့်မယ်”

“အေးလေ ကျော်ဝေရယ် . . . ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ အလကား နင့်မီးမီးက ဟိုလူကို ပြန်တွဲချင်လို့၊ သူ နိုင်မှာ သေချာတဲ့ စစ်တုရင်ကို စိမ်ခေါ်တာ”

သူတို့စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာခါရမ်း လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ သူ့ကို အဲဒီလို မတရားမစွပ် စွဲကြပါနဲ့၊ သူ . . . ငါ့ကို စစ်တုရင် သင်ပေးတာ တကယ့်ကို ဖြူဖြူစင်စင် နဲ့ သူတတ်သမျှ သင်ပေးတာ၊ ဆရာစားချန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ . . . ဒီစစ်တုရင်ပြိုင်ပွဲက ငါကစပြီး သူ့ကို စိမ်ခေါ်ခဲ့တာ”

၁၈၄ ပေယျးသွင်

ကျွန်တော့်အသံသည် လိုအပ်တာထက် နည်းနည်းပိုကျယ်သွားပါသည်။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော့်လေသံကြောင့် ဘာမှမပြောကြတော့ဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ ထိုအခါ ကျတော့မှ ကျွန်တော်လည်း စောစောတုန်းက သူတို့ကို အော်လိုက်မိတာကို အားနားသွားမိသည်။

စိုင်းသီဟဆီမှ အသံထွက်လာသည်။

“မင်းတို့ပြိုင်ပွဲမှာ ဘယ်သူနိုင်မယ်ထင်သလဲ ကျော်ဝေ”

“ငါနိုင်မှာပေါ့ကွ၊ ငါ . . . သူ့ကို တစ်ခါမှ မနိုင်ဖူးပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ညိုမာက စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကျွန်တော့်ကို မေးပြန်သည်။

“နင် နိုင်ရင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ၊ မီးမီးကို ဟိုလူနဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်ရဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်မှာလား”

ညိုမာ့မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် ညင်သာစွာ ခေါင်းကိုရမ်းမိသည်။

“ငါ နိုင်ရင်လဲ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးမှာပါ။ ငါက လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ကို အစဉ်အမြဲ လေးစားခဲ့တဲ့ကောင်ပဲ၊ အနိုင်အရှုံးဆိုတဲ့ ပြိုင်ပွဲဆန်ဆန် ကိစ္စတွေကြောင့် သူ့ခံစားမှုတွေကို ငါ မချုပ်ချယ်ချင်ပါဘူး”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၈၅

“ဒါဆိုရင်ဟာ . . . နင်ကလဲ ပြိုင်မနေနဲ့တော့၊ အခုကတည်းက သူ့သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါလား”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးဟ . . . အဲဒီလိုသာ အလွယ်တကူခွင့်ပြု လိုက်ရင် ငါ့ရဲ့ သူ့အပေါ်မှာရှိတဲ့ လေးနက်မှုဟာ ပေါ့ပေါ့လောလောကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ သူ့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို တန်ဖိုးရှိအောင် ငါက ဒီပြိုင်ပွဲကို ဖန်တီးရတာပဲ၊ ဒီပွဲမှာ သူ နိုင်ခဲ့ရင်လဲ သူ့ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ လွတ်လပ် ခွင့်ကို တိုက်ယူခဲ့တာဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒါတန်ဖိုးပဲ၊ ငါက . . . နိုင်ပေမယ့်လည်း သူ့ခံစားမှုကို သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ခိုင်းမယ်။ ငါ့ရဲ့ သူ့အပေါ်မှာ ထားတဲ့ အချစ်က သူ့လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ၊ ငါက အဲဒီတန်ဖိုးကို သူ သဘောပေါက်စေ ချင်တယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင် မျိုးထူးက မှတ်ချက်ဝင်ပေးသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အိုင်ဒီယာ (Idea) ကွာ။ ဒါပေမယ့် . . . တစ်ခု တော့ ရှိတယ်နော်၊ ဒီပွဲမှာ မင်းနိုင်မှ မင်းရဲ့ စေတနာက ပေါ်လွင်မှာ၊ မင်း ရှုံးသွားရင် ကတိကြောင့် သူဆုံးဖြတ်တာကို မင်းက လိုက်နာရသလို ဖြစ်သွားပြီ”

ကျွန်တော်က အဝေးကြီးကို ရီဝေစွာ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

“သူ ငါ့ကို အလွယ်တကူ အနိုင်မရဘူးဆိုတာ သူ သိပါတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မပြောကြတော့။

၁၈၆ ပေးသွင်း

ကျွန်တော့်အသိတွေသည် အေးစက်ကောင်း အေးစက်နေလိမ့်မည်ဖြစ်
သော်လည်း စေတနာပါသော အေးစက်မှုတွေဆိုတာ နတ်သမီးကို သိစေ
ချင်ပါသည်။

(၁၉)

ကျွန်တော်နှင့် နတ်သမီးတို့ မတွေ့ရတာ တစ်ပတ်တိတိရှိပြီ။ ဒီနေ့ သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ စစ်တုရင်ပြိုင်ရမည့် တနင်္လာနေ့လည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မြဝတီဘဏ်ရှေ့က ဆိုင်လေးသည် ပကတိတိတ် ဆိတ်နေ၏။ အချိန်က ညနေ ငါးနာရီကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း နတ်သမီးက ရောက်မလာသေး။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ ဆည်းဆာကို ငေးရင်း သူ့ကို စောင့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သီချင်းတစ်ပုဒ်က တိုးသဲ့သဲ့ လွင့်ပျံ့လာသည်။ ကိုမောင်မောင် ရေးသော ‘ရင်ခတ်အလွမ်း’ သီချင်းဖြစ်သည်။ မွန်းအောင်၏အသံမှာ သိပ်မပီပြင်တော့သော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း ထိမှန်စေလေသည်။

၁၈၈ ဝေပျံးသွင်

ဇွေရဲ့အနမ်း ပန်းနုရောင်ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းမိသူ
ပူလောင်ရင်း နွမ်းယဲ့ယဲ့ အသက်မဲ့တဲ့ ပင့်သက်ရယ်
ဇွေရာသီ ရင်ခတ်ပန်းတို့ ပွင့်ချိန်ဝယ်
ဇွေမှာပဲ ဒီဇာတ်လမ်းလေးစခဲ့တယ်။

မခေါ်နိုင်မှန်းသိတဲ့နောက် တိတ်ဆိတ်စွာ နှုတ်ထွက်သူ
ရင်မှာအမြဲ အမှတ်တရနဲ့ နှလုံးသားထဲ နေရစ်ကွယ်
ဇွေရာသီ ရင်ခတ်ပန်းတို့ပွင့်ချိန်ဝယ်
ဇွေမှာပဲ ဒီဇာတ်လမ်းလေး ဆုံးခဲ့တယ်။

သီချင်းမဆုံးသေးခင်ပင် နတ်သမီးက ရောက်လာသည်။ အဝါ
ရောင်တွေအများကြီးပါသောဝတ်စုံနှင့်။ ကျွန်တော်နှင့်ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
စတွေ့စဉ်တုန်းက အတိုင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က သူ့အတွက် အဝါရောင် ပလတ်စတစ်ခုံပုလေးကိုယူ
ပေးတော့ နတ်သမီးက ကျေးဇူးတင်စွာ ပြုံးပြသည်။

“ကို . . . ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“အင်း . . . တစ်နာရီလောက်ရှိရောပေါ့”

“မီးကလေး . . . ဒီနေ့ စောစောပြီးအောင်လုပ်ကာမှ မနိုင်ကြောင့်
နောက်ကျနေရတာ၊ သွားစရာရှိတာ မြန်မြန်မသွားဘဲ ဟိုအချိန်ဆွဲ၊
ဒီအချိန်နဲ့ . . .”

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၇

ဒါ ကျွန်တော့်နတ်သမီးအစစ်ပေါ့။ သူ့အလုပ်ဖော်အကြောင်း၊ အလုပ်ရှင်အကြောင်း၊ သူ့ Customerတွေအကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုအခု လို ပြောပြတတ်တာ နတ်သမီးရဲ့ ပင်ကိုပုံစံတစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရင်ခတ်အလွမ်းသီချင်းက ပြီးဆုံးသွားပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သီချင်းထဲကအတိုင်း နွေမှာစတဲ့ဇာတ်လမ်း နွေမှာပဲ ပြီးတော့မယ်ဟု တွေးသိခံစားလိုက်ရ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကို . . . ပြိုင်ပွဲအတွက် အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ ပေါ့”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ နတ်သမီးက ပြုံးသည်။ သူ့ဆံပင်တွေသည် လေနှင့်အတူ ဝဲပျံလွင့်စင်နေ၏။

အဝါရောင် နတ်သမီးသည် ဒီဆိုင်ရောက်ရင် သူစားနေကျဖြစ်သော ဆေးဘဲဥသုပ်ကိုမှာသည်။ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း ကော်ဖီမစ်နှင့် လန်ဒန်တစ်ပွဲ . . .။ ပြီးတော့ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို ညာဖက်လက်မှာ လက်ပတ်ကြိုးလေးအား ချည်ပေး၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ စစ်တုရင်ပြိုင်ပွဲအတွက် ဘုတ်ပြားနှင့် အရပ်တွေကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။ နတ်သမီးသည် စစ်တုရင်ရပ်တွေကို စီနေရင်းမှ အနက်ရောင် King ရုပ်သည် မတော်တဆ ကျွန်တော့် ကော်ဖီခွက်ထဲသို့ လွတ်ကျသွားသည်။

“အို . . .ဆောရီးပဲ၊ ကိုကော်ဖီတွေတော့ သွားပြီ။ နောက်တစ်ခွက် ထပ်မှာလိုက်တော့”

၁၉၀ ဝေပျံးသွင်

“ရတယ် မီး . . . ကိုမသောက်ချင်တော့ဘူး”

“မီး ဘုရင်ရုပ်လေး နိမိတ်မကောင်းဘူးတော့ . . .”

ထိုသို့ နတ်သမီးက ချစ်စဖွယ်ပြောသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ မလိုအပ်ဘဲ လောင်ကျွမ်းရသည်။

ငါ . . . မင်းကို ဘယ်လို ခံနိုင်ရည်တွေနဲ့များ ခွဲခွာရမှာလဲ ကောင်မလေးရယ် . . .။

ခပ်ဆွေးဆွေးကြည့်ဖြစ်သွားသော ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေကို သူသာ ပါးနပ်မည်ဆိုလျှင် အလွတ်ရသည်အထိ တန်ဖိုးထားခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် သူနှင့်စစ်တုရင်ကစားရတော့မည်ဆိုသော အသိကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အဖြူရောင်မြင်းရုပ်လေးကို ပွတ်သပ်နေမိသည်။

နှစ်ဖက်စလုံး အရုပ်လေးများကို စီပြီးသွားတော့ နတ်သမီးက ကျွန်တော့်ကို ခိုးကြည့်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စစ်တုရင်ကစားသည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော်က အဖြူ၊ သူက အနက် . . . အဲသလိုဖြစ်သည်။ အခုလည်း ထိုသို့ပင် ကျွန်တော်က အဖြူ၊ သူက အနက်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကသူ့ကို ပြောနေကျမဟုတ်သော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်မိ၏။

“မီး . . . ကိုတို့ အဖြူ၊ အနက် မဲနှိုက်ကြမယ်၊ ဒါက ပြိုင်ပွဲဆိုတော့လေ . . . မျှမျှတတဖြစ်အောင်”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ ကျွန်တော်က အဖြူရောင်ပွန်းတစ်

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၁၃၁

ကောင်နှင့် အနက်ရောင်ပွန်းတစ်ကောင်ကို လက်တစ်ဖက်စီတွင် ထည့်ပြီး စားပွဲအောက်မှာ ဖွက်လိုက်သည်။

နတ်သမီးသည် စောစောတုန်းက သူလက်ပတ်ကြိုးလေး ချည်ပေးခဲ့သော ညာဘက်လက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။

“အနက်”

သူက နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုး အသံပြုရင်း အေးစက်စက်ပြုံးသည်။

ဒီလိုဆိုတော့ ကစားနေကျအတိုင်း ပုံမှန်ပဲ ဖြစ်သွား၏။

ကျွန်တော်သည် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသော ဘယ်ဘက်ရထား (Castle) ရှေ့မှ ပွန်းရပ်ကို တစ်ကွက်တက်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဒီပြိုင်ပွဲ၏ အဖွင့်ရွှေ့ကွက်ကို စတင်လိုက်သည်။

ကစားကွက် နှစ်ဆယ်ခန့်အထိ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပညာပါသော စမ်းသပ်မှုများဖြင့်သာ ထိုးနှက်နေကြ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သူက ကြောက်စရာကောင်းလောက်သည့် စိန်ခေါ်မှုများကို ကြံစည်သည်။ ထိုအချိန်များတွင် ကျွန်တော်က ပါးနပ်စွာဖြင့် ရှောင်ရ၏။ ပြိုင်ပွဲသည် ကစားချိန် နာရီဝက်ကျော်သည်အထိ ညီမျှနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

တဖြေးဖြေးနှင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အသာစီးရလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ကစားနေရင်း လန်ဒန်တွေ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ မှာသောက်လာခဲ့တာ ငါးပွဲတိတိ ရှိနေပြီ။

၁၉၂ ဝေပျံးသွင်

ကစားချိန် တစ်နာရီကျော်လာတော့ အမှောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင် ဌှံ ကြီးစိုးလာ၏။ သို့သော် မာကျူရီမီးတို့၏ အင်အားကောင်းမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ပြိုင်ပွဲကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပေ။

နတ်သမီးကို ကြည့်ရတာ အချိန်၏ဖိစီးမှုကို ခံစားနေရသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကျွန်တော်၏ အကောင်လဲကစားမှုကြောင့် သူ့မှာ နယ်ကွဲ (Separated pawns)များ ဖြစ်ကုန်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ဖိဖိစီးစီး တိုက်စစ်ဆင်လာ နိုင်ခဲ့သည်။

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော်ကို အပြင်းအထန် ခုခံနေသည့်ကြားမှ တစ်ခါတလေ ကြောက်စရာစွန့်စားခြင်းများဖြင့် ကျွန်တော့်ဘုရင်ကို လှမ်းခြိမ်းခြောက်လိုက်သေး၏။ ပြီးတော့ သူ့ကျွမ်းကျင်သည့် Double Bishopsများဖြင့် ခံစစ်လိုင်းကို ထိန်းချုပ်ထားပုံမှာ အဆင့်မြင့်လှသည်။ နောက် . . . သူ့ရထား (Castle) တစ်ကောင်ကလည်း တော်တော်အလုပ် လုပ်နိုင်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်ကစားကွက်ကိုတော့ သူ မကျော်လွှားနိုင်ဘဲ သိပ်သည်းလှသောခံစစ်ကြောင်းကိုသာ လှပအောင်၊ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်တော့် ဘုရင့်ကို ခြိမ်းခြောက်နိုင်အောင် သူက ပြင်ဆင်ထားသည်။

ကျွန်တော်က စိတ်ရှည်ရှည်ထားရင်း သူ့ဘုရင်ကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ တိုက်ခိုက်ရသည်။ ဒီလိုနှင့် ပွဲကစားချိန် နှစ်နာရီကျော်လာတော့

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၇၃

နတ်သမီး ရှုံးဖို့ ရာခိုင်နှုန်းက ပိုများလာ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ ပြိုင်ပွဲသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဒီတစ်ကြိမ်သည် အချိန်အကြာဆုံး ကစားသည့် ပွဲတစ်ပွဲလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒီပွဲကို ကစားဖို့ မနက်ကတည်းက အေးဆေးစွာ ပြင်ဆင် အနားယူခဲ့သော်လည်း နတ်သမီးကတော့ တစ်နေကုန် Mar-
keting ဆင်းနေရာမှ ဒီပွဲကိုပင်ပန်းစွာ ဆက်တိုက်ကစားရခြင်းဖြစ်သည်။
နတ်သမီးသာ မဟုတ်ဘဲ တော်ရုံတန်ရုံ စစ်တုရင်သမားတစ်ယောက်ဆိုရင်
တော့ ကျွန်တော်က လွယ်ကူစွာ ပွဲသိမ်းပစ်နိုင်မှာ ဖြစ်သည်။

ဒီပွဲသည် နိဂုံးချုပ်ဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီဟု ကျွန်တော် တွက်ချက်
မိသည်။

နတ်သမီးကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို အလူးအလဲ ကာကွယ်နေ
ရသဖြင့် မခံချင်ဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော်က ရိတော့ ပိုဆိုး
သည်။

“မီး . . . အခု ကိုက အရင်တုန်းက ကျော်ဝေ မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“သွားစမ်းပါ . . . အပြောမကြီးစမ်းပါနဲ့။ ဘာလဲ . . . ကိုကအရင်
တုန်းက ကျော်ဝေမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတော့ အခု ဝဲပေါက်နေလို့လား”

သူက ထိုသို့ပြန်ပက်သောအခါ ကျွန်တော်က သဘောကျစွာ ရယ်
မိသည်။ နတ်သမီးသည် ဘယ်တော့မဆို ရဲဝံ့သူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်
လေသည်။

၁၉၄ ဝေပျံးသွင်

စစ်တုရင်ခုံပေါ်ရှိ ကျွန်တော်မြင်း (Knight) ရုပ်ကလေးများက ပိုမိုအစွမ်းပြကစားလာနိုင်သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ဆရာ ပီသစွာ ကျွန်တော် ထိုးဖောက်လာမည့်လမ်းကြောင်းအချို့ကို ကြိုတင်ပိတ်ဆို့ထားသည်။ နတ်သမီးမှာ ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်ထိအောင် ကစားနိုင်လိမ့်မည် မထင်ထားသဖြင့် အံ့သြနေပြန်သည်။

“ကိုက မထင်မှတ်လောက်အောင် တိုးတက်လာတာပဲ၊ မီး တကယ် ဝမ်းသာတယ် . . . သိလား”

ထိုအခြေအနေမျိုးမှာပင် သူက ကျွန်တော့်ကို နွေးထွေးစွာ ချီးကျူး စကားဆိုသေးသည်။ သို့သော် နတ်သမီးက ရှုံးနိမ့်တော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

ရုတ်တရက် သူသည် သံသယဖြစ်ဖွယ် ရွှေ့ကွက် (A dubious move) တစ်ခုကို ရွှေ့လိုက်တော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းလန့်သွား၏။ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ နတ်သမီး မှားသွားတာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ကျွမ်းကျင်လွန်းသူမှသာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော မသိမသာ အမှားမျိုး။

သူ ရှုံးဖို့သေချာသွားပြီ။

ကျွန်တော့်အဖြူရောင်မြင်း (Knight) ရုပ်ကလေးကို တစ်ချက်ခုန် လိုက်ရုံဖြင့် သူ့အရှုံးက ပေါ်လွင်သွားစေမည်ဖြစ်သည်။ အဲဒီအကွက်ကို ကျွန်တော် မလုပ်ခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော်ပင် ပြန်ရှုံးသွားနိုင်လောက်အောင် နတ်သမီးက ပြင်ဆင်ထားတာ တွေ့ရ၏။

နတ်သမီး စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို ထိုအကွက်ကို မမြင်ပါစေနဲ့ဟု

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး

၁၉၅

ကျိတ်ဆုတောင်းကောင်း တောင်းနေပေလိမ့်မည်။ အခုမှ သူ့အမှားကို သူ သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

သူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ၏။ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် သူ့အရုံးအတွက် နတ်သမီးက ဝမ်းနည်းနေမှာလား။

သို့သော် နောင်တဆိုသည်ကိုတော့ သူ့မျက်လုံးများတွင် ကျွန်တော် ရှာမတွေ့ပါ။ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရလျှင် နတ်သမီးသည် နောင်တရဖို့ ဝန်လေးမည့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အခုတော့ နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူရဖို့ အခြေအနေ ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော့်အဆုံးအဖြတ်ကို သိရလျှင် နတ်သမီးက ပျော်ရွှင်သွားမှာလား။ သူသာ ကျွန်တော့်နေရာမှာ ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်ရော ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ . . . ကျွန်တော် သိချင်လှသည်။

သူ့မျက်လုံးနှင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးကြားရှိ အကြည့်များတွင် ခံစားမှုသည် တံတားတစ်စင်း ဖြစ်လေသည်။

နတ်သမီး၏ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသောစိတ်သည် ကျွန်တော် ဘယ်အကွက်ကို ရွှေ့မလဲဆိုတာကို ခန့်မှန်းနေပေလိမ့်မည်။ တစ်ပွဲလုံး သူ့ကို အထက်စီးနင်းကစားခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ဒီလိုအရေးကြီးသည့် အဆုံးသတ်ကစားကွက်ကို မမြင်ရလောက်အောင် မညံ့ဘူးဆိုတာ နတ်သမီး သိဖို့ကောင်းသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နတ်သမီးက ကျွန်တော် မျက်စိလျှမ်းသွားခဲ့ရင်ဆို

၁၉၆၆ ဝေပျားသွင်

သော နောက်ဆုံးဖြစ်နိုင်ချေတစ်ခုကို မျှော်လင့်ထားနေဆဲဖြစ်၏။ ဝမ်းနည်းရီဝေနေသည့် သူ့အမူအရာတွေကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို စချင်လာသည်။

ကျွန်တော်က မြင်းရုပ်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင် ပျက်ယွင်းသွားပြီး ခေါင်းကိုရမ်းကာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်တာ မြင်ရ၏။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် နတ်သမီးကို ကျွန်တော် သနားသွားသည်။ နတ်သမီးကို ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးလိုက်သည့်အခါ သူ... ငါ့ကို ရက်စက်မှာမဟုတ်ဘူးဟုလည်း တွေးထင်ယုံကြည်မိသည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးမှိတ်ထားသော နတ်သမီး၏ မျက်နှာလှလှလေးနှင့် မျက်တောင်ကော့ကော့ရှည်ရှည်လေးများကို တပ်မက်စွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ကျွန်တော့်ဆီမှ (Chek) ချက်(စ်) ဆိုသည့်အသံကို မကြားရသဖြင့် နတ်သမီးသည် သူ့မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ဝမ်းသာအံ့သြမှုတွေဖြင့်ပြည့်လျှံနေ၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်မြင်းရုပ်ကလေးသည် သူ့ဘုရင်ကို ချက်(စ်)မထားဘဲ သူ့ရထားရုပ်ကိုသာ စားပစ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အမှန်က သူ့ဘုရင်ကို ကျွန်တော်ချက်(စ်) လိုက်လျှင် သူက ရှောင်သွားလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် အဖြူရောင်ဘုန်းကြီး သူ့ပွန်းရုပ်ကို စားပြီး ထပ်ချက်(စ်) လိုက်လျှင် ပွဲကပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၇၇

ကျွန်တော်က ပွဲမသိမ်းဘဲ သူ့ရထားကိုသာ စားလိုက်သဖြင့် သူက မယုံနိုင်သလို ကြည့်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်မှာ ယုတ္တိရှိအောင် သူ့ကို ရယ်ပြ လိုက်ရသေး၏။

နတ်သမီးက ကျွန်တော် မျက်စိလျှမ်းပြီး မမြင်ဟုသာ ထင်သွား သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဒီပြိုင်ပွဲ၏နောက်ဆက်တွဲသည် ကျွန်တော့် အရှုံးတွေဖြစ်သွားသည်။ သူ့ပွန်းရပ်သုံးကောင်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ဘဲ တစ်ကောင်ကို ဘုရင်မ ထိုးပေးလိုက်ရ၏။

ခဏမျှကြာတော့ အကွယ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ကျွန်တော် ရှုံးသွား ပါသည်။ သူသည် မထင်မှတ်ဘဲနိုင်သွားသဖြင့် ကံတရားကို ကျေးဇူးတင် ကောင်း တင်နေပါလိမ့်မည်။

အခွင့်ကြုံသော နောင်တစ်ချိန်ကျရင် သူ့ကို လုပ်ယူ၍ရသော ကံ တရားအကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြချင်ပါသေးသည်။

“ကဲ . . . မီး နိုင်သွားပြီ”

ထိုစကား၏နောက်ကွယ်တွင် သူတကယ်နိုင်သွားတာဟုပဲ နတ် သမီးကို ကျွန်တော်က ထင်စေချင်ပါသည်။

နွေ၏အမှောင်သည် အေးစက်နေပြန်သည်။ သံယောဇဉ်ဆိုသည် မှာ ကျွန်တော်တို့ကြားတွင် မမြင်နိုင်သော ခိုင်ခံ့မှုတစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်က အသံကို တည်ငြိမ်အောင် အချိန်ယူရင်း ရှေ့ဖြစ်လာ မည့် အခြေအနေအားလုံးကို ရဲရင့်နေမိသည်။

၁၉၈၈ ဝေပျံးသွင်

“မီး.. . နိုင်သွားပြီဆိုတော့ ကတိအတိုင်း မီး ဆုံးဖြတ်ပေါ့။ ကိုက မီး ဆုံးဖြတ်တာကို လိုက်နာမှာပါ”

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လှပစွာပြုံးသည်။ သူက ဘာမှ မပြောသေးဘဲ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်နေ မိကြ၏။

နတ်သမီး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ အနည်းငယ် ခါးသက်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

မာကျူရီအလင်းရောင်အောက်တွင် လဲပြိုနေသော စစ်တုရင်ရုပ် တွေကို နတ်သမီးက တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မီး ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြောမယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ကိုနဲ့ မီးတို့ရဲ့ ဆက် ဆံရေးမှာ ရည်းစားအဖြစ်က ရပ်စဲလိုက်ပြီ။ မောင်နှမလို ...သူငယ်ချင်း လိုပဲ ဆက်ဆံကြရအောင်”

ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသွားသော်လည်း ထူးခြားပြီး မနာကျင်မိတော့။ သူ့အပေါ် အနိုင်မယူခဲ့တာကိုလည်း နောင်တမရချင်ပါ။

“ကောင်းပြီလေ . . . မီးဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မလိုဘူးလို့ ကို မှတ်ထားပါ့မယ်။ မီး ဆုံးဖြတ်တာကိုလဲ ကို သဘောတူပါ တယ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် သူစောစောက ချည်ပေးထားသော လက် ပတ်ကြိုးလေးကို သူ့ရှေ့မှာပင် ဆွဲဖြည့်ပစ်လိုက်သည်။ နတ်သမီးက ထို အပြုအမူကို ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေ၏။

စိတ်ကောက်နုတ်သမီး ၁၉၉

သူ့မျက်လုံးထောင့်စွန်းလေးမှာ အရိပ်တစ်ခု နည်းနည်းခုန်သွားတာ ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

ပြီးတော့ သူက လက်ပတ်နာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ရှစ်နာရီခွဲတောင် ရှိသွားပြီ။ မီးတော့ အိမ်ပြန်နောက်ကျတော့မှာပဲ၊ ကိုရေ . . . မီးကို အမေ မဆူအောင် ကူညီပါဦး။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ . . .”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သူ့ကျောကုန်းကို ခုနစ်ချက်ပုတ်ပေးရသည်။

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော့်မှာ အသက်ပင် အောင့်ထားစရာမလိုဘဲ အသက်ရှူလို့မဝဖြစ်နေ၏။ ဒီထုံးစံသည် နောက်ဆုံးအချိန်ထိအောင် တည်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

နတ်သမီးရေ . . .

. . . ငါ့အလွမ်းတွေကို မင်း အပျင်းပြေကစားရအောင် သယ်ဆောင်သွားပါလားကွယ် . . .။

“ဒီစစ်တုရင်ဘုတ်ပြားကို မီး ယူမသွားတော့ဘူး . . . ကိုဆီမှာပဲ ထားခဲ့လိုက်မယ်”

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်ကို ထားရစ်ပြီး တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွားသည်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် စစ်တုရင်ရုပ်များ၊ သူ စား၍ မကုန်သေးသော ဆေးဘဲဥသုပ်များ၊ သူ ထိုင်သွားသည့် အဝါရောင်ပလတ်

၂၀၀ ဝေမျိုးသွင်

စတစ်ခုံပုလေး၊ ပြေကျနေခဲ့သော လက်ပတ်ကြိုးတစ်ခုနှင့် နားလည်မှုလွဲခဲ့သော ပြိုင်ပွဲရလဒ်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

နတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာတရားအား အပေးအယူ သဘောဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြရဲသူလည်း ဖြစ်သည်။

ငါ့အချစ်တွေကို စစ်တုရင်ပွဲရဲ့ အရှုံးနဲ့အတူ တစ်ခါထဲ ပေးလိုက် ပါတယ် ကောင်မလေးရယ် . . .။

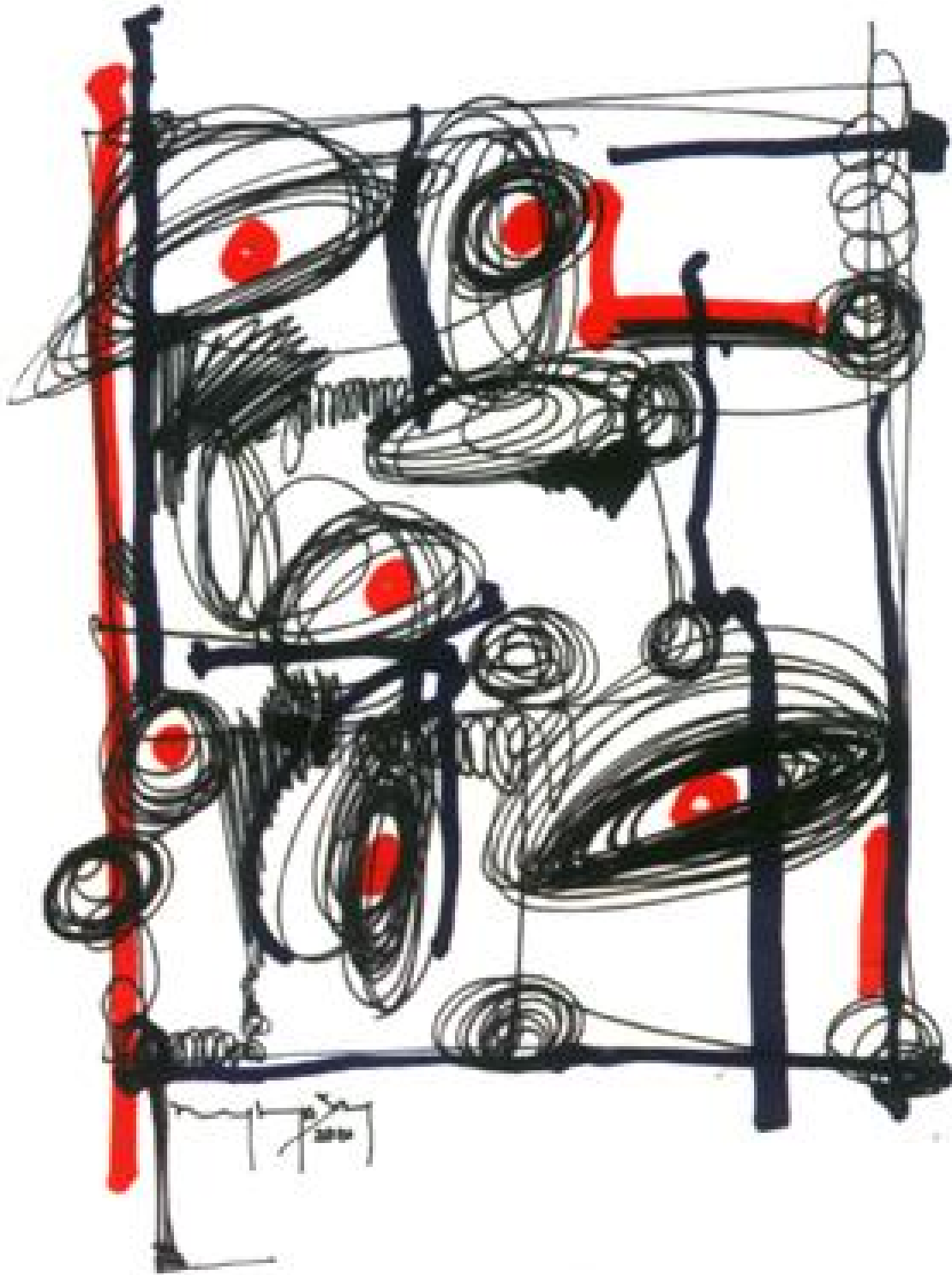
အဝေးရှိ အမှောင်တွေသည် တစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကို ရယ်မောလှောင်ပြောင်နေကြလိမ့်မည်ထင်သည်။ သူ့ကို လွမ်းသည့်စိတ်အား ခုခံဖို့ ဘာမှမတတ်နိုင်သော ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မုန်းတီးမိသွား၏။

နောက်ဆုံး . . .

ကျွန်တော် သတိရခြင်းများ သူ့ထံမှာ မရှိရအောင် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ။

ဝေမျိုးသွင်

www.burmeseclassic.com